

Мартин Карбовски

ЕГОИСТ

sexstory: три притчи от Острова на съкровищата:

1. МЪЖЕ В ЧЕРНО

беседа против някои фази в развитието на мастурбацията при мъжете

от Израел Хендс

Чада мои,

Възрастта на онаниста не е порок, затова през огромната ми скромност ще поделя с вас случки житейски и нравоучения, от тях повече чужди и някои лични. В светското ни житие ръкоблудieto е добило на-толко велики размери, че ако някой ви види да се самозанимавате и ви нарече с грешна дума – простете му, той не знае що върши... И след ка-то му простите – спомнете си думите на грешника Израел Хендс:

„Всички ние сме мастурбатори, малко сме обаче Великите Мастурбатори“.

(Израел Хендс, том II, 123–124)

Еволюцията на мастурбацията, чада мои, е материя сложнейша. Малко след изяждането на Ябълката, Адам разбрал за какво точно става дума и преди да обърне внимание на Ева, проучил опознавателно телото си, неговите параметрий, тактико-технически данни и възможности. Ин-тимieto в тези му действия, присъщи на юношата, не би требвало да срами мъжката част от света, „защото никой не може да служи с меча си, преди да знае как той се вади от ножницата...“

(Израел Хендс, том I, 543–544)

Лъжа е (и неведение огромно), че грехът на Онан е присъщ и води началото си от някой езически бог. Този грях е присъщ на маймуните и в това отношение, бог да ме прости, Дарвин е прав. От всички бозайни-ци и други твари, които се плодят без твърдочерупни яйца, онанзимът се употреблява учестено. И най-много – от Человекът.

В многото си фази на развитие историческо, мастурбацията е прик-рита и болезнена човеческа и световна черта.

Та нима крещаният от трибуната человек, облечен с власт, не мас-турбира в такъв момент?!

Нима политиката на всички президенти на САЩ след Кенеди не е една обикновена околосветска чикия?!

Нима MTV не е и няма да бъде най-силното притовосредство на модерния свят срещу ислямския джихат?! Средство, чрез което младите ислямисти да се съмовгълбят в MTV-образите и от надъхани талибани да се превръщат в средностатистически онанисти като американските?!

Но ако MTV е полезна за световната политика, с какво е полезна сцената в „Козия рог“-2, в която Чочо Попйорданов ръкоблуди с неясни и животински образи?!

Тези ми четири вопроса, чада мои, задайте си и си отговаряйте, „защото грозно и несправедливо е, да накажеш младежът играещ със тялото си, а гостите на Панорама да уважаваш...“

(Израел Хендс, том III, 346–347)

Викторианска Англия усъвършенства „целомъдрения пояс“, този прекомерен уред от кожа и желязо, които не позволява игра с половите органи. Той е чудесен за употреба при жена, но нравите го направиха в юзда за ръкоблудието. И то бе наказвано с пръчки върху юношите изучаващи себе си. Вместо същите нрави в Англия да се отърват от монархията, както направиха френците. Реалните и обществените онанисти в още по-предишни времена са били изгаряни на клада. В днешни времена реалните са низвергнати и се крият, докато общественият онанизъм е навсякъде и се слави.

„Но и най-добре скритият човек не може да се скрие от себе си и срама си, докато мастурбира...“ /Израел Хендс, том I, 256–257/

Легенди се носят, чада мои, за мастурбацията. Че от нея се затъпява и ослепява най-често. Верно е, чада мой! И риск велик има и прекаление голямо!

„Защото всеки, преди да направи каквото и да е на този свят, дори и за най-неуспешната чикия, първо е нужно да си повярва. А като си повярва човек, силно и най-паче, рискът да затъпее и ослепее се вдига“ (пак там).

Истината, чада мой, не е само в легендата. Фазата на тихия и безкористен онанизъм, присъщ на младите – нея няма как да не търпим. Тази фаза посочва как той е облекчение и радост за душата. Той е благосъстояние индивидуално, за известно време. Време, което младежите губят, вместо да се плодят и множат, както е казано. „Той е дефект социален, а не природен или човешки, защото младият само в самотата си е толкоз слободен, колкото му се иска. Пък и див страх от хлъзгавата женска го гони, докато млад е...“

(Израел Хендс, том II, 289–290)

Обратно – на тихият и безкористен онанизъм юношески си противопоставя крещящата и безкрупулна фаза на Некачествената Мастурбация. Присъща е тя на жената и политикът. И то днешните. Днешните женски активно мастурбират с фетишите на технологичния прогрес. Те вземат един мъж (или два, или три) и мастурбират с парите му, със съседа му, с автомобила му и с осела му. На тях коментарий не давам – те мислят (представете си!), че правят секс. „Но секът е нещо друго, за друга беседа...“ (пак там)

Фазата на индивидуална и обществена Некачествена Мастурбация требвало би да се забрани. Най-паче за политикът и жената – несвършени са те. Ако питате какво е „мастурбация индивидуална и обществена“, направо ще ви река: то е като корабът да потъва, а капитанът да крещи от доволно сношение с юнгата му. То е нещо безотговорно, не на място и опасно за природното и общественото здравие и води до фаза на Мастурбация Извратена вече.

„То е като да изхвърлиш себе си телесно върху другите, вопреки съмнение коректно, че те не се нуждаят от такъвз нещо...“

(Израел Хендс, том VI, 23–24)

В извратената си фаза мастурбацията е отшелничество доброволно и безпричинно, сегрегация грешна и автообич безпределна. И тя да се забрани трябва, защото е нещастие човеческо и вече лично, и докарва до грешни обществени строеве, познати от миналото. Извратената Мастурбация уморява, но и алчен те прави за още самопипане. То е като власт, и като апетит, и като плоскост наклонена. То е като кино американско – много мъка през целия филм, но накрая – кеф! Кеф обаче сомнителен и неясен за мене.

И накрая, чада мои, ще кажа: вопреки все и вся, тя – мастурбацията си е нещо лично и ваша си работа. Но да бъдете честни и осъзнати и да не срамите се, когато се самообичате нощно или на светло – след такива дела на самовъзбудие и доволяване – обличайте се в черен тон. Черна дреха! Като знак на траур, че толкова вчера не се намери кой да ви люби! И като знак на величие и неразбиране, и като претенция велика, каквато и най-жалкия онанист има.

„Защото е мъж и като мъж се посява навсякъде...“

(Израел Хендс, том I, 45–46)

Иначе ще ви кажа, чада мои: пък ако толкова ви се иска, най-паче – разрешено е. „По един път само и не зачестявайте, – защото е семеразход, защото е времегубие и лош жест към жената...“ (пак там)

Островът на съкровищата 0X0X97

3. ДВЕ ЛИПИ ОТПРЕД И ЕДНА ОТЗАД

Похвално слово за А-секса с лице към него

от Бен Гън

След Израел Хандс, аз – Бен Гън , макар и плах и грешен, но честен, ще ви занимая, чада мои, с нова притча от Острова на съкровищата.

Аз, Бенджамин Скот Гън казал съм: Всички ние обичаме ближните си, но спим с извънредно малка част от тях!

А-сексът! Какво чудо и каква красота! Ивицата Газа – война за мъжа и йерихонски тръби за жената, лош сън за съседите и завист превелика в офиса и сред джентлемените!

Чада мои, женското тело не е за наядане, не е за напипване, не е и за зъркелите само (Слепият Пю питайте!). Бен Гън ще ви каже – женското тело е за завладяване, за абордаж и за да го закачиш на куките, да го придърпаш към себе си и да го плякосаш и пожаряваш. Ама нежно сиреч и с търпение, без моряшки бунтове и подмяна подла на капитана. Женското тело има тайници и ниши, дето празни стоят, но пък ако не си влизал там, все едно никъде не си бил. Телото женско похлупци няма, а само отвърствия – свещени и болезнено нейни само. Такова е мястото и превеликата ивица – Ивицата Газа да я зовем, защото женското тело е карта с пясъчни наноси и тежки възвишения. Карта, която добрия моряк трябва да чете и да е добре с ориент-ирането.

О, ориент-ирането! Телото женско трябва настоятелно да се ориент-ира и пре-ориент-ира в зависимост от житейските бури и дъждовните навици мъжествени. Знае се от Великите Женски Открития, че на Ивицата Газа среща велика си дават арабския манталитет и еврейското чудо, сиреч арабите напират, евреите не дават. Чудо е женските ивици и местности да чакат толкова време своя орач и месия, чудо е и това, да не си познал жената в нейната цялост и пълнота, с всички тайни и загадки, който поднася тялото ѝ свещено. Защото неведоми са пътищата господни, но е ясно и вече казано: верните от тях водят до ивици пикантни и неповторими, чудесно тесни и неупотребявани – досущ като Ивицата Газа. Какви божествени усещания, какво нещо!

Защото всеко нещо, everything , на този свят, чада мои, има две страни. Нима жената в своето съвършенство трябва да прави

изключение от това правило? Не, казва ви грешникът Бен Гън! И нещастници тези от вас са, които в своята глупост не познават жената, и знаят я само от едната ѝ страна. Половинчато сиреч.

И ако има такива (пуритани или жени неосъзнати), които да кажат, че наказание е това за жената, аз ще отвърна, че жената жадува за своята участ – да бъде наказвана. Нежно! Жената, създание диво и страшно, запомня най-дълго сладката болка от преораването на Ивицата газа и посяването на семена без никаква помисъл.

Анал-изирането грешно е, и до погибел духовна води, ще рекат онеци, дето следват Божий канон. Ще рекат, ето, туй е като Онана грешник, комуто било казано: „влез при жената на брата си!“ И той, вместо да свърши работата както трябва, оставил семето си да се плиска по земята, сиреч – подобно на анал-изирането семето всеуе ходи. Но сладка болка е туй и опрощение велемудро трябва да има.

Блажени тез, които умеят таз болка да дават! Джон Флинт преди време казал бе: А-сексът е онуй нещо, което помни жената целий живот, че и мъжа помни – и лицето му, и името му. Бен Гън ви казва: така е чада мои, пък и защо да помни жената мъж, който полива и окопава само градинката отпред пред къщата, а задний двор оставя непогрижен и без внимание особено.

Неразумни юроди са всички, които мислят и говорят, че А-сексът само на лековатите жени присъщ е. Не са верни тези слова и Бен Гън с цялото си знание и немалък опит противопоставя се. Простете грешното словоблудие бенгъновско, но ако питате леки жени на Лъвов мост какви житейски екстри предлагат, те ще ви кажат с думи грозни, че всички екстри предлагат, но (простете) „... не сме зъвгъзъ...“ (простете отново).

Неразумни юроди са всички, които мислят, че А-сексът перверзност е, или пък на жалко желание към мъж изглежда. Различно е чада мои, желанието за А-секс с жена и желанието за А-секс педалското. Бен Гън за второто не сборува мисли, щото ненаясно е. Бен Гън всички любовни щения уважава, но от някои не разбира ясно, защото за добро или зло е изпаднал в традиционна хетеросексуалност такава. Такава хетеросексуалност, чада мой, истинската хетеросексуалност се нуждае от любовния А-секс както Слънцето и Въздуха за всяко живо същество.

Голямото женско Съзнание неслучайно нарича обикновените сексуални действия с думата „уважение“. Да „уважаваш“ жената и денем и нощем и където свариш е задължение мъжко и достойно. Грехота е да се пропуска, и лъжовно действие е, да се занимава мъжът с работа прекалено и с приятелства мъжки или армейски. Пита тогава Бен Гън –

като трябва да уважаваме жената, защо не го правим докрай и без стискане и срам излишен? Чада мои, животът на мъжа е кратък и пълен с безмислени неща и красиви такива. От тях спомени остават за бъдните поколения и разкази остават за другите екипажи. Ако досега А-сексът е terra incognita за вас – опробвайте да убедите една жена поне. Бъдете мъдър като грък, хитър като евреин, пиан от любов като руснак и дръжте се като секретен ключ в шведска брава. Технология сложна, изпълнение просто: това от вас се иска и каквото сабя покаже.

И никога не се заявявайте! Ако си признаете, че А-секс ви се ще и го искате – жената ще погледне като кошута в лов на диви свине обучена. Бен Гън ще ви научи с притча – при жените е като при Господа: Найлесно ще го разсмееш, като му разкажеш плановите си.

Човешкият живот къща е, и ако пред къщата две липи има, засейте една и отзаде. С любовец и нежнотия.

p.s. Но щеше Бен Гън да забрави – като се научи жената и много започне А-секс да иска, винаги ѝ напомняйте, пък и на себе си повтаряйте да не забравите да се пазите. Щото Ивицата Газа само с гумени ботуши да изгазвате!

Островът на съкровищата 0X0X97

4. ВСИЧКАТА ПАРА – В СВИРКАТА!

*една журналистическа студия – разследване – анализ от Слепия
Пю – колекционер на свирки, бибитки и тутурутки.*

Посвещава се на най-освиркваните мъже в страната.

Чада мои!

Спомнете си Острова на съкровищата! Спомнете си Израел Хендс и неговата притча за самоупотребата! Спомнете си стария Бенджамин Скот Гън за двете липи отпред и едната отзад, които липи мъжът трябва да забива в жаравата на неутолимата секуална лакомия у жената.

В дните след Великата футболна депресия 98, в епохата на футболните черни Суперорли, или както им викат – епохата на обикновените „Единайсет черни Маймуни“ – аз, Слепия Пю ще ви оведра с една притча за свирката. Притча не за бибитката и тутурутката, които са социалния израз на фелациото, а наистина и честно за Свирката – самата тя.

Има огромна разлика между трите неща, защото в еволюцията на психо-сексуалната техника, за едни е останала истинската свирка, направена със съпричастие и любов, за други – обикновената бибитка направена по целесъобразност, за трети – тутурутката, която винаги е представлявала свирка по задължение, примерно в държавната администрация по релацията „шеф-секретар(ка)“.

Защото през луните на Световния футбол ние всички

скришом празнувахме Месеца на Свирката! Нека споделим интимните си тайни – мъжете трябва да признаят, че не им оставаше и секунда за нормален секс и единственото съприкосновение, което разрешаваха на жените си беше малко да ги посмучат на определени места. Защото отдавна се знае и децата вече разбраха –

редовното ебане е хамалска работа. От американските филми е ясно, че най-хубавата любов е тази любов, която се извършва с най-малко думи, никакви пари, без усилие, без умисъл и обикновено е в унисекс-тоалетната на бензиностанция в средата на Средния Запад. В този смисъл свирката е квинтесенция на сексуалния мързел! Емания на сексуалната всеотдайност! Тя е концентрираната утайка на сексуалното развитие при обикновената жена, която трябва да бъде разклатена психически до достигането на ново състояние на стабилност. Това състояние на стабилност е едностранното удоволствие, мъжкото изливане, Авторитарния Оргазъм! Няма ги онези смешни движения, които ужасяват аристократизма на мъжете в полова зрялост! Няма го убийственото желание познато при несвършените индивиди: желанието „да свършим заедно“! Няма я онази сделка между половете, която е причина за повечето полови нещастия и венерически болести по континентите.

Свирката е чуден атавизъм, който освен по времето на Световния Футбол се среща и сред природата. Всички любители на природата са я срещали при бозайници, птици, дори насекоми и други още по малки живини. Лично аз, Слепият Пю, познавах един велик мъж, който не можеше да понесе трагедията, че неговата свирка зависи от някой друг – от неговата жена, чужда жена или мъж. Този човек усърдно и денонощно изпробваше върху себе си един особен вид авто-акробатика – шпагат с идеална цел. Шпагат, който да му позволи да постигне Евереста на егоцентризма и Марианската падина на нарцисизма – автоминета. Нещо, което домашните любимци често практикуват на публични места. В такъв момент умилени жени на средна възраст хокат кученцето си да не си лапа пишката пред други хора.

Ето как свирката става **форма на интелектуално подчинение**.

Великият театрален сюжет от войната между половете винаги съдържа в себе си поне едно фелацио направено от Председателката на Световния Феминистки съюз (към ООН) на обикновен продавач на хот-дог (към края на работния ден). С акта на това фелацио Мъжът наистина подчинява докрай Жената. Но оттук натътък следва неговото падение – ако свирката е хубава, той дава мило и драго тя да се повтори. Защото, за разлика от ординерния секс и най-лошата свирка има своя чар и неповторимост. Усърдната девственица, която ползва неумело своите знания от единствения невнимателно гледан порно-филм, трябва да бъде поощрявана и обучавана. В това обучение има и нещо тъжно за мъжа. В деня, в който тя е направила мъжа зависим от Нейната Свирка – тя го напуска. Остава го абстинентен, треперещ и облян в студена пот – разбрал, че неговото обучение ще служи на Някой Друг, а той ще кара както му падне – в самота и на свирки втора ръка.

Неведоми са пътищата на свирката. Ако след хиляда години науката разгадае човешкия мозък, ще и трябва още толкова за да бъде анализиран и женския мозък и как той стига до идеята за съпричастие от такъв тип. Точно този тип съпричастие – естетически неиздържан, унизително-подчинителен и дразнещ носоглътката. Ако Слепият Пю трябваше да направи и една единствена свирка – на часа щеше да загуби не само зъркелите си, а и достойнството и самоуважението си. За всички нас ще остане тайна, как жените направили най-много свирки в живота си, са с най-голямо самочувствие и без нито грам загубено достойнство. То и с някои мъже си е така.

Фелациото – повод за запознанство и наличие на хардуерен спомен. Преди години, когато нравите не бяха свалили бродираните си с лозунги кюлоти, за свирки не можеше и дума да става. В Модерното общество днес е културно мъжът да попита партньорката си как се казва, дори и това да е на сутринта! Дори и тя да се казва примерно Роберт. Истинско опознаване обаче се получава след момента „ала франга“, който трябва да дойде без кандърми и специални послания. Само едно поколение назад хората се опознаваха на ръба на кревата – днес се срещат още на ръба на панталона. Да не се казвам Слепия Пю, ако през следващия век не бъде изобретена „Система за електронно впръскване на универсална семенна течност“ (С.Е.В.У.С.Т.), с която жените ще започват деня си малко преди миенето на зъбите си и след обичайната гаргара.

Малко са нещата този живот, които се помнят до край.

Позитивните и негативните емоции се борят за място в съзнанието на всеки един от нас. Споменът за първата свирка е единствения контрапункт на двете загуби от Нигерия в рамките на четири години. Поне за мен, Слепия Пю, е така – за да ми се махне от очите танцуващия в нашата врата черен негрър Йекини, веднага се опитвам да си спомня едно лозе до плажа на 1988 ма и една жена, която, разбира се, се казва Мария. Просто съвременния мъж не може да помни всички жени от въртележката, наречена „съвместен полов живот“. Мъжете в края на века са обхванати от неизвестната досега безпаметност и дори амнезия, наречена „деменция вагиналис“. Вместо нормалния въпрос, къде си виждал усмихващата се отсреща жена, мъжът изпада в конфузно светско объркване и си задава въпроса: „Че съм я виждал – виждал съм я! Обаче дали спях с нея... и кво стана тогава... не си спомням...“ Ако питате Слепия Пю, в такъв момент нещата се решават с опипване на почвата и изстрели напосоки.

Ако обаче жената те е накарала да викаш от кеф, ако след нейната свирка диоптрите са ти станали с един повече, ако споменът за това те кара да ядеш чаши и друга посуда – как ще забравиш такава жена?!

Свирката е основната разлика между мъжа и жената!

Ако вземем два примерни персонажа – мистър Фил Ацио и госпожица Кони Лингвус от Кони Айлънд – те са различни само в едно: За да осъществи къкъвто и да е контакт с Кони, мистър Фил трябва да ѝ обръща внимание в един определен период от време. Чак след като всеотдайно е раздавал внимание мистър Фил Ацио получава право да ѝ достави удоволствие, както и тя на него. Просто госпожица Кони Лингвус няма да ви даде да я излижете, ако преди това не сте ѝ говорили за нови гумени ботуши, звезди, кино, нови гумени ботуши, коли, перли и диаманти, политика и насилие... И нови гумени ботуши, защото единствено това може да си позволите да ѝ подарите. Ясно е: тя няма да ви пусне без нужното внимание. Просто нещата между мистър Фил Ацио и госпожица Кони Лингвус винаги са стояли по този начин.

И ако всичко, от което се нуждае един клитор е просто да му обрънете внимание, то при мъжете не е така. На истинския мъж жената може да не му обръща внимание цяла вечер. Може да не го забелязва въобще и лекичко да го напръска със слюнка докато говори пренебрежително за „мъжкия свят, в който са обречени да живеят жените...“ Той ще изтрае всичко, ще изтърпи да го намажете като лайно по обувките си – но ако му предложите свирка или дори обикновен секс – няма да откаже. И няма да си тръгне обиден, ако го насилите за една бърза свирка. Напротив

– ще върви горд, осмукан и освиркан по градските улици, като всеки мъж, който е дал нещо на света и на който все му е останало нещо за следващия път.

Защото свирката е човешчина и уют, светена вода за вкъщи, смъртно-носно парче джаз, след което птиците падат от клоните... Тя е солта и пипера на безмисленото удоволствие, ножа, хляба и сиренето на контакта, кулинарията и аперитива на взаимността и спонтанното желание... Тя е онова, за което всички мечтаем: някой да се погрижи да не ни е толкова „все едно“...

За мен, Слепия Пю, ослепял от свирки, бибитки и тутурутки, едно винаги ще е ясно като белотата пред очите ми – човек и сляп да е, и полумъртъв да е: ако чува звука на свирката – значи все още е на терена и участва в играта. И от футбола вече знаем – до последната свирка, независимо от резултата – големите играчи си остават големи играчи.

P. S. А в анализите на Острова на съкровищата е записан образа на „the perfect woman“. Съвършената жена е онази жена, която изпитва оргазъм по време на свирка.

Островът на съкровищата 220698

5. Про-тотипи

вашият живот е полов!

Забелязали ли сте как погледа ви сам се залепя за женския чатал? Или как се изкривява, за да попадне дълбоко между две обикновени млечни жлези в добро състояние?! Или шръква с тенденция да влезе високо, високо под полата на Най-Случайната Жена, като че между краката в реални граници се намират Вечните Ловни Полета? Усещате ли, че Нещо ви кара да подсвирквате по разгологъзените женски прототипи по улиците и вие Това Нещо не можете да го спрете? Не може да не сте вили от болка, мъка и страст под лунната светлина, когато ТЯ не ви пуска? Не може да не сте плакали, когато ТЯ е решила не само да не ви пуска, а направо да ви напусне, щото така е решила?! Или в най-добрия случай, не може да не сте искали да Я умъртвите по особено мъчителен начин, когато без да ви пита, ТЯ пуска на любимия ви футболен отбор в

кревата си, докато вие търкате Нейната Резервна Скамейка? Не може да не сте усещали Мириса на Жена в Тясно Пространство! Мирис, който въпреки че се съпротивлявате, ви превръща в добре оформен, гладък, огромен, съвършен Пенис. Съвършен, да! Ала пенис.

това живот ли е?!

Гореописаното състояние на духа и плътта е наистина някаква форма на полов живот. Тя е конституционализирана, общо приета, казионна и почти задължителна. На тази форма на полов живот са посветени 99,9% от киното, 96% от прозата, 93% от поезията, 67% от добрите образци на порнография, 25% от митологията и едва 3% от истината.

Истината е, че зад кулисите на узаконената покрай женското тяло обществена перверзия, зад разчепатените пози на каките от мръсните списания, зад пълномасления вестникарски Циционизъм и сексистските рекламни постери, рекламиращи месни продукти с помоща на заден женски бут, се крият други форми на полов живот. Общоприето е те да бъдат наричани ненормални, перверзни, извратени, абнормни или девиации (отклонения).

Каззионната форма на полов живот (с жена) се изповядва от болшинството индивиди (96% по Зигфрид Шнабл, „Мъжът и жената интимно“), но тя препоръчва само един начин на търсене на удоволствие – младата жена и хубавата жена. За останалите 4% извратенци остават всички други методи, експерименти и неограничени възможности на тялото, техническия прогрес и фантазията, с които те си служат, за да постигнат онова, което и другите – Необикновен Оргазъм (НО) и Истинско Удоволствие (ИУ). Интересно е, че нормални и извратенци уж няма какво да делят (примерно жени), а изпадат в крещящи спорове кой е нормален и какво е нормалното, и най-вече „защо ти ще ми казваш кое е нормално“...

ти! нормален ли си !?

В помощ на начинаещите се предлагат четири норми, първата от тях е :

статистическа норма – „Нормално е това, което вършат повечето от хората, а ненормално това, което вършат малцина.“

Ако повечето от хората се тъпчат, бутат и псуват в градския транспорт и ние приемем това за нормално – нещо ще ни заболи. Друго щеше да бъде ако същите тези хора го правеха с цел сексуално удовлетворение. И най-паче статистическата норма е недемократична и обидна за хората, чието обществено положение ги прави различни от другите.

Например президентите, министрите и техните помощници: това са хора, малцина на брой и поради естеството на работата си често правят ненормални неща. Примерно, когато си една от малцината, правили френска любов на президента на САЩ, това нормално ли е, или стаж?

субективна норма – „Нормално е това, което аз правя, което намирам за правилно, и отговаря на моя вкус. Който има други наклонности е абнормен.“

Тази норма е голямото ви разочарование. Ако цял живот сте заставял партньорката си да го прави по три начина: мисионерския, бързия и неповторимия (*в смисъл че не повтаряте*), винаги идва момента, когато я заварвате с градинаря и (*или*) градинския маркуч. И като се има в предвид позата, в която я заварвате, ви идва на акъла че възможностите в секса с градинар и (*или*) градински маркуч са сто пъти повече, отколкото с вас. Сто пъти повече, да. Но с маркуч, не с вас.

морална норма – „Нормално е това, което отговаря на потребностите и на двамата, не уврежда никого от партньорите и не наранява чувствата им.“

Моралната норма е любимата на демагозите, защото потребностите на двамата партньори трябва да бъдат отчетени и задоволявани. Ами ако единият е овца?! Овца в истинския смисъл на думата! Ако е красива, мериносова, с дълго руно (черно), с чудесен глас и специален звънец на врата?! Ако е овца в чудесна кондиция и хваща окото още от прага на кошарата?! Ако я обичате, но тя нещо днес не е в настроение и ви отказва, въпреки настойчивите ви молби и току що откъснатите специално за нея стиски зелена трева?! Ако просто партньорът ви е овца и жестоко наранява вашите чувства и не отговаря на потребностите ви? Какво казва моралната норма тогава?!

Предполага се че моралната норма в този случай препоръчва да я ударите няколко пъти, без да „увреждате“ (партньора) и без да „наранявате“ (чувствата).

медицинска норма – „Нормално е поведението, запазващо телесното, душевното и социалното здраве.“

Медиците винаги са се криели зад едно особено чувство за хумор в правилата, диагнозите и рецептурирането. Но винаги са прави. Прави са в заключението, че на Това Общество не му трябва буйстващи сексуални индивиди, които могат да наранят социалното му здраве, да полудеят

(примерно от кеф) или да се самонаранят в опита си да чукат всяка срещната катаджийка. На Това Общество му трябва друго поведение – нежното отношение на човека, който обича обувките, но не е обушар. Обществено удобен е този човек, изпитващ признателност и обич примерно към... една обувка. Неговата грижа, неговият сексуален мотив и полов живот с тази Обувка са безобидни и разрешени от медицинската норма. Проблемът идва тогава, когато любимата ви Обувка престане да ви разбира добре, започва да линее и един ден ви казва: „Нека поговорим за нас двамата..., всъщност предлагам да се разделим за известно време..., разбери ме правилно...“ и т.н.

моралът и нормата са географско понятие

Ако си падате по всякъкъв вид секс има един такъв остров – остров Тробрианд: там от тригодишна възраст се прави секс във всичките му разновидности. На друго едно място мъжете африканци от племето понапи си режат единият тестис, за да ги премат за полово зрели. В Нова Гвинея кераките вярват, че млад мъж може да забременее при анален секс и затова взимат задължителни предпазни мерки – дават на момчетата да изядат по един лимон преди акта. Индийското племе тода няма в речника си думата „прелюбодеяние“, полинезийците пък нямат думите „порочен“ и „неприличен“. На един от ирландските острови пък за секс не се говори и се прави скришно само с цел продължение на рода – там се смята че прекомерното желание на мъжа за секс се дължи на преяждането с картофи. В южна Италия човек трябва да отвлече жената, да я обезчести и чак тогава да ѝ предложи брак. Амазонското племе мундруку нарича половото сношение с една дума, чийто точен смисъл е „да ядеш пениси“. В ислямските и арбските страни се практикува един обичай: когато мъжът заминава на гурбет – зашива влагалището на благоверната си с конец, така че менструацията и урината да протичат нормално, но половият акт да е невъзможен. Сигурното си е сигурно и арабите знаят това.

А вие се притеснявате когато ви хванат да мастурбирате.

познатите про-готипи

Нека поставим на масата всички известни отклонения в половия живот по тези географски ширини и да да видим докъде водят те.

Така в смисъла на 4 те норми от началото се оказва примерно че

определено петингът е ненормален.

Петингът (*опипването, натискането, отъркването*) е широко

прилаган от нашите деди и прадеди. Той е бил осъждан строго от църква, родители и патриархалното общество. Ненормален е, когато не води до никъде, и това нанася непреодолими психически смущения, особено у мъжа, което противоречи на третата норма – всички трябва да са доволни. В днешно време най-ненормален е онзи едностранен петинг, който засукани старчета прилагат примерно на обществени места – търкат се по автобусите в по-разголените девойки! Противоречието с нормите идва от там, че в петинга участват обикновено двама или трима, а в автобуса петингуващият е сам – другите не са осведомени за неговото удоволствие, и така са лишени от неотменното гражданско право да обмислят добре участието си.

Кой всъщност в днешно време се нуждае от петинг?! Няма по страшно наказание да оставиш съвременния човек (да не говорим за жените) на тази пенсионерска диета – петинг, хляб и кисело мляко! Представяте ли си великата мъка на Ан Никол Смит, ако я вържете в празна стая и я измъчвате на порции – три пъти на ден петинг след ядене?! Тя ще се побърка. Просто петингът е ненормален и мъчителен прототип на истинско усещане и дори да е начална спирка към Необикновения Оргазъм, така или иначе вече никой не слиза на нея.

За това пък ако се спрем на полюцията, ще видим че тя не само е ненормална, а си е жива социална болест,

полюцията е нещастие!

Древните евреи са смятали полюцията за грях и са я наказвали с... полово въздържание. Но евреите не са виновни за това (поне за това) – те са усетили, че полюцията без да е страшна, е ненормална – половото въздържане във всичките му аспекти е причина за такива обществени събития като Кръстоносните походи, Светата Инквизиция, ВОСР, Втората Световна война, конференцията в Ялта, ислямския Джихад и др. Ако Хитлер и Торквемада се познаваха и се чувстваха приятно във житейската си позиция на обикновени педали, нямаше да им дойде полюционната идея да си създават врагове и да ги горят по модерни и недотам модерни способности. Забелязали ли, сте че в историята няма женски еквивалент на Хитлер – жените знаят как да избегнат полюцията. Полюцията не е прототип на полов живот.

Никой не може да излекува полюцията като явление, освен ако самият засегнат човек да се вземе в ръце и не си изгради собствена философия.

мастурбацията е най-лесната философия

но и тя както всички сексуални действия е многократно осъждана и

забранявана. Историята помни опитите на доктор Вайнхолд (към 1820 г), който опломбирал препуциума на онанистите със сребърна тел. Вестник „Домашен лекар“ от началото на века пише: „Онанистът може в края на краищата да заболее от душевно страдание, вследствие на което да падне по ниско от животно..., немалко от тези нещастници завършват в лудницата или със самоубийство.“

В днешно време самозадоволяването е обществена тайна, не е обявено за порок, но се крие като срамотно и недостойно. Особено интересно се интерпретира самозадоволяването от балканско-мачистката гледна точка – „не мога да си призная че го правя сам, защото така ще се разбере истината. А тя е: «повечето жени не ми пускат...»“ Което идва да покаже, че мастурбацията е заместител и лош прототип на полов живот. Просто тя не е всичко.

Но да поговорим вече за колективните спортове – орално-гениталната любов или

(т.нар. „френска“ или „клингънова“)

Чудесното френско отношение един към друг е добър повод за запознанства. Френската любов е прототип на социалното начало в секса, на подчинение, власт и дори принуда. Тя никога не се прави по равно. Предполага се, че жената е принуждавана по често от мъжа на такива действия. Най-любопитно е решението, което се взема преди въпросното свещенодействие. Да му направя или да не му направя? Как жените правят своя морален избор – на един свирка, другиму с ножа по глава? Жената си остава неразгадана тайна.

Идеологът на социалистическата сексология Зигфрид Шнабл пише нещо любопитно – „и най-любящата жена не би приела еякулацията да бъде извършена по този начин“. Шнабл не е прав – в балканския вариант на френската любов всичко се прави от-до и където му е мястото. Френската любов е чудесен прототип, но не е цялата истина.

фетишизмът е вълшебство

на португалски език. Обичта към Обувката дадена по горе за пример при рушенето на нормите не е всичко. Фетишистът е ултра авантюрист, той поема ужасяващи рискове с ясното съзнание за собствения си Необикновен Оргазъм. Ще ви бъде ли лесно да ставате като крадец в четири сутринта, да пълзите като Джеймс Бонд по ръба на балкона, да бъдете спец по обевреждането на СOT уредби, само и само да се сдобие с новия, малко носен слип на съседката (или, *защо не – съседа*). Фетишистите не крадат ново бельо и нямат желание да спят с новите модели

обувки от рекламата. Те търсят посредникът-предмет, защото само и единствено той ще бъде добър към тях. Фетишистите са тихи и прикрити хора, не пречат никому, когато не прекаляват, за техните действия обикновено е виновен вятърът. В едно съвършено общество съседката сама ще донесе бикините си на нашия човек, спестявайки му неудобството и риска при неговите желания.

Вътре във фетиша, предполагам, кипи живот и страст. Но отвън – това е тихият прототип.

ексхибиционизмът е обидна работа

как е възможно зрял човек да изскача от храстите по шлифер и от долоу – гол?! Да зъзне и мръзне в кал и студ, жега и пот, само и само да си покаже атрибутите и после бързо да бяга, да бяга! Ами ако никой не мине?! Това е голямата трагедия на ексхибициониста – можеш да чакаш много дълго и накрая да се откажеш. Ексхибиционистът не иска полов контакт, той иска да го видите, да му се възхитите и... да не ви пусне. Удоволствие единствено му доставя пищенето и присторените ужасени погледи. Направето го заради него. На него му стига тая награда някой да се притесни. Ексхи-кибиченето гол в парка дава своите плодове след трудна и продължителна мъка. В Съвършеното Общество ексх-кибикът ще бъде гледан внимателно какво показва и ще му се казва направо – „не е достатъчно пич, не е достатъчно“. Този прототип на полов живот винаги се свързва със страшния чичко и Големия Изнасилвач – той обаче си остава обидния прототип защото е твърде егоистичен – ексхибиционистът никога няма да ти предложи секс.

воаорството е обратна работа!

Обратна на ексхибиционизма. То е единственото узаконено средство на полово извращение. Днес вече не говорим за хотелиерката, която реди леглата на клиентите си така, че да може да вижда през специалния отвор в стената. Днес воаорите са милионите и милиони тв зрители, които независимо дали гледат TV1000 след полунощ или „Войната на таралежите“ те очакват своята доза пикантност, искат да гледат секс („ама не хард, а така нещо, еротика, нали...“) и най-вече искат да знаят от какво са петната върху чаршафите на Алисия Гуардиола (Вдовицата в бяло). Това е перфектното обществено споразумение – за да гледаш секс не е нужно да притесняваш някого – просто си пусни телевизора – там се чукат що годе винаги на първата трета на филма и винаги се правят, че не те забелязват. Обратното щеше да бъде страшно – представяте ли си от порно филма по Канал + да изскочи една лелка и да ви размаха

пръст, крещейки че знае какво правите в този момент!?! Ще бъде нещо като „порно-филм на ужасите“ – един нов жанр.

Това беше узаконения прототип. Следват прототипите извадени от Наказателния Кодекс.

садизмът е въпрос на договорка

Нито един садист няма да бъде опандизен, ако партньорите му го разбират и го приемат насериозно. За незнаещите садист означава изнасилвач или просто лош характер. Да си садист обаче извън криминалния контекст в модерните времена е въпрос на игра и „колко ще си платиш, за да бъдем лоши към тебе“. Значи – не може едно извращение да бъде подсъдно, щом в реномираните публични домове (в София, после и в други градове) се предлага скъпият специалитет наречен „Строга господарка“. От него най-често се възползват властимащи, примерно прокурори и съдии. Това е лесно обяснимо, щото върху властимащите рефлексира липсата на власт върху самите тях – те търсят някой да ги подчини. Строгата господарка ги подчинява, побийва ги, казва им как не са слушали и какво ще им направи с тази ръкавица от кламери, кабърчета и телбод... Така садизмът си остава скритият и забранен обществен прототип... На следващия ден същите прокурори отиват в съда и искат десет годишна присъда за един садист – той, представете си, набил жена си щото не му пуснала. Изверг.

мазохизмът е въпрос на приятелско отношение

Приятел в нужда се познава – и въпреки това браковете между садисти и мазохисти не се задържат дълго – феномен почти като груповите самоубийства на китовете. Ако някой на улицата ви помоли да го набие, вие едва ли ще се съгласите. Неприятно е, някак. Първо човек не може да е сигурен, че ще попадне точно на мазохист, а не на хитър садист търсещ повод да ви пребие. Интересно е, че мазохистът не може да бъде съден за полово престъпление – все едно самоубиецът да бъде наказан за убийство. Тази форма на полов живот си остава най-търсения и неясен прототип. Просто в човека дълбоко е закрепено желанието да бъдат лоши към него – това го кара да си мисли, че е прав за повечето неща от живота.

педофилията е забранена. честно.

В Тайланд нараства търсенето на 12–13 годишни момичета. Причината е, че секс-туристите се грижат за своето здраве – страх ги е от СПИН, търсят недокоснати и девствени деца и се ръсят здраво. В Белгия има мемориал на жертвите на Дютру. В СССР масовият убиец

Чикатило само преди десетина години изнасилваше наред и убиваше, а по младите жертви – изяждаше. Когато става дума за педофилия Обществото се превръща в озъбено свирепо куче и слага тези примери на масата. Обществото е в правото си. Винаги обаче този прототип ще бъде свързан за мен със сър Джереми Айрънс, неговият Хумберт Хумберт и тяхната Лолита. Обществото може да е в правото си, но самото то налага сексуалното присъствие на ученички, невинни девизи, напъпили красавици и чисти девственици – погледнете коя да е що годе сносна реклама на шампоани и ще разберете какво имам в предвид.

геронтофилията е обществен проблем.честно.

Когато професор по езикознание (на 57 г.) спи със своя студентка (19 г.) това извращение ли е или спонтанно възникнала обща любов към езикознанието? Остаряващата нация не дава много възможности – старците са навсякъде и за да пробие студентката (19 г.) в живота, се налага да пусне тук и там. Нека не разглеждаме като пример изродите, които изнасилват бабичка, за да ѝ вземат пенсията – с тях се занимава полицията. Гледаме обратния пример – как заради социалното ниво на по-възрастния, нашият абсолютно начинаещ в живота се подчинява сексуално и без да ще се превръща в геронтофил. Примерите са хиляди и всичките – скрити. Млада жена търси работа, актриса търси роля, провинциално момче търси какво да е в големия град – всички те търсейки социалната си ниша попадат на любезни и чистички старчета (и баби, да) които обещават всъщност и вся. Ако някой предпочита опитни мъже на по 60–70 години – свободата е негова. Най-лесно ще ги намери на опашката за пенсии. Но не по театрите, светския живот, не в телевизията и в клубовете по политически интереси. Геронтофилията е лош прототип, в него няма много любов – не за друго, а защото е изтъкан от социални, комерсиални и меркантилни подбуди.

копрофагия, зоофилия, пиромания, клептомания

Какъв купон – тези четиримата на едно място! От тях обществено опасен е само пироманът – в Съвършеното Общество на него ще му предложат една стая от азбестови стени и ще му дадат да си играе с кибрит. И четиримата съществуват някъде около вас, може вие да сте един от тях, но да не сте го осъзнали още. Те съществуват, но никой няма да го разбере, защото те са тихи, не натрапват своето отклонение към Необикновения Оргазъм и не ви го препоръчват чрез брошури в пощенската кутия, реклама по кабела и на партийни събрания. Те могат и без вас. А вие за тях – по-добре да не знаете.

трансвестизъм – краят на карнавала

Само преди броени години човек можеше да се облече в женски дрехи и да бъде забавен, весел и невинно откачен. Днес за истинския мъжкар това е „сакън работа“. Да си трансвестит вече е достойна професия по клубовете и снобите умират да търсят контакт с тях, за да покажат разкрепостеност или да усетят гъдела на това което им се ще, но си забраняват. В момента текаат златните години на трансвестизма, защото засега се броят на пръсти и са обществен феномен. Без тях животът ще е настина по-малко цветен и интересен. Страшното отново не е при тях, а от другата страна – как ги приемат: „...копеле, ский, тоа е облечен кат жина, дай да гу прибийм...“. Защо бе, копелета? Той просто е облечен като жена, вие сте облечени зле – просто хората са различни.

Така стигнахме и до Голямото Отклонение, Ю ТЪРН-ът:

хомосексуализъм – Не стреляйте по пианиста, той е.

Всички гении са педераста, но не всички педераста са гении. Това го знаят и самите те. Прототипът е възпяван, описван, хулен, рисуван, убиван, изкореняван, бил е на власт и е бил забраняван, има го на порцеланови фигурки и на фототапети. Те са като евреите – някой ден ще си направят и своя държава. Нищо не може да ги мръдне. А и трябва ли! На балканския мачист те не само че не пречат, но му и помагат, защото биха били жестока конкуренция на интелектуално ниво при завоюването на женски територии. На пуритана и комплексаря те са нужни като слънцето и въздуха за всяко живо същество, защото пуританската чикия няма да е сладка, ако не е яростно отправена срещу голямото зло – обратните. Самото Общество не може да диша без тях, защото целият му отровен дъх ще секне, ако няма кой да бъде обсъждан, оглеждан, коментирани и оценяван – ако ги нямаше обратните като главни герои на Обществения Театър. Ако ги нямаше обратните, същото Това Общество щеше да ги измисли като естествен контрапункт, като култура и субкултура, като формация и малформация.

Не може да не се признае, че те са нежни, приятни хора, с които можеш да си говориш за изкуство, че те са пианистите на Това Общество. Ако свирят добре, на вас няма за какво да ви пука, че свирейки не са си сложили седалката на въртящото се столче. Това наистина е тяхна работа и ако това ги прави по-добри пианисти, вие не можете да направите нищо срещу това. Но някак ви се ще.

Трудно е да им се прости не това, че го правят по различен начин. Трудно е да им се прости, че си го позволяват и имат свободата да са различни. Непростимо е и свойското, фриволното, небрежното поведение тип „знам, че знаеш“. Донякъде ги излага желанието да бъдат

изпълнени с финес и изтънченост. Китката, извита на три и петнадесет е, за да ги познаете. Оттам нататък вие се притеснявате повече от това че „той е педараст“, отколкото самият той. Педараст, да. А вие защо се притеснявате?

защо се притеснявате?

Защо скротумът ви настръхва, когато разберете, че някой не е като вас?! Защо спорите за нормално и ненормално? Откъде ви дойде на акъла, че сте нормални след като имаме данни доказващо противното:

Сутринта жена ви си поиска, но на вас не ви стана, после три пъти ви настъпиха, два пъти ви напсуваха, един път ви показаха среден пръст и накрая ядохте баница с лайна от мишки (не знаехте, нали?!). И най-долния копрофаг не би искал да има такава сутрин – а на вас тя ви е предната.

Изобщо на кой му пука какво правите в къщата си – можете да отлеждате алигатори и можете да се радвате, когато те се сношават. Можете да обичате пъстървата по съвсем друг начин, не като другите. Можете да се влюбите в робот, направен от цигарени кутии Марлборо и можете да го обичате като брат, а може и не само като брат. Можете да си падате по това чудесно и възбуждащо Нещо, което държите в хладилника си! Можете на никого да не кажете какво е то! И можете никога да не го вадите на бял свят! Щото ако го извадите, ще се размирише!

Наистина светът ще бъде свършен, когато властващата полова форма на живот разреши на всички останали прототипи да съществуват без проблем. Тогава наистина извратените ще видят развързаните си ръце и ще се чудят какво да ги правят. Чисто ненормалните ще се чувстват като екзхибиционисти на нудистски плаж. Лявото отклонение ще бъде просто пресечка, която едва ли отива на друго място различно от Вашия Необикновен оргазъм и Истинско Удоволствие. В сексуалната утопия, там, където петингът е забранен, полоцията е нещастие и лошо знамение, мастурбацията – философия, фетишизмът – вълшебство, садизмът е на граждански договор, мазохизмът – между приятели, зоофилите са добри зоолози, а обратните са братя с обратните на обратните (не значи „нормалните“) – там животът ще е песен и дълбока тишина. На митницата на тази утопия ще пише:

„Всеки е свободен да чука каквото си иска, стига да не вдига много шум между 14 и 16 часа.“

Лично аз бих бил турист в такава държава.

Благодаря, че ме прочетохте. Много благодаря, беше страхотно. Аз свърших. Повярвайте – за мен беше Истинско Удоволствие. Нека го

направим още един път, да опитаме нещо друго, а...

6. ЖИВОТИНСКИЯТ СЕКС

Първа среща на погледите. Запознанство. Разсмиване. Очарование. Случайно докосване. Първи целувки. Предложение за края на вечерта. Тя приема. Таксиметровият апарат брои покачането на тестостерона и естрогена в мозъците им. Отиват на топло. Тя се съблича. Нищо особено – красива слаба жена с малки цици и изрязани бикини. На бикините ѝ пише нещо, което е трудно да прочетеш в тъмното и без очила. Пише на английски: „другият ми любовник е звяр!“

Онова, което не знаете

за нея е, че тя наистина го прави. Тя чука едно животно и това животно не сте вие, макар близките често да ви наричат така. След адски много време разбирате, че това е нейният огромен мъжки английски дог. Нежностите, които тя и нейният дог си разменят – тези нежности никой никога няма да види и никой никога няма да разбере и коментира. Тези нежности и отношения винаги остават в графата на „Онова, Което Не Знаете“.

Това, че вие не знаете за него, не е причина сексът със животни да не съществува.

Това че вие не искате да знаете за него, е още една причина той да съществува.

В момента, в който изразът

„да си лягаш с кокошките“

престане да носи преносния си смисъл, а абсолютно точно назовава сексуалните предпочитания на индивида – тогава идва времето на голямото премълчаване. Голямото премълчаване, в което мълчат и човека, и кокошката. В момента в Белгия се водят три дела във всяко едно от които има по две обвинения: за педофилия и содомия (секс със животни). По обвиненията в содомия няма да бъдат изтърпявани наказания защото кравите, овцете и козите не са субект на гражданското право и не могат да се явят в съда, за да свидетелстват, че са били изнасилени. Или обратното – да докажат доброволността на сексуалното начинание.

Така поставен, проблемът с правата на животните добива много по голямо значение, отколкото проблемите, които се опитват да разрешат природозащитници и вегетарианци. Те казват: „Обичайте животните – не ги яжте!“

А би трябвало първата фаза на тяхното послание да бъде „Обичайте животните – не ги чукайте!“

любовта към животните.

Тя е нещо особено и непонятно. Малките животни винаги предизвикват умиление и радост. Независимо колко са красиви, обаче – след като пораснат, единственото атавистично желание на нормалния индивид е да ги изрита силно, за да не се пречкат наоколо. Пък и да се разбере все пак кой командва. Градският човек например радко изпитва привличане към домашни животни, защото отношението му към тях е смесено със страх и любопитство – как е възможно да съществува такова творение като овцата например. Затова пък градският човек изпитва привъзаност към опитомените нефункционални любимци като кучето, котката и някои видове птици и риби.

Затова условно предпочитанията към животните се делят на два типа – рустикални и урбанистични, селски и градски.

внимание: следващите текстове и описания съдържат в себе си сцени от протиевествен тип. Тяхната истинност е недоказуема поради обясними причини: неналичието на фактологическа информация за секса със животни.

Селският начин на живот е лишен от развлечения, пълен е с трудности и скука. Може би заради това във всяко село се разказва почти една и съща история –

Историята за любимата овца.

Млад човек от пограничните села се жени щастливо за момиче, което не познава добре. През първата брачна нощ нещата не потръгнаха, но булката не се притеснила – поради неосведоменост и липса на полова култура. Историята разказва, че на разсъмване тя се разбудила. Видяла, че мъжа ѝ го няма в кревата, и излязла „повънка“ да го търси. Заварила го да лежи отмалял и с топъл блясък в очите при любимата му овца, за която се разбрало, че той има връзка с нея от много отдавна.

В тази история нездравото любопитство на нормалния хомо- и хетеросексуален човек задава няколко въпроса.

1. Дали овцата е прост заместител на неудовлетворените с жена мъжки желания или е предпочитание от личен характер?

2. Какво ли чувства овцата? (в смисъла на защитата правата на животното: как може да се докаже, че акта е доброволен от нейна страна или това си е чисто изнасилване, в което жертвата няма човешки права, защото е животно)

3. Какво ли е казала законната съпруга – свидетел на тази сцена?

(фактически става дума за изневеря, докато юридически тя е недоказуема, поради факта, че третият участник в любовния триъгълник е абсолютно безсловесен свидетел)

Истината за селскостопанския секс е ужасна – наистина много хора на село по цял свят в ясно съзнание употребяват домашните животни със сексуална цел. Този секс не може да бъде дискутиран, поради една елементарна причина – той е толкова срамен, ненормален, върши се в адска самота, че дори хората, които го практикуват го отричат (докато другите сексуални отклонения се имат за очарователни изключения). И когато този вид секс стане достояние на общественото внимание – зоофилът е завинаги изолиран и отхвърлен като индивид от обществото. А единственото, което му остава е да завърши земния си път в малка ферма за мляко, месо и субпродукти.

Ако се съди за предпочитанията на зоофилите те обръщат най-голямо внимание на дребния рогат добитък – кози и овце. Това е и класическия литературен образ на любителя на животните – сещате ли се за великия радичков образ Анани, който общувал с добитъка и хванал травяници (кърлежи)?

Предполага се, че дребният рогат добитък е по лесен за убеждаване, по лесно се управлява и манипулира. Морфологично малките животни явно са за предпочитане и поради причината, че кравите и кобилите не са ергономични и удобни за човешките параметри.

Проблемът при селскостопанските птици е неразрешим – физиологията на птиците и човека не може да съвпадне по никакъв начин. Затова и лягането с кокошките си остава една неприятна шега и непостижима мечта на птицелюбите.

Последният въпрос, който се налага да си зададем в отношението си към зоофилите е изключително труден. Предполага се, че обикновено животните, „който стават“ са от най-добрата порода, в разцвета на силите си и оттам – те са и най-подходящи и за добив на месо. Погледнато от тази гледна точка зоофилите са и хладнокръвни убийци на любимите си същества – с един замах те се лишават от единствения свидетел на техните ненормални предпочитания. А след това го изядат, с което унищожават всякакви улики и спомени за сексуалния акт.

Ето какво са зоофилите – те са и убийци, и смразяващи кръвта квази-канибали. Защото ако е разбираемо да обичаш една овца, вече на върха на цинизма тип безотпадъчна технология е другото: да я изядеш или да я затвориш в буркани.

Женски истории с коне

В онази част на мъжката сексуална фантастика, където вирее и нервно обикаля Вечно Незадоволената Жена се разказва историята за жребеца и блондинката.

В дома на изключително богат мъж живее русата му жена, която като всички богати и зависими жени са нервни, капризни, незадоволими и леко оглупели поради липсата на финансови ограничения. Разбира се, такава жена страда от две неща – лека форма на нимфомания и тежка на любов към конете. Грижейки се за тях, като всяка жена тя започнала да предявява предпочитания към скъпия арабски жребец (името му се пази в тайна). Нежните докосвания при разресване и мирисът на парфюм и феромони по ненормален за конете начин са стимулирали мъжкото начало у него. И русокосата буржоазка забелязала, че жребецът ѝ често се възбужда от нея. Един ден бясна на мъжа си, любовника си и мъжкото скудоумие на този свят, тя се осмелила да експериментира и започнала да докосва конските гениталии, които имали върху нея само едно отражение : страх, примесен с уважение. А страхът, примесен с уважение е около 77% от всяка любов – което и довело до сложен в самото си протичане квазисексуален акт. В него конят, изтръпнал, не смеел да мръдне. А русокосата жена по жалък и недостоен за мъжете начин се опитала да свърши търкайки се в мащабното оръдие на сексуалния конски труд. По думите на нейния градинар (винаги има свидетел градинар в такива истории) тя направо се наебала с арабския жребец на мъжа си. Което фактически е невъзможно отново поради несъвпадението в ергономията на първичните полови белези у човешката жена и мъжкия кон.

Легендите за коне и жени реално се подхранват най-вече от мъжете и самите жени. Досега не е известен случай, в който арабски жребец да се е хвалил за каквото и да е.

Несправедливостта в случая е, че когато жената употреби за своите съмнителни сексуални цели животното, това изключва акта на насилие върху самото животното. Просто се приема, че конят, щом е бил възбуден – значи е бил съгласен. Докато в релацията „мъж-овца“, всички радатели за правата на животните скачат и веднага твърдят че това е насилие над двукопитното. А би трябвало тези отношения да се разграничат и оценят умно и обективно от природозащитниците и вегетарианците. Но какво да се прави – така е винаги – докато вегетарианците се наумуват – зоофилите се налудуват.

Градският анимален сексуален живот

В града, ако човек търси да изучава що годе сносно куче, винаги може да го намери по градинките и парковете. Самите кучета са

изключителни сексуални маниаци и досадни нахалници. Винаги съм се възмущавал от умилението, което предизвикват разгонените пудели у бабичките, и то при ситуация, която е извратена до немай къде – пуделите обикновено се опитват с невероятна страст да изчукат обувките на мирните граждани по градинските пейки. Ако не сте го знаели, вече трябва да ви е кофти – когато кучетата обгръщат краката ви и се тресат с леки пъшкания и оплезени езици – това не е желание за разходка. Това е любов в онзи смисъл, за който става дума в разговорите за кучки.

Секс с кучета и котки е и невинното почесване, попипване и търкане на домашния любимец. Познавам едно прекрасно момиче, което лично самозадоволява домашния си кокер-шпаньол – едно заради хигиената, друго може би от ревност. За да не ходи кокера по женски кучета или както е справедливо да ги наречем – кучешки жени. Сексуалната симбиоза „момиче – кокер“ е неосъзната, непредумишлена и непредубедена – те правят всичко това като част от превеликата игра на господарка и домашен любимец. Те не могат да бъдат коментирани и осъждани от когото и да било.

Друг е случаят, обаче, с насилието върху животно. В мъжките затвори у нас от поколение на поколение се предава един гнусен „пниз“. Това е начинът, в който поради липса на жена, затворникът получава удовлетворение от малко коте. Това, което си мислите в момента е помалко отвратително от истината – затворниците заливат penisите си с мляко и карат малкото коте да смуче от тях. За целта предварително всичките му зъби се избиват. Това обрича бъдещата котка на сигурна, бавна и мъчителна смърт. Смърт от глад.

Ако в списъка на „онези неща, които не знаем“ това вече ви идва много – можете да го забравите. Никога не съм бил защитник или любител на животните. Смятам лично, че Бриджит Бардо започна да защитава животните едва когато навлезе в климактериума и забогатя до степен отвъд филантропията. Но отношението към животните е лакмус за лицемерието на всяко едно общество. У нас да обичаме животните означава или да не ги ядем, или да ги оставим да се чукат колкото си искат. Или да бъдем като онзи ветеринар, който час по час бъркал под опашката на кравата с оправданието, че си е загубил вътре часовника.

А както и всичко останало – нещата в любовта към животните не са еднозначни.

Връзката между човека и животното има хиляди измерения и варианти – от безконтролното плодене на уличните псета, през необяснимата и неконтролируема възбуда на освирепял зоофил, до избиването на

животни по време на лов.

В тия сложни отношения между хората и животните единственото, което ни остава е да завършим оптимистично и позитивно. Просто е хубаво животинския секс да си остане метафора. Не за друго, ами надписите по бикините, ако се разчетат буквално, могат да създадат проблеми и недоразумения. Просто ползвайте животните по предназначение.

Задушено, не задушечно.

7. ЦИЦЕОН

„Влагалището осигурява евакуацията на менструалното течение, както и депонирането на семенната течност в близост до маточното отвърствие и съхраняването ѝ върху невроговорящия епител на матката...“

из дефиниция за влагалище

Ура! Пост-модерното Общество най-сетне успя да дефинира всичко и вся! По-горната дефиниция за женски полов орган е върховното постижение на прогреса и знанието как стоят нещата на този свят. Също така донякъде това е и желанието на учените да облагородят представата на хората за обикновената путка.

Обаче между хилядите дефинирани понятия със сексуално, икономическо, политическо и философско значение дори татко Фройд не е успял да даде добро определение на едно тривиално човешко (мъжко) желание. Желанието да накараш двата бели гълъба да настръхнат, да бръкнеш в моминска пазва или както казват децата: да цомбиш женки.

Циците! Циците!

Ах, ангели са те! Големите или малки образувания мастна тъкан върху гръдния кош на жените са върховното постижение на хуманоидната програма: каквито и да са едни цици (освен ако не са нарязани на тънко) на мъжа му се ще да ги пипне. Ще му се да ги пипне, па макар и с научна цел. Ако мъжете решат да анализират поведението си – нека просто една сутрин се събудят и да се самонаблюдават. Ами първата работа на мъжа сутрин е да хване жената до себе си за циците! Може би прави това, за да може да я обърне към себе си по-лесно и да види с кого е спал снощи? Може би го прави случайно, само защото няма къде да си сложи ръцете? Може би това е обикновената сексуална Сутрешна Учтивост (СУ)? Не, това е импулс. Импулс предизвикан не само от

проста инженерна ергономия. Дотолкова цицеалният магнетизъм е силен, че дори учените, замаяни от него, още не са успели да го дефинират.

за мъжете и циците

Основното желание на мъжете към циците е да ги стискат, след като им се нагледат. Тъпо е, обаче е точно така. Жените рядко изпитват подобно желание и си струва да съжаляват за това. Когато обаче един мъж стане близък с една жена, тя подсъзнателно прехвърля желанието за стискане върху неговите пъпки и черни точки. Ако надмогнете отвращението си по най-суров начин ще отбележите, че приликата на някои циреи, с някои видове малки цици е поразителна. За големите цици пък да не говорим – винаги, когато се е налагало да стискам големи цици ме е било страх да не се пукнат и от тях да не потече гной.

Въпреки това мъжете са луди по циците. Колкото и да обясняваме, че това е първичното желание на мъжа да бозае – за всеки е ясно, че то не е всичко. Рационално погледнато функцията на циците при сексуален акт е нищожна – те не са направени да бъдат обладавани както повечето части на женското тяло. Ако някои иска да спори – нека знае, че за акробатичните турски изпълнения в порнофилмите се наемат специални каскадьори.

Циците явно имат друга функция. Те са морфологичен белег у жената, хормоналната тояга, която тя държи в ръцете си. И с която перфектно манипулира мъжкото съзнание. Просто ако една жени има хубави цици, тя трябва ди ги постави на линията на погледа на мъжа и леко да ги движи. Така, по този способ тя може да отведе мъжа където си поиска, стига да не го разсейва и да му досажда с други неща освен с циците си.

Така е – покажи на един интелегентен мъж вагина – и той ще се обиди. „Аз да не съм за една вагина!“ – ще каже интелигентния мъж. Но точно тази му реплика води до едно златно Женско Правило (ЖП):

Мъжът никога не е за една вагина. Обаче за две цици е готов на всичко.

Въобщее – носете си новите цици, момичета.

за хомосексуалистите и циците

Всеки нормален хомосексуалист тайно съжалява, че неговия приятел няма цици. Но той лесно се примирява с това. Там е и разликата между нормалните хетеросексуални и нормалните хомосексуални мъже.

Просто педалите разполагат с две нормални мозъчни полукулба в черепа си, докато на повечето обикновени мъже мозъчните цицекулба в главите им пречат на мисленето.

Хомосексуалистите винаги са се възхищавали от женската красота. Те ценят циците като неясен обект на желанието. Те се възхищават от това творение на Създателя, както се възхищават на художника-кубист, решил до премине към по-овални форми. Финесът и красотата на хомосексуалните отношения донякъде бива смущаван от грубото нахълтване на жени и цици в техния свят. Но хомосексуалистите са изключително адаптивни и под пляска на хилядите чифтове женски млечни жлези – те няма да се изнервят. А напротив – ще изтанцуват още едно скерцо и ще се приберат в гримьорните си.

А животът наистина е жесток към тях. Жесток като виц – прибира се детенцето в къщи и пита:

– Вече съм на 16 години! Мога ли да нося сутиен?!

– Не! – отсича нежно майката – мисля, че за теб, Гошенце, още е рано!

Може би тези дни съвършеният сексуален обект изглежда като малка пластика на неизвестен художник, където върху идеалният женски торс не е поставена женска глава, а еректирал красив гръцки фалос. В стремежа на този фалос към небето и в желанието на обикновения мъж да докосне монументалността на циците се изразява цялата унисекс-философия на следващия век. Нейният лозунг е прост: „Дръж хуя за циците и не преставай да гледаш напред!“

за класификациите и циците

Семплираните периодични издания са пълни с картинки и описания на цици. Обикновено циците се представят като :

„големи“ (Доли Партън),

„нескромни“ (Памела Андерсън),

тип „отдавна непоругавани“ (Адриана Скленаарикова преди да се ожени за Карембю),

тип „дълги“ (дует Ритон),

„къси“ (Росица Кирилова),

„дебели“, „тесни“, „високи“ (Сашка Васева, Глория, Нона Йотова)

От снимките в пресата може да откриете и цици тип:

„дебел депутат“ (фолк певица Кондъо),

цици като марксизъм (Мадона),

цици като жалейка (Мила Йовович),

цици като обществена пейка (Аня Пенчева), и прочие.

Както и да класифицират циците обаче, съвременните вестникари винаги го правят по пространствен признак. Примерно, ако циците са 2D – веднага ги определят като тип „асансьорни бутони“ или „уши на кокершпаньол“. При 3D циците нещата пак си остават простички – най-ценени са тези, които приличат на медицински топки пълни с вода.

Тези класификации са дълбоко погрешни и въпреки, че продават добре вестникарска хартия, те карат читателите да изпаднат в заблуда. И да мразят жените си, защото нямат циците от пред-предпоследната страница на в. „Труд“

Общо взето, ако сте забелязали, медиите носят информация, тревожат ни или ни радват, но като че ли всичко това става някъде в между-цицното пространство по вестниците. Между големи и малки, облечени или голи цици човек все пак успява да прочете последните футболни новини, вестта за увеличаването на цигарите и след жълтата фанелка и обиколката на Франция веднага попада на какво?! На последната гръдна обиколка на фолкзвездата Сливия. (тя има единствените големи цици на този свят, който наистина си струва да престискаш – просто така, като победа на поп-арта над поп-фолка).

Предполага се, че Вестникарския Актуален Цицеон (ВАЦ) е една Своеобразна Класация на Очното Плакнене (извънредно-тиражно-елементарна) (съкратено: СКОП-ител). Предполага се, че това е и налагане на някъкъв критерий за „хубави цици“. Но тази класация е неуспешна и неверна.

Неверна, защото умните хора знаят, че хубавите цици са времево понятие и нямат нищо общо с пространствените мерки. Хубавите цици са от 16 до 29 годишна възраст при всички жени и някои по дебели мъже. Това е.

за индустрията и циците

Ако някой ден животът ми олющи и изрони същността си, аз ще поискам от съдбата да бъде собственик на малко предприятие за цицеватки и цицедържачи. Защото техническият прогрес се измерва на три части

- от надбедрената превръзка до корсажа
- от корсажа до сутиена
- от сутиена нататък

Забележете, че най-тъмните времена на човечеството са били по времето на корсажа. След освобождаването на циците от банела-

решетка започва и промишлената революция. Циците са знаме на прогресивното човечество (спомнете си Дьо Лакроа!). И прогресивното човечество отдавна е превърнало това знаме в индустрия. Няма филм без цици! Няма рекламна кампания без цици! Няма изборна победа без цици (спомнете си мис Протест)! Във всяко обществено начинание, акт и процес, циците са някъде наоколо, избиват в пукнатините на смисъла и се веят набучени на копието. (а за върха на това копие се говори, че там се намира Свободата)

Разбира се, тази индустрия е профанизирана и зле организирана. Сутиенът се е превърнал в алегорията на Пост-Модерното Общество – той е нещо красиво и скъпо, нещо към което се стремиш, за да свалиш, наливаш, намачкаш и захвърлиш в тъмното. Сутиенът обаче остава да свети в съзнанието на мъжете, защото той е и символът, който твърди, че Нещата не са такива, Каквито Изглеждат Със Сутиен. И че Сутиенът е Обществената Цензура, която хората слагат на всяко едно красиво, истинско, нежно и топло нещо, към което се стремят милиони погледи и ръце.

Добре, че е Сутиенът. Ако него го нямаше, ако я нямаше тази ефирна цицеспирачка, този еластичен мамо-ограничител – циците щяха да плъзнат свободно по света и да заемат цялото обществено съзнание. Защото колкото и да не ни се вярва, циците все пак са само едно добро начало в секса. Едно добро начало, което остава да си тежи на мястото и да дава храна и смисъл на поколенията. Най-вече на бъдните поколения. И ако това не е индустрия, здраве му кажи.

за циците и хората.

Хората не могат без циците. Циците са сборна метафора на всичко това, към което си стремим и посягаме с ръка. Като децата към всеки по-обемист предмет. В началото на Великата Обществено-Сексуална Революция (ВОСР) под грохота на Големия Цицепад, в който се къпе пост-модерния свят, има три недефинирани понятия. Това са Обществената вагина, Общественото семе и Общественото зачеване. Някой ден недефинираната Обществена вагина, ще ретранслира Общественото семе по начин, който прилича на Зачеване. И ако от това се роди Нещо, то при всички положения ще трябва да се нахрани с храната на атавистичния модерен Цицеон, от който бозаем и сега.

Всъщност, каквото и да се случва, и както и да го наричаме, сигурното е едно: гърдите на младите момичета ще продължават да бъдат леки и твърди. А момчетата ще ги опипват сякаш нищо никога не се е

случвало преди тях.

софия 170199

8. Болни от любов

Т.І.Р. философия

Мамка му, копелета, може да не ви се вярва, обаче когато стане дума за срамни болести, адът е пълен. Конкретния повод за този медицински материал е някакво вестникарско съобщение, че четири проститутки хванали сифилис от тираджии. Обаче на гърлото. Сифилис на гърлото от тираджии. Ако има нещо, което не искам да ви се случва, то това е сифилис на гърлото ви от тираджии. Всеки плаща по един или друг начин на тъпи путки само и само да си го вкара твърд и да си го извади мек. Но в този медицински случай тираджиите са платили двойно, за да чукат без презерватив. Това е Т.І.Р.-философия. Не ми е жал за проститутките. Жал ми е за тираджиите. Всеки, който е ползвал проститутка се чувства малко от малко тираджия. И им съчувства. Срещу заплащане мога да измисля на тираджиите 103 по-добри начина да се самоубият в адски мъки. Мога да им конструирам голям макет на джвакащо-отхаваша путка, която да ги съдвече и изплюе на кървави парчета. Мога да събера с пинсета няколко милиарда гонококи, да ги разреда с вода и да пускам тираджии от високо в тази вода. (всъщност това се случва от само себе си на Мария-Луиза през лятото). Мога да организирам държавен контролен преглед на всички тираджии от страната и когато те надупят стотиците си, строени, космясали ануси – да платя на една русокоса цървулва да им пъха в ректумите свещички с бойни отровни вещества.

Мразя Т.І.Р. философията.

полово болната нация

Вие се гордеете и се хвалите с прекарания преди години на крак чудесен катар (не на горните дихателни пътища). Винаги започвате разказите си между мъже с гордостта на вашия рецидивиращ трипер. Вие в повечето случаи се надлъгвате, защото вие не чукате чак толкова много, че да хванете от този чудесен, мастит рецидивиращ трипер, който разнасят театралите в Пловдив, телевизионните работници и журналистките от Пресгрупата.

Обаче, ако някой ден, не дай боже, вие хванете сифилис или квото и да е, мизерната ви душица ще се скрие веднага в мишата дупка на

венерологичния кабинет. И няма да излезе оттам докато не си изпиете Антибиотика. Антибиотикът като дисфункция на Вашия Сифилис вие приемате пер-орално, но това е така само на пръв поглед. Вие приемате Антибиотика като Бог, Цар и Отечество. На Антибиотика вие бихте направили паметник. На този паметник желатиновите капсули ще имат размахани бели криле и ще се усмихват загадъчно.

Ако отидете в диспансера в Овча купел, там на вратата за даване на секрети висят вечните десетина мъже. Те гледат към изгнилия таван и се правят, че броят микроскопичните шупли в жълтия латекс. Чакат вътре лелката, която ще им направи натривка – с ей такъв железен тел, с вързан на единия му край памук, тя ще им бръкне в нежната дупчица на пениса и по уретера ще стигне почти до бъбреците. После лелката ще постави така важния памук в целофанено пликче с „Име:“ и „Есграон:“. Мъжете знаят защо правят това. След седмица с надежда те ще дойдат пак. Те искат да чуят успокояващите думи : „Имате нормална уретрална флора. Следващият!“

Тези думи означават, че във пикочния ви канал, където битува гмеж от малки животни и растения са останали само тези, които по принцип си живеят там. Културните наематели. Сиреч в патката ви купона на микроорганизмите продължава. Навлещите са изхвърлени позорно. Вече може да пиете алкохол, газирано и да чукате както преди. Както преди ли, казах?!

кой ви го лепна?!

Ако хванете нещо от приятелката си – просто ѝ хвърлете един бой и я продайте на друг сводник. Ако хванете трипер от ръба на тоалетна чиния, първо хвърлете чинията, после пак набийте приятелката си защото трипер от ръба на тоалетна чиния не се хваща лесно. Направо е невъзможно. Вече не говорим за Т. I. R. философията, а за чудесните рискове, пред който вие се изправяте, когато се изпразвате. Винаги когато чукате една жена (респ. мъж) вие се изправяте пред Безобидната Сексуална Погрешност (БСП). Защото всичко в началото започва изключително Безобидно, обаче след седмица се оказва толкова Погрешно, че ви се иска да върнете назад времето. Тогава просто пикайте по-лесно и ги нямаше тези струпей около външните ви полови органи – вие си спомняте много добре това. И в този момент трябва да разберете, че Вашият Сифилис на Безобидната Сексуална Погрешност (BC на БСП) си е лично ваш. И който и да ви го е лепнал, той явно оттук нататък ще остане последния човек, който би искал да спи с вас. Понякога дори и той не иска.

без паника, моля?

Половите болести са толкова много... Те са като стилове в музиката сякаш.

класиката и постмодернизма на едно място:

– гонококция (катар, трипер) – (популярно название: „вече съм голям!“)

– хламидиаза – (популярно название: „гъбички“)

– трихомоназа – (популярно название: „...пак гъбички!“)

– кандидоза – (популярно название: „...не мога да се отърва от тия гъби и тва е!“)

– генитален herpes simplex – (популярно название: „...е, това вече не прилича на гъбички!“)

– сифилис (lues) – (популярно название: „...е, това вече на нищо не прилича!“)

– мек шанкър – популярно название: „Боже, какво е това!“)

– ингвинална лимфогрануломатоза – (популярно название: „Не знам какво е това, обаче не ща да умирам млад!“)

– венеричен гранулом – (популярно название: „Еми, ще умра от пътка и това си е!“)

Класиката и пост-модернизма в тези наименования напомня за гнили човешки части, които още за закрепени за нетолкова изгнили човешки части. И всичко това заради едното ебане – представяш ли си! Следващите редове си ги снимайте и като срещнете тираджия му ги подарете. Защото – повярвайте – от тях тръгва заразата: те чукат проститутка, после чукат дъщерите си, после вие пиани попадате на дъщерите им. Тираджийската дъщеря ще ви помоли да я чукате, защото баща ѝ не е много добър по тази част и вие като състрадателни сексманиаци изпълнявате тяхното желание. И така клиничната картинка на полово-болното общество е пред очите ви. А да хванете тираджийски сифилис просто не може да бъде ваша философия. Струва ми се.

Колкото и да го възвеличаваме, чуването представлява търкане на епидермис в епидермис. За докторите остава ровенето в нечисти и възпалени пубиси. Настоящата студия ще обърне внимание на сифилиса като най-гадната конвенционална болест и като най-важна теза – ако се опазите от сифилис – значи ще се спасите и от другите гадости.

Запознайте се! Тя е бледа, тя е спирохета! Най-честите сифилистари са тези, които не знаят нищо за сифилиса. За тираджията „спирохета“ е термин от фигурното пързаяне. А бледата спирохета е животно, което се движи, мърда и в литературен смисъл се закача като тирбушон за

половия ви орган. И то само от допир. Докато вие се чукате и си доставяте удоволствие бледата спирохета също не изпуска момента със секса и си дели на всеки 33 часа. Бледата спирохета е единственото полово животно, което се предава и с целувка.

Как ще разберете, че бледата гостенка се просмуква във здравия ви дух и тяло? Там, където е портала на бледата гостенка се образува язвичка, която никоя любима жена (респ. мъж) не би докоснала с пръст или език. Епидермисът на това място изглежда като премахнат повърхностно с бръснач. Още подробности – върху сливиците в гърлото ви бледите спирохети си намират компания – купонясват си с обикновената ангина, а в областта на ануса – с вечната притеснена и чувствителни двойка хемороиди.

След седмица порталите се затварят и на тираджията му става гот, че се е отървал толкова лесно. Обаче не е така – купонът на уретралните ви животни тепърва започва и навлиза във втората си фаза. Докторите наистина са весели хора и са нарекли един вид сифилис от втората фаза „вторичен свеж сифилис“. Температура, главоболие, ревматични болки в ставите, изпотяване – въобще симптоми като от много седене пред компютъра и твърде много Интернет-онанизъм. После ви се подуват лимфните възли – бледата гостенка така се кефи на новата си квартира, че вече почва да набръчква килима. Появяват се дискретни или обилни обриви. После и те изчезват. Пак се отървах, казва тираджията и продължава да спи с дъщеря си.

Минали са три години. За три години тираджията чука по три проститутки на седмица, без да броим жена му, която се чука с един негов приятел автомонтьор, който чука една медицинска сестра, която прави свирки на един професор от медицинска академия, за да ѝ издаде той уверение, че сина ѝ е Ограничено годен за военна служба (ОГВС). Професорът пък натиска колежките ви и по грозните от тях му пускат за заверка и шестица. И така – нека приветстваме бледата спирохета – тя е на една пътка разстояние от вашата кожена пръчица, на която вие сте решили да обиколите света. Тя е бъдещия Ваш Сифилис на Безобидната Сексуална Погрешност. (ВС на БСП)

През това време сифилистичният тираджия и тираджийския сифилис в него се борят като освирепели животни в третата фаза. на борбата. Един от видовете третичен сифилис докторите са нарекли „гумозен“. Това не е защото кожата ви и вътрешните ви органи леко започват да наподобяват гума. Това е защото от фистулоподобните язви изтича лепкава кръвениста материя с вид на арабска гума. Явно в този момент най-

близкото сравнение за един сифилистичен penis е каучуковото дърво. Нататък вече нищо не може да спре сифилиса. Той става много други болести: примерно третичен сифилис на опорно-двигателната система, третичен сифилис на вътрешните органи, третичен сифилис на сърдечно-съдовата система и третичен сифилис на мозъка.

Всичко това се лекува с тетрациклин в първата фаза. Не звучи страшно. А още по приятно ми стана като разбрах, че бледата спирохета не издържа на обикновен сапунен разтвор. Мийте се, бе момчета и момичета, мийте се!

вне и ВС на БСП

Всеки е свободен да отиде на риба и да хване сифилис.

Докторите веднага ви казват, че докато не се излекувате, трябва да престанете да правите секс, защото е много вредно. Докторите лъжат. Те не са честни копелета, но са прави – те искат да ви уплашат, за да не посетите личната си зараза на още невинни души и полови органи. Малко хора слушат докторите. Иначе половите болести досега да са изчезнали, нали?!

Знаете ли – няма нищо по-весело от това да се излекуваш. Да се излекуваш от каквото и да е. Спомням си песничката на Моливко и Сръчко, след като Моливко в книжката оздравява от тежка бронхопневмония (предполагам, че е било вторичен свеж луес, но това е соцреализъм за деца все пак...). Те пееха:

МОЛИВКО: Доктори, далеч от нас...

СРЪЧКО: ...здрав си ти, здрав съм аз! (2 пъти)

Така пеехме и ние с моя другар Кайо, когато бяхме малки и си излекувахме първия катар. Бяхме го хванали от Мирела. Мирелския катар бяха хванали всички, които бяха спали с нея. Само аз го бях хванал без да я чукам. Да се еба в простата глава. Ако в природата има хранителни вериги, то на Созопол има триперни вериги. По веригата на Созопол някъде го лепнах, проклет да е катара, бил той Мирелски или обикновен Созополски. Та ние пеехме същия химн на радостта от Излекуването – точно като Моливко и Сръчко. Обаче с друг текст. Черен текст, посветен на всички, които след нас ще хванат каквото и да е. Текста го измисли Кайо, това е едно от най-добрите стихотворения писани някога на български:

„Мишо хванал трипер от баща си
и закусил сандвич с педераси...“

Музиката е тежък ритъмен блус, за да може радостния текст да контра-пунктира с тъжната черна музика измислена отдавна някъде в държавата Катар.

Наистина няма нищо по-весело да се излекуваш.

Не знаете какво сте изпуснали.

софия 270399

public relationship:

9. Видове

Предполагам че знаете: жените адски много държат да свършат със вас. Един път завинаги...

Сигурно сте забелязали, че всяко лято по морето срещате съвсем различни жени и не знам защо все на една и съща приятна за хормоните възраст. Сигурно сте забелязали, че ви ужасно трудно да се съсредоточите върху един единствен неясен обект на желанието. Сигурно ви е писнало вместо лелеяната жена от последния ви мокър сън, да попадате на маргинални вагинални структури с дефлоративен комплекс. Или казано на български дяволски не желаете да ви се случи да се занимавате с онази женска диагноза наречена *vulva hipnotica* или казано културно „пътка заспала“. Затова:

създайте си система!

Ако някой продължава да мисли, че жената е тайнство, просто уловете минаваща наблизо каква да е жена, отворете я внимателно и му покажете от какво е направена жената – кръв, лимфа и малко парфюм. Жената е като билиардна маса – дори и да не можете да играете както трябва, върху нея може да се наспите добре, както и да си сервирайте обяда. Жената е особен вид популация и разновидностите не са повече от седем-осем, като изключим класическите курви и собствената ви жена. Първа в класификацията е

много отворената жена

Можете да я срещнете навсякъде. Неприятното при нея е, че не си заслужава труда. Да общуваш с отворена жена е нещо като да копаяш гроб с лъжица. Рано или късно с изненада разбираш, че тя е като кукла – отдолу няма нищо. Гладка и хлъзгава като ледената пързалка в Лужники, тя е чудесна за лов, но не става за консумация. Или както казва нашият приятел Франсис Скот Фицджералд: „Най-страшният пазач стои пред тази врата, зад която няма нищо!“ Много отворената жена е лесна, достъпна и подканваща като трамплин на басейн, пълен с вторични суровини. Дори и да се хвърлите смело, на дъното му ще намерите само няколко комплекса на Електра, голямо количество употребени презервативи и неясно защо огромен брой откъснати от кордата си рибарски куки 5 номер. Втори номер в класификацията е

модерната жена

Все по често срещана, все по-нужна, но нежелана. Модерната жена е като плашило в бостана на съвременния свят, на което мъжете кацат и отлитат, кацат и отлитат... И въобще не им омръзва да го правят. Ако изповядвате мачизма, хванете една модерна жена, одерете я жива и я оставете да съхне на слънце, като подпрете очите ѝ с клечки. Модерната жена омеква в такива случаи и има някъкъв вариант да бъде опитомена, въпреки че останалите мъже ще ви се чудят – както хората се чудят на колекционерите на силно отровни змии. Модерната жена е и модерният бизнесмен-проститутка, героят на нашето време, който освен скука като душевно заболяване, може да ви лепне и тендовагинит на крайниците, защото през цялото време ще трябва да я носите на ръце... Затова пък основно трофеите през този сезон ще дойдат от друг тип жена –

жената тип „страх-от-мизерия“

Във времето на Голямата депресия мачизмът използва едно основно свое оръжие – меркантилността при жените, желанието им за облаги. Мизерията или страхът от мизерията развъртават няколко пъти по-добре дори и от разговорите с приятелки, развъртават невинното девиче съзнание почти колкото им се иска на мъжете, понякога за съжаление и малко повече. Модерното общество даде в арсенала на мъжете едни нови средства за лов – например т. нар. автомобили-пичеловки. Бързото забогатяване донесе на някои мъже огромни и незаслужени успехи сред жените, както и ред кожно-венерически открития в медицинската наука. Жената страхуваша се да не остане долу в обществената йерархия е опасно животно, способно да ви изпие и малкия мозък по каналния ред, само и само вие да имате нещо общо с нея, както и тя с вашия лукс, колкото и съмнителен да е той. Ако мъжът не разполага под ръка дори и с най-малкия намек за лукс покрай себе си, единственото което му остава е да се представи за ексцентричен кредитен мултимилionер, който е тръгнал на автостоп. Но не защото няма пари, а за да усети отново сладостта на живота. Повярвайте, това върши много по-добра работа отколкото мерцедесът кабрио-пичелов.

жената сноб

И Господ не може да ви помогне ако объркате ядливата жена тип „страх-от-мизерия“ с жилавата жена сноб. Жените сноби спят най-малко със зам. шефове на комисията по селско стопанство в Парламента! Не дай си Боже да ѝ споменете нещо за Достоевски или да объркате името на онзи педал Шпенглер... Тя ще ви размаже, ще ви разнищи във всички области на човешкото познание. След като се издъните единственият

ви шанс при нея е да се кастрирате и да станете приятелки. Има само едно слабо място. Тя не знае нищо за себе си. Вашият шанс е да ѝ обясните как работи половата ѝ система и с любезни графики да установите заедно местоположението на клитора при жената.

жената хипи

Легендите, че жената хипи не се къпе, често не са верни. Ако се опитате, обаче, да уловите жена хипи, това е все едно да отстрелвате домашен добитък. Този тип жени ще продължат да виреят най-добре през лятото и да са на мода въпреки девалвацията на човешките ценности и статистически доказаната де-вулвация при жените. Тази жена е мехлем за душевни и прободни рани, тя прибира при себе си слепи котета, куци прасенца, мъртви рибки, прочие флора и фауна включително и малки животни от рода на трихомоните и хламидиите. Защо да не се отнесе добре и с вас...

жената бартер

Ако има една единствена аксиома важаща за всички жени освен класическите курви, тя е че в една или друга степен жените правят всичко в живота си на бартер. Жената бартер е универсална почти колкото рендето Вьорнер, пък и често се държи като него. Жената бартер е култовата жена в края на века – ако е издигната и духовно, тя бартерира например държанието си в кревата с вашето отношение към нея. Ако вие сте внимателен, ако я уважавате, ако я признаете за индивидуалност, тя ще направи за вас всичко, което и всички останали жени могат да ви направят. Жената бартер трябва да бъде държана в мрак и неведение относно истинската ви същност и това кого си представяте когато лежите върху нея, защото тя мечтае само за едно – освен бартер да има някой ден и капаро. Сиреч както казва народа – който много бартерира, рано или късно го капарират.

чуждата жена

Който и ловен сезон да дойде – пак ще вървят най-много чуждите жени. От великолепните екземпляри до мършата в стадото на жените нищо не създава тръпка повече от чуждата жена. Огромният парадокс, че тези уж „чужди“ жени понякога изявяват неимоверно силно желание да си станете близки, въпреки че вие сте човек на честта и бихте го направили само ако мъжът ѝ ви е много добър приятел. Хубаво е, когато го правите, да сте излезли от рекламата на марка уреди за бодибилдинг. Защото чуждата жена е като вратовръзката – може да е красива, но на нея при силно желание можеш да се обесиш. Ако случайно ви уловят внимавайте да не изчезнете по време на акция като последния екшън-герой

или както го наричат на български последния глупак. И се дръжте достойно – това, че някой носи рога и ви гледа лошо не означава че е благороден елен и има запазено място в Червената книга. Означава, че трябва да бягате бързо. Много бързо и с достойнство.

истинската жена

От разказите на браконieri и пияни очевидци в бранша научно е доказано че истинската жена съществува, както е доказано съществуването на чудовището от Лох Нес, Снежният човек Йети и всички извънземни форми на живот. Дори някои са успели да я заснемат гола. Тя била чудесна на вид, нежна на пипане, сладникава на вкус и опияняваща при употреба. Ако това което се разправя за нея е верно, то тя прилича на мечтаната бутилка маркова водка без разредител, която всеки истински мъж вечно търси и носи със себе си през целия сезон.

Сезонът е открит, господа! Но не забравяйте – и този сезон ще мине. И когато през дългите зимни вечери, слушайки как снегът тихо затрупва света вие може да седнете пред камината си, а над нея да висят главите на няколко чудесни женски екземпляра, които сте отстрелял съвсем сам или с приятели. Докато пушите лулата си и лъскате добрата си стара пушка – спомнете си за добрия стар Шекспир. Той казваше – всеки свършва добре, когато плаща добре. Смятам че той е имал в предвид, че каквото и да отстреляте, преди да вдигнете пушката си наистина трябва да си платите. Понякога с нерви, понякога с лъжи, понякога с подаръци, но най-често – в брой.

p.s. И никога не забравяйте за гумения предпазител на пушката.

110697

10. АБОРТЪТ или Мъртвите копелета на удоволствието

Abortive (англ.): роден преждевременно, неуспешен, неполучлив, безплоден

Ако сте красиво момиче и някой ден се запитате коя е онази болест от която ви се повръща, не ви идва мензиса и сутрин ви се вие свят – докторът ще ви каже: „Честито!“ . Докато вие се чудите коя е тази болест наречена „честито“ (може би някаква нова, непозната и много венерическа), гадният доктор пояснява, че сте бременна и кога ще е

сватбата.

А ТАКА!

Красивото момиче дори не си спомня как, къде и с кого (майка му стара!) се е получила таз работа. Мама и татко не знаят с кого спи красивата им дъщеря, но най-страшното е наистина ако и красивото момиче не знае с кого точно спи. След кратки криминогенни разследвания виновникът е разкрит с помоща на календарче и спомените на няколко приятелки. Покрай чудесната сцена „Бременна съм... от теб, май...“ се разбира че той (виновникът) е абсолютен мухъл и въобще не бива да участва във красивата медицинска трагедия, наречена аборт. Въобще не коментирам че той иска „да остане свободен и не е готов и прочие...“. Просто „абсолютен мухъл“! Всъщност и най-готиният пич хваща плесен в такава ситуация.

В един момент за единствен виновник, подсъдим и съгрешил на сцената се появява

НЕГОВО ВЕЛИЧЕСТВО ЕМБРИОНЪТ

Зиготеното човече в момичешката утроба още не е решило какъв пол да си избере, не е уверено въобще дали да се родиш е правилното решение и вече се намира някой да му създава проблеми. Заговорът срещу Негово величество ембриона е една от най-големите модерни студени войни на ХХ век – в него участват Религията, Технологиите, няколко Харти за правата на човека плюс две армии философстващи полуидиоти които спорят „за“ и „против“ медицинската трагедия „аборт“. Проблемът идва когато Големият кеф от Голямото чукане се превърне в серозен, намръщен и недоволен ембрион. Тогава идва времето на Типичната женска философия, намерила подкрепа в модерното общество : „*Защо да раждам копеле, когато мога да убия човек?!*“ Така бъдещото „копеле“, бъдещото дете без баща въобще не се ражда. Негово величество Ембрионът се превръща от бъдещо копеле (жертва на обществото) в настоящо мъртво копеле, жертва на удоволствието и медицинските технологии.

ТЕХНОЛОГИЯТА

Дори и да оприличим женския организъм с автомобил, абортът (като технология) по нищо не прилича на продухването на ауспуха. Абортът (като технология) е, и си остава узаконено убийство, при което жертвата няма и най-малкия шанс за самоотбрана и защита по простата причина, че някой (обикновено майката) е решил, че от всеки ембрион

човек не става. Технологиата е такава, че нищо неподозиращия ембрион бива изненадан върху акушерския стол (магарето) от танцуващата върху маточната лигавица вакуум-кюрета. Самата вакуум-кюрета е онзи връх в човешкия научно – технически прогрес (ноу-хаут), която раздробява плода на „плодни части“, осмуква маточната лигавица като мощна прахосмукачка и създава трагичната предпоставка всеки следващ и вече желан ембрион да не може да се задържи за лигавицата. За да не остане някое ембрионено парче („плодна част“) се прави „ревизия“ – още едно остъргване на ръка с т. нар. „голяма тъпа кюрета“.

Упойката е пълна, времетраенето на операцията – 10 мин, болничният престой – 4 часа, цена – 50 лв държавна (50 щ. д. в частните кабинети). Възможни усложнения – перфорация на матката, оставане на плодни части в утробата, невъзможност за задържане на плода, обикновени инфекции.

РЕЛИГИЯТА

Ако религията е опиум за народа, то войнстващите католици и прочие вярващи противници на аборта би трябвало да са твърдите хероинови наркомани, които вечно обясняват с фанатизирани стъклени очи как Майката и Докторът нямат право да отнемат живота на Негово величество Ембриона. И как само режисьорът на пиесата г-н Господ Бог може да решава дали този плод на грешно удоволствие трябва да бъде задържан в грешната женска утроба. Безумната католическа и прочие религиозна грешка се състои в един малък проблем – същите тези хора (противниците на аборта) са и върли противници на самотните майки, модерните бракове, начините на полусемейно съжителство и най-вече върли противници на евентуалните копелета. А изброените житейски събития винаги съпътстват решението на една жена да роди или да не роди детето си. Католиците биха забранили на една жена да направи аборт, но после биха я убили с камъни задето живее без мъж и е родила копеле. Те са просто обратният еквивалент модерните циници.

МОДЕРНИЯТ ЦИНИЗЪМ (на несбъднатите майки)

Удоволствието от секса никога не е било причина да се роди едно дете. Удоволствието от католическия секс например е, че всяко посято семе трябва да поклъне ако режисьорът на пиесата г-н Господ Бог е решил така (вж. Лех Валенса и неговите пет или седем деца). Само че в модерните общества съотношението между секса за удоволствие и секса с цел правене на деца е произволно приблизително 1 987 654 към 3,14 (цифрите са неточни, но абсолютно верни). Модерният цинизъм на

несбъднатата майка е, че тя прави секс заради своето абсолютно и несъмнено удоволствие. На една среща между Майката и Негово Величество Ембрионът той би недоумявал: „... И все пак, майка му стара, любовта би трябвало да бъде причина да се родиш... И, майка му стара, все пак бих предпочел да съм жертва на спукан презерватив и бъдеща жертва на обществото, но да си го изживея животаНедейте така, майка му стара, оставете ме да си го живея този живот – не ми обяснявайте колко е кофти да го правиш!“

Модерният цинизъм на несбъднатите майки стига дотам (поради вечната липса на полово-обществена култура) че те не се сещат за религиозният въпрос от Вселенско значение : Ако Богородица беше модерно момиче, Йосиф малко по ревнив, а еврейските доктори взимаха евтино – дали щеше да се роди Христос!?

СТАТИСТИКАТА НА МЪРТВИТЕ КОПЕЛЕТА

Ако можеха да говорят, милиардите изстъргани ембриони биха крещали от неудоволствие, че Майката и Докторът са им забранили да живеят живота си на тази Земя, отреден им от Съдбата и Голямото спермо-число на Бащата. Когато статистиката показва таблици на количеството зъбна плака у средният гражданин, същият среден гражданин се тюхка и отива на зъболекар. Статистиката на мъртвите копелета обаче не трогва никого.

Ако тази нощ се напиете както трябва и забравите за презерватива, а вашата приятелка обърка нещо с датите на мензиса, ако тази нощ ви е много гот и Голямото чукане ви е в кърпа вързано – въобще не се и опитвайте да мислите за статистиката на мъртвите копелета. Мъртвите копелета на вашето удоволствие.

ГЕНОЦИД И ЕВТАНАЗИЯ – братът и сестрата на аборта

Предполагам че има и такива ембриони, които разбирайки какво ги чака след като се родят, се изсулват сами през маточната шийка, махайки с ръка на смешния човешки свят. Противниците на аборта обявяват медицинска операция прекъсване на бременността за геноцид (генос-род, цедо-убивам). Геноцид е най-точната дума за тях и означава точно това за което я употребяват – унищожаване на отделни групи от населението по расови и религиозни мотиви. Мъртвите копелета на удоволствието като отделна група от населението наистина са подложени на геноцид – само че мотивът е различен. Този път това е модерната атеистична философия, че сами управляваме живота си и случайните

ембриони не са важни. Въпреки че всеки великолепен ембрион, който тупва в легенчето на Доктора би могъл да бъде президент, Христо Стоичков или просто още един лош човек на този свят, който така и така ще умре някой ден. Въпреки че въобще не е в рамките на добрия тон да съсипеш живота на някого (за когото предполагаш, че ще бъде нещастен), преди да си чул неговото мнение за шибания живот.

Интересното е, че абортът няма организирани поддържници – просто жените го правят и въпреки криминогенния момент го правят с добро чувство към Негово величество ембриона. Тяхното, жестокото женско обяснение е, че го правят за добро. Тяхното оправдание и вълшебна дума (въпреки че не я знаят) е евтаназията. Една хубава, добра, бърза, лека, достойна и безболезнена смърт – помощ за nelечимо болни и тежко ранени с цел да им се спести по-мъчителен край (определението е от енциклопедията). Жените са прави – тяхното копеле наистина ще бъде тежко ранено в бъдещия си живот без евентуален баща. Правените за кеф и родените без удоволствие деца обикновено се оказват nelечимо социално болни дори и в относително здравите общества. На жените им се налага да избират между това да абортират или след време да кълнат по най-ужасяващия женски начин: „Защо не те арбортирах тогава навремето, гадно копеле!“

Майката е права, Докторът не е виновен –
КАКВА СТАНА ТЯ ?!

Ако си спомняте началото на пиесата, режисьорът г-н Господ Бог е поставил един второстепенен персонаж наречен „абсолютният мухъл“. Големият чукач, Завоевателят, Пичът със спеченото положение, Играчът на тото със собствените си спермочисла. Всяка свинщина на един мъж трябва и може да да бъде простена от жената, дори и аборта. На мъжете няма какво да им пука, защото по стечение на щастливи обстоятелства не разполагат с утроба за къртиране. Няма какво да им пука и за нея (Жената) защото само и единствено тя може да вземе правилното решение – това си е нейното еднолично и един път завинаги решение по ембрионалните въпроси. Има само едно нещо, за което си заслужава да ви пука. За това че не успяхте да опаковате потенциалните си деца в малките найлонови пликчета, които се продават по аптеките. И затова, че от нейната матка изстъргват не друго, а вашия ембрион.

Затова – опичайте си акъла. И си потърсете децата.

11. TRANS PENIS GLORIA MUNDI (еманципацията)

Когато попитали един известен еротоман дали има нещо против феминистките и еманципираните жени той казал: „Не, разбира се, нямам нищо против, стига когато пушат в леглото да не си тръскат пелта в ухото ми...“

мачизмът и еманципацията

В модерния проспериращ Стар свят, в ислямския Ориент и една бушменска махала в началото на XX век три жени едновременно и независимо една от друга понечили да откажат на мъжете си, напираси да изпълнят мъжките си задължения. Експериментът се оказал фатален и за трите непознаващи се една друга жени – те, предполагам, били умерено набити от мъжете си. Така и тримата мъже без да искат са изпълнили едно от златните правила на Мохамедовите хадиси (ислямските правила за богоугоден начин на живот): „Ако една жена откаже на мъжа си, не я връзвай, а я набий умерено!“

Тази случка може условно да бъде считана за рождена дата на мачизма и като начало на ембрионалното развитие на най-женската болест на XX век, известна повече от карцинома на млечната жлеза, повече от кондиломите и някой течения извън географския смисъл на думата: еманципацията.

кой измисли еманципацията?

Грозноватата дума-знаме на съвременната жена не произлиза от подобни сложни латински диагнози като констипация (нормално запичане при бебета и стари хора) или лубрикация (омазняването на двигателя с вътрешно горене при усилена работа на буталата). Жените не знаят какво точно означава, а мъжете не се интересуват. Хомосексуалистите най-добре обясняват понятието – за тях еманципацията прилича на протеста на един от бегачите на дълги разстояния, който по рождение носи шпайковете си обърнати с шиповете навътре. Оказва се, че еманципацията не е просто част от арсенала на студената ядрена война между половете. Тя е ужасяващо

подъл заговор на еротоманите,

сексманиаците и комплексираните мъжаги срещу жените, протичащ по следната схема: За да накараш една жена да легне с теб, ти си длъжен да я накараш да се почувства пълноценна като личност, да се

почувства като един малък Айнщайн в сферата на човешкото битие и съзнание и с цената на всичко това да я вкараш в кревата си. В края на краищата, казват еротоманите, войната между половете се решава само и единствено на бойното поле наречено креват и те явно могат да си позволят да загубят всички битки извън кревата.

Пък и друго си е освен жена, в твоя креват да лежи и един малък Айнщайн.

еманципацията е лош вкус

не толкова за жените, които я проповядват, а за мъжете които я толерират. Като всеки заговор и еманципацията има бумерангов ефект – след като внушиш на една жена, че е Спилбърг само и само за да я чукаш, веднага се оказва, че Спилбърг не може да готви и отказва френска любов защото това не било присъщо на динозаврите през мезозоя. Еманципацията влудява обикновената жена повече от един обикновен оргазъм, защото е известно, че еманципацията е власт, а властта от своя страна – чист секс. Бумерангът се завръща най-силно в брачния живот, където мъжът със самочувствието на прахосмукачка ДеЛонги пере, чисти, готви и простира, докато жена му седи в артистични кафенета и спори по въпросите на „Фелиниевата метафоричност интерпретирана чрез балканския синдром във филмите на Костурица“.

Реално еманципацията и режисьорите-еротомани са причина да няма кино в България.

еманципацията затруднява комуникациите

между половете точно колкото псуваша телефонистка по линията Тутракан – Грудово. Еманципираната жена е особена порода егоист и се нуждае от:

- а) личен живот
- б) творчество
- в) слава
- г) пари

Личният живот

на еманципантката, за който тя винаги се бори, се изразява в безразборен секс започващ от родния дом и стигащ до Централна гара. Ако попитате еманципантката какво се е случило в личния ѝ живот по това трасе тя ще ви отговори: „Незабравими преживявания!“ Ако решите да получите подробности, тя ще ви каже, че груповите изнасилвания с участието на цигани трябва да се забранят със закон, въпреки че са толкова приятни.

Ето защо от еманципацията страдат най-малко циганите.

творчеството

Вместо да шият дрешки и гоблени в свободното си време, еманципираните жени създават Творения – сещам се за стотици останали неразбрани художествени изображения (статуи), изградени от аграрни култури, например кочани от царевица. Поемам огромния риск да бъда обвинен във всички едипови комплекси от еманципантки-психоаналитички, но освен гоблените, добрата ми майка например извезваше инициалите ми (М. К.) по всичките ми детски дрехи, като и досега прави от аграрните култури само обикновени салати и нищо друго. Попитайте всеки мъж и той ще ви отговори, че една мексиканска салата е много по-достойно и трудно начинание от една статуя направена с кочани.

Ето защо „салатата на мама“ за зрелия мъж си е чист секс .

Славата

и за мъже и жени както е известно минава през фотообектива. Татко Фройд беше казал за него, че той е продължител на мъжкия полов орган. Като велик фалически символ фотообективът наистина е нещо, около което се върти и минава славата на света тези дни. В епохата на папарашина и воайорщина еманципираните жени си мислят, че фотообективът се стреми да проникне в тяхното излъчване, финес и грация. Тъжната и отвратителна истина е, че фотообективът се храни с кръв и сперма и ги търси най-често там, където те се срещат – покрай женското тяло, женското излъчване, грация и финес. Така се получава и огромната разлика между обикновената и еманципираната жена: втората не успява да различи широкогълния фотообектив от обикновения penis. Еманципантката винаги се надява да получи оргазъм повече от застаряващия фотограф, отколкото от мъжа си.

Ето защо еманципацията прави фотографите да умират млади.

парите

Еманципацията е церемониал-майстор на всеки финансов ад. Мъжете са абсолютни телета във финансово онтошение и по най-тъпия начин си мислят, че скърцането при отваряне на портфейла е звук от разтварянето на женски крака. Познавам жени, които без нито стотинка вечерят по „най-шикозни“ места, без дори и да си помислят за секс с мъжът който ги е навечерял. От финансова гледна точка това е толкова несправедливо колкото Отечествената война за руснаците. Икономически погледнато еманципацията прави от обикновената жена обещаваща проститутка, която или не изпълнява своята част от договора или при събличането чудесните ѝ крака се оказват по дървени от този на Дългия

Джон Силвър. Съотношението в похарчени пари за сваляне на непрофесионалистка и похарчени пари за скъпа курва е точно приблизително 10:1. Мъжете знаят това добре и затова често повтарят вечния и най-логичен въпрос след секс по тия земи: „Ми кат яди фастъцити що ни рива?!“

Ето защо повечето мъже предпочитат проститутката или да работят на станция „МИР“, където нещата са ясни. Но не и да свалят жени.

еманципацията е болест на умиращите нации

Така славата на света продължава да минава trans penis покрай фалическите символи, а еманципираната жена си остава красива и рядко раждаща кучка. Бог ми е свидетел, казвам това с възхищение, въпреки че от това глобално страдат цели нации. Тя успява да се запази докъм 45 години чудесна за употреба от еротоманите, сексманиаците и комплексираните мъжаги. Тези 45 години обаче стигат, за да се разбере, че еманципираната жена не си е изпълнила Предназначението в житейската пиеса на режисьора г-н Господ Бог: нейните чудесни яйцеклетки отиват в още по чудесните дамски превръзки с крилца, попиват там и никога не си и помислят да стигнат до белия свят. Камо ли пък да се срещнат със Спечелилия Състезанието Сперматозоид (ССС), отчаяно блъскащ по стените на фемидома или кондома....

еманципацията на жената и нейното Предназначение

са в ужасяващо крещящо противоречие. Според режисьора на пиесата г-н Господ Бог (вж. неговите трудове Стар завет и Нов Завет) великото Предназначение на жената е да ражда мъже. Тази аксиома се отрича от еманципацията категорично. На тази основа е и студената модерна ядрена война между половете. На това като в хранителна среда пълпят феминистки учения и всички млади момичета мечтаят да бъдат актриси, певици, фотомодели или като Ана Островска (госпожица!) феминистично устроени водещи журналистки. Всички те преекспонират несъзнателно Великата Мъжка Изява върху себе си и са склонни да мечтаят за личния живот, творчеството и славата на световноизвестните куртизанки.

Това е защото световноизвестни съпруги и майки не съществуват с изключение на Хилари Клинтън и майката на Георги Димитров. На това залагат еротоманите и често им се случва освен Спилбърг и Айнщайн, да чукат и други скрити таланти. А за мъжа дали чука скрит талант е почти същото, както и да чука обикновена красива жена.

На него в повечето случаи всичко това, дори световната слава – му е trans penis.

софия 120997

12. Путкупване (свърхпечатна грешка)

Когато на Гоген му довели една туземка и му казали, че тя ще му бъде жена, художникът без да спре да рисува ѝ казва:

– Аз ще те бия...

– Знам, – отвърнала му тя – как иначе ще разбере че ме обичаш...

доктрината:

„Всичко, което в секса и обществото се харесва и на двамата (респ. тримата, четиримата и т.н.) е нормално“.

Това е основната доктрина Конфуций – Фройд – Карбовски . Дискретното ми наблюдение върху хората в състояние на сексуална възможност и върху техните сексуално-обществени прояви рядко регистрира извращения и ненормални неща противоречащи на доктрината. Тя важи още от времето на Менделеевата таблица, когато всички елементи освен инертните газове си направили групи, за да създадат живота. Тази доктрина е точно толкова вярна, колкото и постулата известен на всички учители по химия и пазен в тайна от тях: Химията – това е секс на елементарно ниво.

Има обаче едно наистина отвратително нещо, едно сексуално отклонение, което се прави от мъжа и жената докато стигнат до кревата, във самия него и след това:

харчат се пари!

Едно безмилостно доларизиране и валутизиране на отношенията! Едно грешно и ненужно обезпаричване, наречено в трудовете на икономистите с нежни имена като „комерсиализация на половите отношения“ или „изключителна меркантилност в обикновеното сношение“! Едно харчене на пари, изкарани с кръв или пот, с акъл или задник!

И ако то беше двустранно и равностойно всички щяхме да спим спокойно. Но харчи пари мъжът (изключително той!). И то харчи пари не когато става дума за момиче за един час, не когато става дума за собствената му жена, не когато става дума за сексуално-колегиални отношения с шефката на офиса, а когато реши, че е влюбен. Влюбен като

арктически пингвин, купувач аржентинските аеролинии (ще ги намерите в Аржентина), само и само за да стигне до Антарктида и да си хвърли там яйцата.

подкокоросването

Кой кара мъжът да хвърля грешни пари по крилати дамски превръзки, тампони с конец, чорапогащници с ластик и прочие ползвани от нея неща?! (ще ги намерите в малките магазинчета по Графа)

Кой го бие по главата да купува и кафе, и кола, и шишчета, и кебапчета, и кюфтета, и гарнитури даже, когато е сигурен че ще чука чудесно в хотела, който пак той е платил?! (кебапчета и кюфтета ще намерите на гъла)

Кой казва, че това е импулс – да ти замирише на пичка и да се набуташ с BGL 25 за букет, наем на самолет, костюм на авиатор с дълъг бял шал и цял телевизионен екип, които да заснеме това?! (ако нямате импулс няма къде да го намерите)

Който и да е този – дори за това да е виновен Новия Световен Ред – той заслужава китайски военен съд и разстрел в тила от упор.

Народът във вечната си мъдрост е измислил чудната дума „подкокоросване“, която ние от благоприятие не изговаряме правилно – думата е „путко-курсоване“. Макар и фриволна тази етимология е изключително верна – думата означава, че там някъде в предварителното стиковане на първичните полови белези мъжете полудяват и са готови да си продадат воденицата и воловете, но да имат тая и тая мома. Момата обаче не се сеща за какво става дума, вдига си цената всячески, и когато бива „путкупена“ се оказва, че няма вече воденица и тя сама ще мели семейния хляб, че няма волове и... „...познай кой ще упрегнем днеска да орем!“

Гиганската машина портфейло-изпразвачка реално не е жената. Съвременния свят е тотално комерсиализиран и докато крепи световната икономика **от глупост,**

мъжът е тотално експлоатиран едновременно от: правителството, търговците, рекламите и обикновените капиталисти. Жената, като другар на мъжа, би трябвало да се досети за думи като СИВ (Съюз за икономическа взаимопомощ), мирно съвместно съществуване, спортът за един мирен свят и други... Вместо това тя се нарежда до горе изброените икономически чуми, увисва на джоба и се сърди че не я обичаш, понеже не си й купил да смуче онези бонбонено-желирани-гнусави гумени мечета в пликче от рекламата, които ти не би настъпил даже, а тя иска да си ги слага в устата. (има ги по сергиите и будките)

Мъжът трябва решително да разбере, че бартерът „гумени мечета срещу секс“ е неизгоден за него. И то не само финансово неизгоден, а психически. Защото след гумените гнусави мечета за смучене идват едни шоколадчета с Кума Лиса (на Илиянци), други с кравата Милка (има ги на Калотина в безмитния), трети с пеперудка (на Женския пазар), докато някъра се стигне до вечното женско желание – палто от гладни сибирски вълци. Ама много гладни! Иначе тя няма да го носи...

Тогава идва мъжката

глупост до психо-финансов крах.

Дори мъжът да е богат до смърт, на него му писва защото започва да забелязва, че от сладки животински удоволствия жената е напълняла. Ако не му писне и все пак отиде до Сибир на лов за гладни сибирски вълци, бъдете сигурни че той от Сибир няма да се върне. Истинския мъж ще остави жената да се радва на застраховката му срещу гладни сибирски вълци. (а него ще намерите щастливо хълцащ и пиан в бърлоги-те им мърморещ нещо важно за неговият приятел Ницше).

Другият вариант е да откажете на подококоросването още в началото. Никакви глезотии, сръбска музика и дисциплина (сръбска музика и дисциплина ще намерите в специализираните магазини на БАрмия) . Състезанието с жената и закачените за нея финансови проблеми е спечелено още на старта. Но мъжът като че ли е обречен. Оказва се, че има една друга мъжка глупост –

мъжете са глупави до състезание

Мъжът е заложил в себе си един особен произвол и надпревара спрямо другите мъжкери в човешкото стадо – той винаги иска да надбори, наскочи, надсвирка и надделее спрямо останалите мъже. Съвременното общество се е отказало от тези елементарни гореизброени начини на мъжко себедоказване. В днешно време мъжете се себедоказват мерейки си паричните пишки като деца. Правят го без особена злоба към конкуренцията и без особено опиянение от победите. Правят го пред новите и по-младите женски в стадото, защото там излиза най-евтино и е по-лесно – младата женска е неопитна и меркантилна. Независимо дали става дума за бельо, автомобил или някъкъв скъп, наследен от баба ви спомен („на баба ви хвърчилото“), тя си иска своето. Ако вие не й го купите, ще се намери Някой Друг да й го купи. Ако този Някой Друг й купи „на баба ви хвърчилото“, все ще се намери Друг Някой Друг да й купи самолет. После идва Трети Някой Друг и й купува кораба Касини отлетял тези дни към Сатурн и струващ 3,5 млрд долара. Междувременно тя не отказва романтиката от едно подарено пръстенче, стига то да е

поднесено с любов от Някой Друг N4 (ще го намерите без да го търсите).

Това иде да докаже, че

мъжете са глупави до доброжелателство

Преди сто години те дадоха граждански, избирателни и финансови права на всички които претендираха и държаха на това – освен негрите и жените някой друг не се сети да поиска избирателни права. Който и да беше поискал по това време разни права със сигурност щеше да ги получи от чиста мъжка добронамереност. След раздаването на правата жените почти забравиха женската си същност и започнаха много да искат от живота. А от това, доказано е теоретично, страда домакинството. Затова мъжете се стегнаха след началото на века и измислиха ютията, пералнята, прахосмукачката, хладилника и прочие целият прогрес в служба на жената. Този прогрес говори с думи прости, че мъжът от любов фабрикува женското свободно време, което логично би било да се употребява пак с Този Именно Мъж (ще го намерите в американските филми). Технологичния прогрес, бялата и черната техника (по магазините) донесоха повече свободно време на жената, но това не донесе повече женска любов на мъжа. Горното идва да докаже, че жената не просто бърка с безразборно неблагодарие в мъжките джобове, а че колкото повече бяла техника купувате на една жена, толкова повече ще бъдете свидетели на черна неблагодарност. Освен черната неблагодарност жената държи у себе си и неуважение към материалните блага без значение дали са съградени с честен или нечестен мъжки труд. Но изхождайки от доктрината Конфуций-Фройд-Карбовски всичко това е нормално, щом така се харесва и на двамата (респ. тримата, четиримата и т.н.)

Така в тезата на разделение на правата

мъжете и жените остават само два типа:

Мъжете биват богати и бедни. Жените се делят на красиви и грозни. В съчетанието на тези четири категории и в безбройните им нюанси процесът на „пукпуване“ се романтизира, става красив и като че без него не може. Жената разбира, че я обичате като й купите романтичното КАКВОТОИДАЕ, само то да е изключително скъпо и функционално. А най-скъпото и функционално нещо, за което се сещам, е платинено биде със сифони от волфрам и молибден (ще ги намерите в Менделеевата таблица). Купете й го, и осъзнайте, че я „пукпувате“. А тя ползвайки го, също усеща че е пукпувена, но ако изпитва и лека благодарност (и лека обич) – значи всичко е наред.

Просто тя е разбрала, че вие я обичате. А когато останете насаме с

платиненото ѝ биде (ще го намерите в банята) проронете една сълза за Изгубения Свят. Не този на Спилбърг и Артър Конан Дойл, а този на Гоген – там жените разбираха, че ги обичат по друг, по-различен начин.

По-романтично някак си. Честно и буквално. По гогенски... Защото жената без мъж е нищо, а мъжът без нея е сам.

13. Целуни момичетата! (отзад) – развод

репортаж писан с призовка на шията

Животът – това е един голям вентилатор.

Бракът – това е една голяма обществена тоалетна.

Развод е, когато лайното удари по вентилатора.

поради что се жените!

Някой се женят по любов. Някои от скука. Други – за да имат какво да чукат под ръка. Най-много хора се женят по технически причини, лоши презервативи и изпускане. Поради причината „няма как“ и пожеланието „дано да е за добро“. Много малко от изброените знаят какво правят. Правят нещо, което „ТАКАТРЯБВА“ и „КАТОВСИЧКИ“.

Свещената простота на събитието е, че си извикал всички знайни и незнайни войни от два велики рода, за да присъстват на твоето обвързване. Нищо друго! Бракосъчетанието е повод да видиш как изглеждат роднините за предпоследно – така или иначе ще ги видиш за последно и поотделно чак на погребенията им.

Хората, който пристъпват плахо прага на гражданското, са готови да издържат смешната церемония и най-вече са готови да изядат лайната на свещената институция брак. В същото време те знаят, че съществува обратното на „брак“. И обратното на „брак“ не е „свобода“. А „развод“.

на другата сутрин

разбираш, че нищо не се е променило – живееш с една жена както и преди, тя си е същата. Трудно свикваш, че непрекъснато трябва да е до тебе – досега си имал твоето си армейско „лично време“ – примерно да четеш с часове книги в тоалетната и да имаш специална лавица за тях, а от днес някой е махнал книгите и е поставил там балсамите си за коса (а те са повече от твоите книги). Опитваш се да четеш етикета на балсама

за коса – не е същото. Окей, правиш компромис. Това е съвместен живот. Има обаче един компромис, който и двамата няма да направите, защото това е вашата същност и еманация като личности: проблемът е в това кой как стиска

тубата с пастата за зъби

Примерът въобще не е смешен. Докато ти си миеш зъбите винаги стискаш тубата в юмрук и както ти падне, докато тя прилежно я навива отдолу нагоре с цел пълноценно използване и естетика на банята. Това е последното нещо, което би променил в себе си и е посегателство върху твоята лична свобода. Дори и да имаш добро желание, сутрин мислиш единствено за това дали ти се пикае или ти се чука. И адски се дразниш когато някой отдава такова огромно значение на някаква наистина шибана туба паста за зъби, купена защото с нея от шибаната реклама знаеш, че „няма кариеси“! Един ден, докато се взираш в току-що опиканата постелка пред тоалетната чиния (*преди това нещо никога не е било там*) разбираш, че

любовта си отива,

когато хората ползват една и съща тоалетна чиния

Това, което предлага брака, със сигурност го знаят тези, които за малко са били армията – предлагат ти се чанч, студ, безсмислие и лишени-ния. Но чанчът, студът, безсмислието и лишението *не са само за тебе – разпределят се почти по равно*. Това, че не си сам наистина успокоява. Погледнато реално животът на всеки, е една малка казарма, където ако си сам, по-добре да се застреляш на пост.

Един от двамата или двамата заедно и едновременно забравят, че ако досега са се обичали, отсега нататък трябва

а/ съжителство

б/ съдружие

в/ съучастие

Съжителство е, когато ТЯ успее да изпере любимите ти чорапи без демонстративната марля на устата, а ти внимателно загръщаш употребявана ѝ дамска превръзка във вестник и я скриваш дълбоко в коша за боклук. Тази проклета „естетика на банята“.

Съдружие е, когато всичките ти приятели пият с НЕЙНИ пари, а ти един ден заминаваш за Волфсбург, Германия и бачкаш като негър цяла година, за да може като се върнеш да си купите запалка Зипо (оригинална) и Фолксваген „костенурка“ (на 26 години). Тези проклети

пари.

Съучастие е, когато ТЯ те намери окървавен на стълбите и не се обажда на полицията, преди да разбере ти ли си пребил някого или тебе са те били просто ей така, както често ти се случва. Тази проклетата полиция.

Кога ти би могъл да бъдеш най-добрия съучастник – разбира се, когато крещи от родилни болки. Опитай се и ти да покрещиш с НЕЯ . По-не това проклето нещо.

Тези неща обаче не се случват във ВАШИЯ брак. Бракът ви прилича на гениално замислена космическа совалка, която не може да стартира, защото никой в екипа ѝ не се е запасил с обикновен кибрит. И тогава на един от ВАС му хрумва нещо наистина гениално и просто. И лесно.

можеш да си отидеш!

Всеки от ВАС си казва: „Ебати колко е просто!“ Където не ти е приятно – просто не продължавай да бъдеш там. Има възможност, нищо страшно не се е случило, още си млад, направи нещо, за да ти е по-подреден, по-хубав и по-весел живота.

И двамата забравят, че СА женени. И двамата забравят, че са имали най-умопомрачителното чукане в световната история след онези две еднopolови зелени еуглени, които преди милиони години изобретиха секса. И двамата забравят клетви, обещания, красиви жестове, автостопът заедно към морето... Забравят онова нейно идиотско желание ТЯ да МУ стиска пъпките по гърба, защото това доставя удоволствие... Забравят как ИМ стана лошо за първи път с някаква гадна трева и как СИ обещаха да не го правят повече... Не си спомнят вече за увертюрите към първата вечер, към първото чукане и първата свирка... Имат амнезия за това как решиха да го направят това нещо наречено „брак“ – не по технически причини, не от скука, не за да избяга ТЯ от провинцията и не просто заради секса.

Този акт – бракът, предизвикан от горните случки просто трябва да бъде отменен. Грешките се правят, за да се поправят.

Децата често питат: защо се женят хората?

Бракът не е причина да обичаш някого.

По аксиома обичта е причина за брак. Тези дебилни послания изскачат от единия към другия, когато започне събирането на багажа. Тези послания обаче не са верни.

Бракът си е същият откакто праисторическия мъж свалил жена си с

бухалката, със серия от звуци обяснил, че не може да мърда оттук и ако не мърда много, той ще донесе парче от мамут. Откакто съществуват епизодите на „Докато свят светува“ хората се женят, за да са заедно в мъка и радост, в бедност и богатство, докато смъртта ги раздели. Какво става тия дни? На него МУ се ще жена му да е „по така“, а на нея се ще мъжът да има яхта. На нея ѝ се ще мъжът да не ходи на лов за парче мамут, а да обръща внимание цяла нощ и цял ден. ТЯ иска толкова много неща от живота, но ТОЙ Я кара да пере с пералнята. ТОЙ иска да бъде музикант, ТЯ го кара обаче да закове с гвоздеи гоблените върху панела.

Мамка му и свинщина! Те се мразят!

Никой няма намерение вече да обича другия. ТЯ МУ заявява директно, че няма да търпи миризмата от неговите чревни газове, както и другите му миризми – крака и афтършейв. Няма да търпи ТОЙ да закъснява, да не обръща внимание и право в очите му казва, че е неудачник и смотаняк – продължава да се бърха за парче мамут, а другите мъже имат джип и тутурутка дето бибипка, когато те търсят. ТОЙ изключително внимателно напомня, че ТЯ е твърде тъпа путка. Че ТОЙ Я е направил човек. И да не му се отваря много. Щото ако сега става за нещо, само след десет години никой няма да иска да застане между краката. Освен потната влага от Самотата и Житейския студ.

Мамка му, те наистина се мразят! Мразят се мълчаливо и се дебнат по най-инфантилният начин. ТОЙ забелязва, ТЯ започва да се къпе всяка сутрин. ТЯ започва да твърди, че ТОЙ не е бил на монтаж снощи в телевизията, а при три проститутки и едно куче. И подозирайки любимата му поза, ТЯ е сигурна, че ТОЙ е употребил кучето. ТЯ не признава правото МУ да получи тривиална и нечовешки болезнена бъбречна криза. ТЯ подозира, че ТОЙ е получил криза в бъбреците, за да Я впечатли. ТЯ започва да ходи на „работа“ и в събота и неделя. ТОЙ вече има план как ще я проследи и как ще я хване на местопрестъплението. ТОЙ има план как ще я завари гола сред петима моряци, как ще я убие и как ще я лежи в Пазарджишкия затвор. ТОЙ се съсипва от страшни мисли протичащи в следния ред:

Наистина ли може да има **НЯКОЙ ДРУГ**, който вкарва пениса си **Там, Където Обществото и Църквата са Му Дали Право Само ТОЙ Да Си Го Вкарва!?**

(нещо като право на паркиране)

Наистина ли може да има **НЯКОЙ ДРУГ**, който вкарва пениса си **Там Където ТОЙ Я Целува?!**

(нещо като право на лична хигиена)

Наистина ли може да има **НЯКОЙ ДРУГ**, който вкарва пениса си **Там, Откъдето ТОЙ Има Намерение Да Излязат Децата МУ?!**

(прилича на право за осведоменост)

Мамка му, и на **НЕЯ** да минават подобни мисли. Но докато **НЕГОВИТЕ** са за някакво илюзорно притежание, **НЕЙНИТЕ** са за някаква илюзорна свобода. **ТЯ** мисли в обратен ред:

Наистина ли цял живот ще се въртя около (на) **Нещо, Което Притежават и Предлагат Всички Мъже?!**

(нещо като право на по-голям размер)

Наистина ли цял живот ще имам онова **Нещо, Което Явно Имат и ДРУГИ ЖЕНИ?!**

(нещо като право на капитанската лента)

Наистина ли цял живот ще трябва да бъда робиня (в несексуалния смисъл) **на Нещо, Което Никога Няма Да Изкара Пари**, (за разлика от мойто Нещо)?!

(прилича на правото на луксозните белезници)

След като се мразат, идва мисълта за изневяра. В повечето случаи тя не съществува, но я има. Парадокс при всеки развод.

кой е виновен?

Жените.

Статистически, математически, физиологично и като повод за развода са виновни жените. Няма и грам сексизъм в това твърдение. Просто жените, които не са готови за брак, се възползват от свободата, която им дава Модерното Общество. Те не желаят да търпят неудобствата, житейския хлад, човешките трудности и домакинските задължения така, както са ги търпяли техните майки и баби. Откакто съществува бракът не се е променил като съдържание и принципи, освен че търпи компромиси. Но разводът не е компромис. Разводът твърди, че някой е виновен да не станат нещата. Този виновен е жената. Това се доказва лесно.

Мъжете не са се променили – освен че леко в манталитета им нагарча мухълът. Но кажете ми коя жена подава молба за развод, защото мъжът ѝ е мухъл? С мъжът-мухъл се живее лесно – той не протестира, когато се върне от работа и се срещне в банята с новите ѝ приятели – негрите от Ъп Даун. Много са мили нали?!

а) мъжете пият колкото и преди – дори си правят сами салатата и с радост подхващат темата за мензиса, ако на жената се говори за това.

Битовият алкохолизъм дори е намалял – на нея не се налага да МУ изува опинците, когато ТОЙ се е нашошорил като животно. На НЕЯ обаче двете бири смърдят на алкохол. И за отмъщение отива при негрите от Ъп Даун. Много са мили, нали?!

б) мъжете изневеряват колкото и преди – дори по-малко. Случва му се: напориста колежка, или на турне, или на командировка – но никога не е това, което ТОЙ разказва на приятелите си. На модерната жена не се налага да търпи полигамията на мюсюлманите или мормоните, не се налага да търпи прищевките на развратен господар, който е склонен да Я замени с книжна салфетка, когато МУ падне. ТЯ обаче, в момента в който ТОЙ е отишъл сам на филма „Самотна бяла жена“ – веднага при негрите от Ъп Даун. Те не са виновни момчетата и вече са много мили по навик.

в) мъжете работят повече от преди – ако парчето мамут, което мъжът е длъжен да осигури, е винаги на масата, причините за развод реално не съществуват. Съвременната жена е нахранена, облечена, задоволена, кара автомобил, има собствена работа и пари... и, мамка му, пак се развежда! А отгоре на всичко има и свободата да го прави или да не го прави! Ако погледнете с очите на човек живял през средата на века, това ще ви изглежда парадокс. ТЯ има всичко! Дори се е оженила по любов! Какво иска още след всичката власт, пари, любов, роби, Картиета...

Какво иска ли?! Негрите от Ъп Даун, какво!

защо се развежда таз жена?!

Погледнете молбите за развод – почти всички молби в съда са подадени от жени. Причините – „лошо отношение“, „обиди“, „посягане на бой“, „нарушаване на разбирателството“, „липса на внимание към съпругата“ и т.н. Има и такива причини като „разходване на средства по различни заведения с негови приятели“, „непоправимо разстройство поради постоянно гледане на кабелна телевизия“ и „функционално обезсмисляне на брака от действия с противоконституционен характер – цензурни изрази по адрес на политически лидери“...

Лайното е ударило във вентилатора. Съдебните бумажки са пълнят със кирливи ризи, в които внимателно са увити говна, лични тайни, човешки дефекти и много желание за неразбирателство. Нито една от изредените по-горе женски причини не е истинска. Ако съдебните формулировки бяха верни, циганските, работническо-селските и калайджийските семейства щяха да излизат от гражданското и да влизат направо в 13 зала на съда. Но циганските семейства са трайни. И пълни

с циганета.

жената се е променила

Никой не оспорва равенството между нея и мъжа ѝ. Но ако ТЯ има нужда от повече внимание, той да не е от дърво. На днешния мъж като на никой друг мъж МУ се ще да го гаят по главата, да му говорят на „цуцинка“, да го завиват, перат, почитват. Да МУ готвят и приспиват. Да ГО чукат и задоволяват. Да не ГО занимават с глупости. Да не МУ изневеряват (често). Да ГО смятат за велик и да пишат по стените със спрей: „Гошо е бог!“. Да не ГО оставят често сам на тъмно и топло, щото съвремения мъж се разваля от тъмното, топлото и самотата. Да ГО обичат, не защото е единствен, а защото е избран от НЕЯ. ТЯ си ГО е избрала такъв. И когато мъжът убие мамут или поне полска мишка, когато го (я) донесе в къщи и го (я) тръсне на масата – жената трябва да измисли песен за него и да я пее сутрин. Тихичко, защото „...Гошо обича да спи.“

Жените наистина са се променили.

свободата е малко в повече

На всички ни идва малко в повече. А би трябвало свободата да е екстрата, която да ни различава от немодерните общества по един хубав начин. Ще ни се да пробваме как изглежда бракът по друг начин. С друг човек. Бракът изненадва като казармата – все очакваш да е зле, ама па толкова зле не се търпи. Цял живот се опитваме да направим нещата добри. Когато човек е сам – е трудно да ги направи добри. Дори и да успее – все ще трябва да посвети добрите неща на някого. Реално първият брак създава илюзия, че нещата могат да бъдат и по-добри. Нека направим нещата по добри! Вече ги правим по-добри:

„...затова, путко заспала, събирай си парцалите и заминавай да го духаш в родния си град...“

„...я не обиждай родния ми град бе нещастник... Хуй сплескан – по жалко копеле от тебе не е възможно да срещна...“

и така нататък.

в този живот рядко се чувстваш добре

Личния ти развод не е най-страшното. Поне известно време си ебал с друго усещане за нещата. Страшното е, че това нещо разводът се случва все по често и все по близо до теб. Неприятно ежедневие и задължително събитие. Разводът ти прави впечатление чак когато разбереш, че

най-добрия ти приятел се е развел. Не можеш да го повярваш – та той се ожени по най-драматичния и истински начин описан във венецуелските саги: взе жена, която беше правила аборт от друг мъж дни преди това.

Любовта би могла да победи дори и в най-тежките моменти от живота на човека. Обаче когато стане дума за брак и развод, забравете за любовта.

16. Просто защото е трудно цял живот да стоиш с лице към вентилатора. Житейски бури, социални поледици, финансов скреж – седи си човек в Обществения Хладилник и гледа как вентилатора му се върти. Ще му се на човек да се събере с някой, та дай Боже вентилатора да почне да духа топло – а то какво се получава. Дойде този някой, запретне, клекне и бам – лайното във вентилатора.

Не е хубаво така.

P.S. В статията са визирани измислени лица и събития.

P.P.S. Единственото, което се отнася до жена ми е: да си ми върне вентилатора, дето го купих с първата заплата. м. к.

14. Кървав спорт (дефлорацията)

„Девствеността е лечима, стига да се открие навреме.“

из реклама на Pepe Jeans London

Лято е, сезонът на дефлорациите, сезонът на ципокрилите. Сезонът на гордите мъже, които някои наричат Ловци на ципа. Това се невидимите полови скаути на свободна практика, джин-гиби-тата на т.нар. „първи път“. Това са мъжете (или предметите) стоящи на границата на момичешкото и женското. Това са те – армията на

дефлораторите – хетеросексуалните алтруисти.

Те са една особена порода мъже. Самотници, които жените помнят и люто мразят. Степни богатири, на които често им се налага от женската неразорана целина да създадат колхоз, в който има място и блага за всички.

Ужасно е да си дефлоратор. Само вятърът свири в косите им, само небето е техният покрив. Те преследват с настървение и упорство жената още от прокурорска възраст. Обграждат я с внимание и нежност (по

посока на вятъра). После правят най-трудното: създават условия за оставане „насаме“. Малкото минути, когато и мама и татко ги няма. Моментът, когато може да дойде полиция. Тук е

Мигът между писъка на момичето и викът на жената.

До този миг тези мъже (или предмети) са изтърпели най-тежките изпитания, сравними единствено с изпитанията в Doom, онези на няколко митични героя Персей и част от Изпитанията на Градския Транспорт. Нерядко тези мъже (или предмети) не успяват. Нерядко наистина някой вика полиция. Често им се качват на главите или в най-лекият случай на неуспех момичето продължава да подскача върху пружината на кревата и да крещи:

„нъчки, нъчки, нъчки... пак съм си детенце, пак съм си детенце... нъчки!“

А те стоят със засмъдели от житейския вятър очи и пак дебнат сгодния момент за нанасяне на един-единствения удар, от който зависи всичко по-нататък. И всичко това – заради едното кърваво ебане. Те наричат това „свой дом“.

Ако имаше такъв дом, на вратата му щеше да пише:

внимание! сексуална паника!

danger! sexual panic!

Първия път е свързан с изпотпяване, дистрес, неудобно място за лягане (или сядане) и едно (предполагам) чудесно очакване, което жената никога повече няма да изпита. Иначе няма нищо по комично от паникьосана девойка, която *antre portas* се опитва да отложи Екзекуцията на Ципата – или след това звъни за справка на Телефонни услуги, за да попита колко кръв може да загуби човек без да припадне. И понеже оттам и казват някаква бройка в литри, тя се успокоява и пита: „Сега трябва ли да пия някакво хапче?!“

В този случай й дайте един аспири и я оставете да поспии.

Няма нищо по-красиво от това: двамата – дефлоратор и екс-девица, екзукатор и потърпевша, инструмент и повърхност, момче и момиче – заедно да си нарисуват на стената нещо. Нещо с кръв, водни бои и малко слюнка. Ей така – за спомен. Въпреки, че

няма нищо романтично в дефлорацията.

Поетите, които възпяват девичите сърца, души и перушина отдавна са разобличени като неодоухотворените ретро-чикиджии на фалшивия

стар свят. От тях е останало само едно вярно сравнение – за „прасковения мъж по кожата на девицата, необран от груба мъжка ръка“. Освен този мъх, при жените с предстояща дефлорация се регистрира и онзи кисело-сладък мирис като в кофти китайски ресторант. Наблюдава се изключително женско скудоумие (в чистия му вид), неориентирана активност в пространството, както й обикновено акне. Към това се добавя и основния

женски синдром: „не знам какво искам!“

Жените разбират какво искат едва към 70-тата си годишнина, но не го помнят много дълго, защото после веднага навлизат във възрастта на склерозата. Незнанието какво ти предлага светът и какво да вземеш от живота сублимира точно на тази възраст 12–14 г. (данните са от деветдесетте години). Това е и часът на дефлоратора – идва баткото (или чичкото) и ти казва: „животът е такъв, такъв и такъв – искаш ли да го направим?!“

Обикновените мъже (мъжете, които не са отворили нито една жена) се стряскат при вида на девственицата – за тях тя е опасно животно, с което не само че няма да спят, ами може и да ги ухапе. Тогава си личи истинския дефлоратор – той веднага обръща посоката – без да се плаши, започва да говори за:

- а) звездите,
- б) морето,
- в) луната,
- и г) ела ми в кревата.

Дефлораторът трябва да демонстрира пред момичето целия живот в образи, такъв какъвто е:

- част от баща й – който никога не е виждала гол,
 - част от вуйчото – единственият, който я е опипвал досега,
 - част от „Кораба с алениите платна“,
 - малка част от порнофилм (не прекалявайте),
 - малко от мръсотията и красотата на света.
- И накрая – частица болка и частица кеф. Защото

дефлорацията е като раждането, но наобратно

Също като при раждането има сълзи, кръв, слюз, много мъка и много радост. И досега големите мозъци спорят защо му е било на Господ Бог да конструира ципа в половата система на жената, след като тази подробност я няма при другите божии животни. От една страна хименът

пречи – нещо като да затвориш чудесно френско вино с кофти тапа: вкусят на корк и дървения ще те преследват до сутринта.

От друга страна обаче, предполагам, на Твореца му се е искало да се подпише под най-красивото си и несъвършено творение. А както сме чели по книгите, винаги когато Господ се подписва, той го прави чрез болката и напомнянето за първичния грях. Затова да си дефлоратор, независимо дали си мъж (или предмет) са нужни чисти ръце, смело сърце и хладен чекистки ум. Дефлораторите поемат върху себе си цялата омраза и ненавист на женския пол. Още татко Фройд беше казал, че жената рано или късно намразва дефлоратора си, както кучето мрази човека от санипид-станцията. Макар и със закъснение, всеки мъж трябва да прочете фройдовите „Анатомии на чувствата“, за да разбере защо не трябва да се жени за жена, която собственооръчно (донякъде думата е неподходяща) е дефлорирал. Просто човек не може да нахрани Звяра от клетката, без да му бъде отхапан пръст или цяла ръка.

дефлорацията е ритуал и свещенодействие –

сякаш древните са чели Фройд – всички примитивни народи са извършвали акта на дефлорация извън семейния, сексуалния и обществения живот. С това са се наемали стари жени, жреци в немилост, каменни богове с ей-такива пениси и вечна ерекция (спомнете си *Приан*). Също така в ритуала са се пробвали мореплаватели и конкистадори (*познай чий е тоя сифилис*), кумове, феодали и прочие жертвоготовни люде, на които от пръв поглед елементарното съзнание може да завиди. Вгледай-те се обаче: ако вие бяхте жена и някой ви причини това:

1. знанието за сексуално и обществено подчинение, гарнирано с лошо отношение,
2. синдрома на не-гарантирания оргазъм
3. усещането, че цял живот ще ви върви по женски – някой ще иска да ви чука, а вие не трябва да му давате,
4. болка.

... е как жената да не намрази и дефлоратора си и дефлорацията! Почти съм склонен да оправдая красивите девственици на по 22 – 25 години, които се носят като бетоновози из живота на мъжете! И винаги когато ти подадат задница, има риск да прекараш остатъка от живота си в добре поддържан бетонен саркофаг.

Като стана дума за девизи на средна възраст иде и най-важния въпрос на сегашната студия, а именно –

защо трябва да се дефлорираме?!

Защото нямате много време. Направете си сметката: жените правят много по малко секс от мъжете. Трябва да ви е страх, да се разтичате, и да гепите първия балък на улицата. Направете го ваш дефлоратор, момичета, защото вече сте осъзнали в прости цифри ужасната истина – имате само

30 години сексуален живот = 10 950 дни/нощи

Знаете ли колко са 10 950 дни?! Измерете ги в пари, в килограми, в тухли, сравнете ги със стоте дни на правителството и ще видите – тези 10 950 дни около света са свръх малко, ултра нищожни, и хипер недостигат. Какво правихте снощи? А онази вечер? Къде бяхте на Нова година? А утре?! Ако утре Слънцето не изгрее?! Ако падне комета в две части?! Или дойде Денят на Независимостта, когато ще ни накажат зелените човечета и ще искат да дефлорират наред?! Защо, за бога, повечето хора и жени не подозират как им минава времето – в откази от това онова.

Ти си девствена! И още четеш тези тъпотии?! Марш навън – избери дефлоратор! И след 15 минути да си на мястото на събитието за това лято :

манифестацията на Дефлорираните!

Всяка от вас е длъжна да носи със себе в едната ръка презерватив, а в другата – химен на клечка! Химен, който да развява в прослава на свободната любов, не-изгубените дни и в името на едно по-добро бъдеще!

Добре дошли на Тържеството на Началото!

Купонът на Широките Порти!

Приемът на Разкраченото Съзнание!

Коктейлът на Осъзнатото Желание!

Шествието на малките, които порастнаха.

15. Годзила

Еврипид:

„Нея я води съдбата, сторете й път!“

Встъпление в материята

Не спирайте! Никога не спирайте да го правите! В този неприемлив свят има само едно безплатно удоволствие, само един безплатен обяд и това са жените, които още ви харесват. Ако отворите обаче хербария ще видите, че сте любимец на Гаврора, богинята на гаврите. Жените, които още ви харесват са грозни като Смъртта, досадни като живота и нелюбезни като всички останали жени. И това е нормално, защото и в най-красивата Спяща красавица дреме Годзила – достатъчно е само да я целунете, обичате, да се ожените за нея, и да ѝ направите няколко деца. Някъде през тези четири етапа жената е като ларва – първо какавидира и точно когато очаквате от пашкула да изскочи пеперуда, оттам със слуз се измъква нещо средно между Пришелецът, Денят на независимостта и Марсиански атаки 2. Нея наистина я води съдбата и ако не и направите път (на Годзилата) тя ще ви размаже и ще се ожени за вас. Просто я оставете да ви подмине.

Но днес не става дума за вашата лична Годзила, която така или иначе ще ви изненада по трасето на Житейския Лабиринт. Става дума за Годзилата като явление във нашия живот. За нея се носят легенди и се пишат стихове и графити. Като тези, събрани от творческия колектив от град Годз, Източна Полша:

Годзила – Жената като екзистенциален таскебап,
като двестакиловолтова атомна бомба в главата ви,
жена като житейски протектор,
жена като мобифон,
като Моби Дик,
като тристакилограмов психологически бик,
полегнал в мозъчните ви гънки.
Жена като литър ракия
за двама умрели от жажда в пустинята,
жена като ядрен мораториум
и като оратория Вардар.
Годзила – нещо свръх грозно и дебело,
което излиза от морето
и ви се нахвърля смело –
на теб и на твоите приятели.

Годзилогия. Научен подход.

В съвременната наука се различават няколко вида годзили.

1. Годзили по време: *за една нощ, за седмица, за гадже и за съпруга.*

2. Годзили по пространство: *дебели Годзили, Годзили сухари и коцрамби,*

3. Годзили по окраска: *руси Годзили, черни Годзили и мимикриращи Годзили, които се наричат още „тъпи по характер Годзили“*

Някой научни аспекти при Годзилата са изключително интересни. Тя изпълнява санитарни функции в Обществото, така както хищниците са санитарни на природата и изяждат всички куци, къорави и сакати животни с цел подобряване на естествения подбор. Същия термин се наблюдава и в Обществото – има обществен подбор на мъжки индивиди и той се реализира изключително от Годзилите. Основният научен въпрос в началото на 90-те години бе:

„Кое прави Годзилата така напориста и сексуално настроена към мъжете, за разлика от красивата жена?“

До преди време се смяташе, че Годзилата има повишено сексуално желание поради някои морфологични белези като:

интермамилно окосмяване, известно повече като „косми между циците“

хемороиди (пазени в дълбока тайна, откриват се само при покана за анална проява)

изключително наличие на тлъстини,

наличие на нос (тип „кльон“ или „грюн“)

липса на добре оформени млечни жлези (тип „пълни с вода“ и тип „уши на кокер-шпаньол“)

липса на акъл

Последните научни изследвания в тази насока опровергаха тази теория. Годзилата има сексуално влечение не заради гореизброените си дефекти, а поради причини от класово-обществен характер. Руски екип на заводите ЗИЛ до скоро изследваше Относителността при Годзила. Изследването имаше за цел да докаже, че една Годзила не е толкова грозна, ако има добра душа и сърце. Вместо това, експериментите в заводите ЗИЛ доказаха сензационното твърдение:

„Не на Годзилите им се чука много, а по скоро на красивите жени не им се чука с вас.“ (твърдение на ЗИЛ)

Междувременно и успоредно с тези открития, германски учени от института „Фикенберг“ установиха по лабораторен път нещо наистина обезпокояващо – Годзилата се привързва изключително лесно. До същия извод достигна и у нас научния институт по растителна защита „Пушкаров“, който работи в момента към военно-промишления комплекс и произвежда пушки за Годзила – балкански тип. По кабинетите на нашия институт и досега могат да се видят табелки в същия смисъл: „Не пускайте Годзилите под одъра, защото те ще се качат на одъра!“

Сериозно погледнато Годзилата, като всички нас се нуждае от топлина и уют, от добра дума и мъжка закрила. И освирепява като разбере, че връзката ви с нея е била случайност, грешка или просто сте експериментирали. Експериментът обикновено се изразява в орезилване пред приятели с новата си Годзилка и огодзиляване във вашия секс. Единствения начин Годзилата да не ви разкъса при раздяла, е да помолите някой приятел да ѝ обърне внимание и тя да се привърже към него.

Американската школа в годзилогията е създадена по други стандарти и американския институт по УНГ (Усъвършенстване На Годзилъри – гледачи на Годзили) разработва проблема от една друга страна. Другата страна са красивите жени – американците обучават своите годзилъри върху красиви жени, защото който може да се справи с една дузина красиви жени, той вече е готов за срещата си с непълнолетна Годзила. Американската школа твърди, че и красивите жени, и Годзилите имат еднакво желание за секс, обаче красивите жени се правят на луди, за да не ги вземат за Годзили, или още по-лошо – за курви. Тяхната трактовка заслужава внимание, защото при експериментите навсякъде се забелязва, че ако на една красива жена не ѝ се дава достатъчна доза мъжко внимание, тя започва да нервничи и да се държи като Годзила. В това се състои и шовинистичната постановка на американските учени Уомън и Бед:

„За да свалиш красива жена, дръж се с нея естествено – като с Годзила“

Към това твърдение обаче се добавя и поправката на непризнатия светския учен на 70-те К.У.Ртропович –

поправка за броя на свалячите на К.У.Ртропович към Уомън и Бед:

„Ако се държиш с красива жена като с Годзила, винаги някой наоколо ще се направи на мъж и ще те набие“

и съответно симетричната поправка на чеха-сексолог Иржи Плиска:

„Ако се държиш с Годзила като с красива жена, винаги се намираят приятели, които да те набият, за да изтрезнееш.“

Именно чешката школа в годзиологията, както и скандинавската за първи път формулираха релацията

Алкохол + Годзила = Нелош секс + Лек грам

Интересно е, че това уравнение няма нищо общо с американското математическо изражение за алкохола и Годзила. По горното равенство е заменено от група холувидски самозванци (от Холувид, Небраска, където има най-много американски годзили на глава от населението) с една неиздържана математическа теорема:

GODZILA = C 2 H 5 OH + WC(USA),

която не може да заблуди никого, защото сложната формула бе разпозната от наши учени като формула на етиловия алкохол, а другото събираемо при всички случаи не означава нещо свежо, а просто американски кенеф или такъв, над който се развява американско знаме. С тази си невярна постановка, американските учени от Холувид искат да покажат, че обикновения американец пие от мъка и повръща като срещне Годзила в своя живот. Кое то статистически не е верно – руската научна мисъл отдавна доказва, че колкото по-хубави са Холувидските актриси, толкова повече обикновения американец чука местните си Годзили. Дори ги обяздва и си организира състезания с тях.

Макар и математически, двете формули показват отношението към Годзилите в западното и източното полукълбо. В чешката формула си личи славянското начало и философския напън да приемем Гоздилата такава каквато е, плюс много алкохол. Докато американците стигат до идеята да отрекат съществуването на Годзилата като житейска възможност и да ни внушат, че непременно жената до нас трябва да изглежда като Синди Крофърд или Хилъри Клинтън, която напоследък всички учени тайно наричан Годзильри Клинтън.

Така в годзиологията в общи линии очертахме годзиления омагьосан кръг – досега нямаше международен консенсус по отношение отглеждането, класификацията на, и чифтосването със Годзили от страна на мъжката половина на човечеството. Рационалната школа обаче на немците начело с Фикенберг и Карбовски (от полски произход) обяви наскоро Годзилите за познаваеми, формулира ги като незастрашен вид, а по въпроса за класификацията взе Соломоновско решение:

„Всички жени са Годзили в един етап от живота на мъжа.“

Класификацията по този начин породи спорове, но те бяха потушени веднага с три елементарни доказателства:

1. Всички Годзили са жени.

2. Рано или късно всяка жена се годзилизира.

3. Жената е Годзила само по отношение на мъжа.

Окончателните спорове се решиха, когато бе проведен Годишния конгрес на годзилърите, под патронажа на първооткривателите на проблема – японеца-зоофил Който Го и индийския-феминист Дзила. Там бе поискано от учените годзилози Фикенберг и Карбовски да постулират понятието „жена“, което използват толкова често в научните си разработки.

Двамата се справиха блестящо и всички делегати станаха на крака в признание на немската рационална мисъл и нашата скромна непопулярна българска годзилогия.

Постулат на Карбовски – Фикенберг: **„Маснатата тъкан около вагината се нарича «жена».**“ Добавка към постулата на Дзила и Който Го:

„Годзила е нейно проявление, външно или вътрешно, в негативен за мъжа смисъл.“

Всички учени и гости на конгреса, от лирическата годзилена школа в Годз (Полша), от професорите – вагиналисти от заводите ЗИЛ (Русия), представителите на УНГ – Уоман & Бед, лично чехът Иржи Плиска и остаряващия К.У.Ртропович в инвалидната си количка поздравиха учените за решението на проблема. А патроните Който Го и Дзила заявиха:

„Така формулираната теза спомага за отпадането на ред проблеми в годзилогията, като част от общата сексология и войната между половете. Но пък поставя други проблеми. Един от тях са камъните и развалените яйца, с които ни замерят в момента ултра-левите феминистки от обединението «Годзила днес»! Така че нека да извикаме полиция...“

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Всеки от нас е преживял в живота си много срещи от този вид – срещата с Годзила като ученик, като войник, като студент и като много пиан човек. Годзилата е предизвикателство на природата към човека, без което той не може и от което той няма да се откаже.

Сещам се за думите на най-стария потомствен годзилар в родната ми страна. Неговото име е Дядо Глиг – народен мъдрец, мислител и философ. Дядо Глиг може да ви разказва надълго и нашироко за местните годзили, за секса със тях, за това че обичат да гнездят в големите градове, че има годзили с амбиции в изкуството, пресата, най-вече в

телевизията и радиото. Завършвам с думите му, като послание към всички мъже, които ще приемат Годзила като своя съдба: „**И баба знае да чука хубави жени, ама я да ви видя когато са адски грозни...**“

16. Скандинавия (групата)

легендата е жива

Има една страна, в която хората никога не се потят, кожата и косите им са гладки и руси, и те никога не спят по двама. Там красиви мъже и жени обменят мисли, нежности и телесни течности заедно, вместе, *zusammen, together*. И винаги на групи от трима-четирима, че и повече.

Казват за тази страна, че е една малка сексуална асамблея „Знаме на мира“. Едно малко мирно съвместно сексуално съществуване, в което хората се събират, разголват се и се чукат с невинността на невменяемите. Правят го без да познават половата частна собственост и споровете между притежатели на тази или онази вагина. Официалната външна политика на тази страна е Пълноценния Взаимен Оргазъм, а най-често срещаната религия е къпането в смесени къпални на синя светлина.

Там – в смесените къпални – никой не страда за каквото и да било, а когато красивата сервитьорка дойде и донесе шампанското, тя винаги е гола и носи чаша и за себе си.

къде сме ние?

Ние сме много зле по брой на регистрирани свободомислещи хора, които си позволяват да сменят партньорите си през минута и то пред очите на предишния си партньор. Повечето от мъжете и жените в тази страна са роби на времето – фалшивият им морал задължително изисква между двама партньори да има стоене на сухо поне седмица. Те не знаят, че времето във физическия си смисъл е равно на нула, а в човешкия смисъл между едното проникване и другото (с друг) не е нужно да се чака повече време отколкото отнема един женски душ.

Ако оставим настрана инцидентните тройки, четворки и сексуалните пиянски истории с повече от двама ще видим, че „скандинавската идея“ е една тиха културна революция на сексуалния фронт. Все повече хора допускат във връзката и семейството си онова скандинавско и ескимоско разнообразие, което кара пуританите да се одървят, пазителите на морала да се тресат, а католиците да пръскат слюнки. Сексът с постоянен семеен приятел, сексът с трети (четвърти човек), сексът с приятна непозната и собствената ви жена, сексът между добри приятели

(понякога и роднини) добива огромно значение. Защото той винаги е бил и ще бъде цивилизованият начин да ти се случват колкото се може повече чудесни неща в този живот.

великата илюзия

Тя е проста като света – илюзорната сексуална собственост. В свят на тотална свобода все още съществуват хора, които си мислят че верността е нещо като ритуал, в който надупването в една и съща посока всеки ден носи семейно щастие.

Ако проследите нишката на сексуалните връзки примерно на работното място, във вашата среда и най-вече у вас – вие ще видите, че това е една неразплетима кукувичка прежда. Прежда, в която играта се води по системата от професионалната футболна лига –

„системата всеки срещу всеки“

Всички ние просто живеем в малката страна на засекретените баджанаци. Всеки се крие от другите, когато изневерява, любовниците изневеряват с други любовници, те от своя страна спят с още по-чужди мъже, който пък се женят накрая като в бразилски сериал за истинската си любов – примерно за майка си или друг неясен обект на желанието. Някъде там във всеобщата сексуална гмеж и безотговорна тайнственост може би за първи път се е зародила скандинавската идея: да не се притежаваме по генитален път, а заедно всички да освободят съзнанието си за нещо ново – онова, което никога не омръзва и онова, което винаги сме искали само за себе си – свобода.

свободата да избереш най-доброто

Всички мъки и нещастия в нашия свят са подчинени на една Превелика Несправедливост – либерталната недостатъчност или липсата на обикновена свобода. Тази липса идва от досегашната дефиниция на понятието „интимен свят“. Интимния свят на повечето хора е стар килер пълен с мръсно бельо и разчекнати кукли „Барби“, но въпреки това повечето хора ревниво пазят вратата на килера заключена и пускат там само жена си (респ. мъжа си). И непрекъснато се притесняват някой да не счупи нещо в интимния им свят. В интимния свят на повечето хора се влиза трудно, случват ти се само ужасии, а на излизане винаги си чупиш главата в горния праг. На вратите на повечето жалки интимни светове има надпис като в кенефа на Централна гара: „Влизайте само по един! Иначе ще се разправяме с милиция!“

Да спиш с Някой Друг, освен постоянния ти партньор, означава да

пуснеш трети в твоя интимен свят. Ако си несигурен, ако комплексите скърцат под прашното дюшеме, ако пазиш вътре порцелановите фигурки на баба си, ако обичаш препарирания си пудел обесен над портрета ти с маслени бои – вътре никой няма да бъде поканен и няма да се чувства нормално. Пък и кой по дяволите ще влезе в твоя интимен свят да прави тройка, когато всички знаят че препарираният пудел е любимото ти животно и реално погледнато – ако ще има групов секс – без него не може!

Да спиш с Някой Друг, освен постоянния ти партньор, е нещо от което никой не се лишава. И се нарича с неприятната дума „изневеря“. Но да спите двамата с Някой Друг – това решава хилядите сложни морални и квазиобществени казуси, от които три са най-важните. И дори звучат като добри новини:

1. Не изневеряваш
2. Не лъжеш
3. Не си сам

След първите стъпки и плахи експерименти в скандинавията, на модерните хора започва да им харесва. Харесва им и го правят често, със жар и с убеждение. С възрастта, разбира се, както повечето приятни неща на този свят и това омръзва – но пък когато са повече, хората винаги измислят нещо, нали?!

мъжете знаят защо

Мъжете биха чукали и дръжката на метла, стига някой да ги увери, че на другия край метлата е руса и слаба. На пръв поглед те имат най-голяма далавера да водят любовницата си в къщи. И след като жена им сготви и сервира – тримата да заедно извикат доставките на KFC, защото кой ли мисли за ядене, когато един мъж, две жени и едно момче от KFC правят секс първо в банята, после отпред, после в коридора, после отзад, после в спалнята и накрая където намерят за добре.

Мъжете, които процедират така са едни от най-умните, справедливите и най-вече – едни от най-честните животни. Животни, защото ако жената не е добре подготвена, винаги първото нещо за което се сеща е, че мъжът ѝ е животно. Сякаш мъжът, който кара колегките си (забележете!) една по една на къра и ги чука като прилеп провиснали по дърветата – нима този съпруг е по-малко животно, само защото никой не знае за неговия секс?! А никой не знае, защото никой не иска да се хвали с такъв секс и такава случка.

Когато мъжете честно кажат на приятелката си, че харесват и друга

жена – повечето приятелки така си фръцват задника, че въздушното течение изпарява питиетата на клиентите в заведението. Те, приятелките и жените искат да бъдат единствени. Следователно искат да бъдат лъгани. Следователно като ни хванат, ще бъдат по още по-нещастни. Следователно я да си ебат майката. Свободата и честността са в основата на човешките отношения – ако някой не разбира от свобода и честни отношения това при всички случаи не са мъжете.

по-добрите жени

Те са рядкото съчетание на свръхсексуалност и добре развит интелект. Те са сигурни в себе си и могат да позволят на партньора си да си има приятелки. Така той няма да отиде никъде и ако чука чуждо – по добре е да бъде държан под око. И под око и под ръка. По-добрите жени знаят че нещата в този живот трябва да се правят заедно – така цялата му хубост е на едно място, в един тесен кръг. Кръгът на кръглата ви семейна спалня, ако тя е кръгла. Иначе си е един тесен квадрат, което пак не е лошо.

В такъв един тесен квадрат емоциите и изживяването са неописуеми. Ако можем да сравним една тривиална изневяра с взривяването на учебна ръчна граната – то тройното и четворното скандинавско изпълнение прилича на управляем термоядрен взрив, на ядрена централа, в която има топло и светло за всички. Вие разполагате със тихата сексуална енергия на още двама или трима партньори. И в зависимост от настроението си можете да задоволявате или да бъдете задоволявани. Да сте искали нещо повече някога?!

мост между партньори

И като секс, и като психология и като освежаване на връзката, третият елемент е свръх важен. Той е като катализатор на затихваща химична реакция, като ракета носител за еднократна употреба, като кучето, което лае, за да може кервана да върви. В нито един от случаите на скандинавия третият не е измествал другите двама от позициите им. Третият в класическия любовен триъгълник и класическата изневяра със криене, е нещо като победител, като ебача на ебачите, като търсача на силни усещания, намиращ ги на дъното на вагината на личната ви жена. При едновременното тройно изпълнение той се загубва, обезличава си, той е просто едно старо инструментално парче, което основните партньори са слушали при първото си телесно запознанство.

И отгоре на всичко, третият, както и другите по реда си успяват да

си запазят достойнството на хора участвали в начинание, родено от ясното съзнание на много хора, без да се вършат забранени неща и без да лъжат и да затъват в лайната на общественото лицемерие.

оптималното решение

Както и при всички останали човешки дейности, така и при скандинавията оптимална цифра е 4. Ако са трима, то третият е или мъж или жена (въпрос на предпочитание), тогава двойката наистина доминира и третият е използван, независимо от пола си. Четворката е по-същественото изпълнение на идеята защото там комбинациите са неизброими, има всичко за всеки и не ти остава време да гледаш без да участваш.

Бройката над четири има съществени недостатъци. В груповия секс с повече от 4 човека има риск да бъдете пропуснат(а). При повече от 4 скандинавията се опорочава, защото при по-голям избор е трудно да се съсредоточиш и ориентираш. Пък и се явяват и предпочитания: пред едни участници става опашка, докато други се обличат и си тръгват обидени.

тройна защита за цялото семейство

Това е и лошата новина. Повечето мъже около нас за нищо на света няма да позволят на жена си да го направи пред очите им, пък било то дори с готиния пич от доставките на KFC. Просто повечето мъже се държат като сексуални моно- и стерео-гамни носорози, който не усещат, че по този начин рогата стават повече и с повече разклонения. Те проявяват ултра-крайното просташко мислене, което се нарича „генитално притежание“. Не може да не сте говорили с млад човек от провинцията, който разказва истории за приятелката си и я нарича нежно „моята пътка“. Гениталното притежание се проявява в обществото като *синдрома на последната яйцеклетка*.

Просто повечето мъже се държат така, сякаш тяхната приятелка носи последната яйцеклетка на този свят. Последната яйцеклетка, която се полага на ангажирания с нея де факто и де юре.

Такива елементрани мъже не допускат жените си до тройката и скандинавията, сякаш ги защитават от нещо. Те не знаят че тройната защита срещу изневяра е точно това – сам да я организираш и да я превърнеш в преживяване и изкуство. А не в начин на живот.

the action is where you are

Едно от понятията на умиращия век беше „семејната двойка“. Тя вече може да е всичко, може дори да е семејна, но вече отдавна не е

двойка и надали ще бъде. Хората от последните дни правят нещо, за което или ще бъдат наказани, или похвалени. Наказани, защото няма такава нещо като безплатно доставяне на удоволствие (почти като в KFC). И похвалени, защото отдавна са разбрали, че трябва да живеят свободно и да им е добре, много да им е добре на кожата. И те го правят, където и да са.

Както в онази митична страна, където всеки обича всички и им го казва. И им го прави. И интересно – никой никому нищо не отказва. Една наистина доста скандална територия.

17. МЕСТОИМЕНЕНИЯ (хомосексуализмът)

„Господ е гей и живее с един тип на име Брус“ (Х. С.)

Аз

Аз харесвам хомосексуалисти. Изпитвам менесмушаващо възхищение и недобре скрита погнуса при среща с ТЯХ. Като на среща с извънземни. Аз завиждам на добре обръснатите ИМ лица и стегнати фигури. На вечно приятният ИМ мирис и на напънатото ИМ желание да звучат естествено във враждебния свят около ТЯХ. Притеснява МЕ финяшкото ИМ весело лицемерие и това че ИМ личи. Знам, че ТЕ се държат така крещящо, за да не заприличат на обикновени мъже. И просто за да не ГИ сбъркам с обикновените жени.

Аз се притеснявам, когато ГИ обиждат и регистрирам профанско усещане от типа „светът е несправедлив“. Въпреки че съм прочел всички книги, в които някъде е написана думата „секс“, ТЕХНИЯТ секс не МИ е ясен. Аз не успявам да бъда адекватен докато общувам с ТЯХ, защото през цялото време си ГИ представям с лице заровено във възглавницата. Какво ли изпитват. Отгоре ли са или са отдолу. И най-ужасния протовъпрос, който всеки си задава, но никога на глас: Когато ТЕ се чукал, не се ли цапат с лайна?

Аз наистина страдам, че ТЕ не ме харесват. Струва ми се, че за ТЯХ Аз съм непохватното хетеросексуално говедо, което нищо не разбира от сексуална демокрация и древногръцки митове. Знам, че тези хора нарочно МЕ карат да страдам. ТЕ водят собствената СИ жалка и тиха война и си мислят, че Аз съм от другата страна на барикадата. На ТЯХ обаче, както и на враговете ИМ, вече трябва да ИМ стане ясно, че вече няма друга страна. Няма обратна страна. Има само различни места,

където предпочиташ да свършиш.

АЗ нищо не разбирам от хомосексуалисти. Всъщност единственото МИ сериозно притеснение е, че хомосексуализмът е интересно преживяване и АЗ май ще ГО пропусна. В МЕН просто се борят две души. Както и във всички ВАС.

Ти

ТИ мммразиш педалите. Когато стане дума за „педераси“ веднага те изпълва не просто омраза, а „омммраза“. Когато АЗ, от гражданско любопитство и чиста журналистика, ТЕ попитам защо толкова „мммразиш педалите“, ТИ веднага ме наричаш „мръсен педераст, който ГИ защитава“. Тогава на МЕН МИ кипват лайната, които се гордеят, че не са оцапали нито един мъжки член. И не МИ остава нищо друго, освен да ТИ размажа физиономията, за да разбереш ТИ, че АЗ съм мъжкар и не позволявам на никого да МЕ обижда на „мръсен педераст“.

И докато си смучем охлузените кокалчета на юмруците ТИ и АЗ се сещаме, че сме се сбили заради някой който предпочита да се „ебе в гъз“ (така казваш ТИ). А АЗ докато защитавам оксимороненото „добро име на педерасите“ всъщност ГИ обиждам. Защото ако ТИ ме наречеш „ченге“, „контрольор“, „депутат“ или „синдром на Даун“ – аз няма да се обижда. Но пък винаги съм твърдял, че бих станал педераст, но не и контрола в градския транспорт или лидер на малка етническа партия.

Истината за ТЕБ, например, не е че ТИ си фашист. Не, просто ТИ си зле облечен и невъзпитан човек, който дърпа мацките по улиците и ги кани на диско. По всички космически стандарти ТИ си „абсолютен гъз“ и ако някой размаха чаршафите ТИ срещу слънцето – всички ще разберат, че нито една пичка не е отишла с ТЕБ където и да е. АЗ ТЕБЕ въобще не мога да ТЕ уважавам поради простата причина, че педерасите си позволяват неестествени неща, а ТИ и нормалното не можеш да си позволиш. Ако толкова имаш излишна енергия – бий негри и събличай вьетнамци, за да може да Ги снима „Нощен труд“. Всеки има право на свое разбиране за сексуален живот. ТИ също, съгласен съм.

ТОЙ

ТОЙ е. ТОЙ си има приятел. Предполагам, че ТОЙ и приятелят МУ си правят свирки, водят се на кино, спят прегърнати в поза „лъжици“ и сутрин, когато се събудят, ТОЙ целува приятеля СИ нежно и МУ пуска ръка. ТЕ сигурно се радват, че са се събудили заедно. Сигурно се карат за пари, кой да шофира и кой пръв да влезе в банята. ТОЙ и приятелят МУ въртят непрекъснато Елтън Джон, Джордж Майкъл и Мадона.

Приятелят МУ се сърди, когато ТОЙ се заглежда по тесните дупета на учениците. ТЕ двамата имат една мечта. ТЯ е простичка – да могат да се държат за ръце, когато се разхождат по площад Вандом или площад Славейков. Засега ТЕ си ГО позволяват само на площад Вандом.

Когато СИ мисля за НЕГО, се сещам за „Тумбстоун“. Там сган пияни американски каубои при стрелба в тавана случайно убиха пътуващ артист. Плачещата върху НЕГО жена каза: „ТОЙ просто искаше да играе и да ВИ покаже как изглежда красотата“. Това беше истина. И НЕГОВОТО желание към играта и красотата нямаше нищо общо с това, че беше педал. Така както и престрелката не беше предназначена за НЕГО.

На НЕГО и на приятелят МУ никога не ИМ е било лесно. Себеосъзнаването ИМ протича адски мъчително – предполагам както при проститутката или затворника. Много след като ТИ е било добре с приятеля ТИ, разбираш че за другите, „нормалните“ ТИ си педераст. Осъзнаваш че кръгът от хора, покрай ТЕБ непрекъснато ще се стеснява и непрекъснато ще те пращат на Централна гара.

Предполагам, че не е коректно всеки хомосексуалист да бъде обиждан на „централна гара“. Мисля си, че ако всяко стадо си има мърша, просто мършата на педерасите трябва да се намира на Централна гара. Няма как.

ТЯ

Всяка сваятна жена харесва мъже. Това МЕ е карало да си мисля, че повечето жени са скрити педерастки. Винаги МЕ е учудвало, че във войната на нормални и ненормални мъжки отношения, жените никога не са взимали страна. ТЯ никога не се страхува, че всички мъже ще открият ананалната любов от приказката. ТЯ винаги е разбираща, независимо дали е майка, сестра или бивша приятелка. ТЯ е светицата и иконата в която вярват, на която се молят и изповядват и хомо- и хетероуниците.

НЕЙНИЯТ образ би трябвало да покаже на двата вида мъже колко са тъпи и безумно слепи. Елементарното мъжко съзнание с кеф проследява и се възбужда от лесбийското начало. Само че елементарните мъже не са срещали никога лесбийка и не знаят унищожителния ефект само от изплезването на раздвоения лесбийски език върху мъжкарията. Ако хетеросексуалните мъже бяхме една идея по интелигентни същества, НИЕ щяхме да престанем с остарелите си пищкомерни игри и да издигнем лозунг на побратимяване с педерасите: (примерно)

„Братя педерасте, правете каквото щете!
Обаче ни помогнете да забраним лесбийките!
Щото и без това красивите жени не стигат за всички!
Благодарим, ви, момчета! Лека и доходна!“

Но мъжете скоро няма да се сетят да направят това. ТЕ неистово се нуждаят от думи, с които да се обиждат едни други и с това да показват що за мъже са. Това е и най-важната причина думата „педал“ още дълго да предизвиква крясъци, вместо разбиране. Кръвопускане, вместо семеизпразване. И омраза, вместо обичане.

А ТЯ ще продължава да ГИ търпи – ТЯХ, двата вида мъже.

ТО

С НЕГО проблемът е много голям. ТО съществува сякаш само за да възникват хетеросексуални въпроси:

Педерастите дали искат да имат деца?!

На кого децата трябва да викат „мами“?

Могат ли ТЕ (хомосексуалистите) да изтърпят погнусата СИ от един хетеросексуален акт, с цел поне технологично продължение на рода?!

Как ли ще се чувстват децата ИМ, след като осъзнаят собствената СИ сексуалност и тази на един (или двама) от родителите СИ?!

Предполагам, че както има „тесни“ и „широки“ социалисти, така има и „тесни“ и „широки“ хомосексуалисти. За едни тезата „дете“ е свързана с жена и на пръв поглед нормален семеен живот. За други просто мечтата е да отгледат с приятеля СИ поне едно дете. И ГО правят. И се говори, (на датски) че не са лоши родители.

НИЕ

НИЕ трябва да наричаме вече нещата със собствените ИМ имена. НИЕ през цялото време употребяваме местоимения, когато става дума за сексуален избор и хоби.

Местоименията НИ помагат да не сме естествени, да не се разбираме и да си пречим, въпреки че живеем в различни сексуално-екологични ниши.

НИЕ още не можем да приемем, че има такава Хауърдстърнова вероятност – Господ да е гей и да живее с един тип на име Брус. За НАС такива религиозни хетеросексуални ебавки с Господа и педалите още НИ звучат кошунствено. А всъщност ТЕ са леки вечерни проверки на

свободата на словото, мисълта и личността. Ако започнем да СИ говорим по този начин, ако престанем да употребяваме местоимения – със сигурно ще олекне на нормалните хетеросексуални и нормалните хомосексуални хора. И ТЕ ще се обичат като братя. Или ще се обичат както ТЕ си решат.

НИЕ обаче обичаме да обиждаме с тези местоимения. Когато ГО правим, НИЕ сме под силен емоционален натиск. НИЕ сме хора, които употребяваме думи като „мутра“, „копеле“, „идиот“ и „убиец“ в съвсем позитивно и респектно отношение, едва ли не като комплимент. Но когато трябва да обидим някого, първото нещо, за което се сещам е „педал“. Чак после се сещам за другите етнически обиди като „циганин“ или „селянин“.

НИЕ не сме прави. Особено по отношение на педалите, циганите и селяните. Настина.

ВИЕ

ВИЕ живеете в Точно Това Общество, което съставя списъци на познатите СИ педераста. Педерастите са пишката на Точно Това Общество и ТО обича да СИ играе с НЕЯ. Така е с всяко Общество, влизащо в пубертета СИ. Такива списъци едно време са били наричани „проскрипции“ и хората в ТЯХ са подлежали на изгаряне на бавен огън. ВИЕ създадохте едно наистина толерантно общество, което през цялото време събира съчки и се пипа по кибрита. ВИЕ рискувате да живеете в страна, в която никой не се нуждае от свободата СИ, а ако си Я позволи, ще трябва да се крие. Да се крие от ВАС. ВИЕ сте хора, които можете да търпите да ВИ отнемат гражданските права и ВИЕ сте същите, които показвате лека нервност към личния живот на известните хомосексуалисти. И дори да се блъснете в Паметника на Незнайния Гей ВИЕ ще продължавате да отричате правото МУ да съществува.

Нека не ВИ объркват пропедалското вдъхновение и излишната хомо-патетика. Просто в тази страна никой не е СЕБЕ СИ. Даже педали-те НИ не са стока като хората. За ВАС да не говорим.

те

Общественото прегрупиране свърши и сега всеки си седи в Клуба по интереси и се опитва да се изкаже. Те, педерастите, вече отдавна не са интересни. Но ние продължаваме по най-жалкия начин да утвърждаваме мъжкото си начало върху тях. Те, педерастите, са като една човешка длан – живеем в една държава с тях, но по-големи те не са ни нужни. Те са

просто нужния обект и клапан на презрение от балканския мачизъм. Който, разбира се, е неразделна част от историческия балкански хомосексуализъм и амбивалентно отношение към морала и емоцията.

Те са наши приятели. Те са били тук и няма как да не продължат да бъдат. Ползата от тях е една – непрекъснато ни напомнят, че всеки има правото да бъде различен. И никой не бива да има безпавието да бъде глупав и зъл.

софия 210299

18. RAPE PARTY

rape 4U: wellcome ladies and gentlemen
this is your official site for rape and sexual assault

Това е виртуалната страница на вашето изнасилване.

1. Изберете пола си:

male / female

2. Изберете източника на вашето насилие:

black man / blond woman

3. Изберете технологията на вашето изнасилване:

3a – condoms / no condoms

3b – по тъмно / по светло

3c – при нея / при него

3d – с друго физическо насилие / без съпротива

3e – with police / without police

4. Изберете kind of shock:

– **physical / psycho**

5. Изберете давление от наркотик

алкохол/ други наркотици

6. Изберете проникване:

– **normal – oral – anal – all**

Thank you for cooperation. Your results:

Желаният, но никога несбъдващ се профил при мъжете е следният:

Нежеланият, но най-често

срещаният профил

при жените е следният:

1

мъж

жена

2

с руса жена

с черен мъж (мургав)

3a

без презерватив

без презерватив

3b

по тъмно

по тъмно

3c

при нея

при нея

3d

без съпротива

с друго физическо насилие

3e

без полиция

без полиция

4

шок – психологически

шок – физически

5

наркотик-алкохол

наркотик-алкохол

6

всички прониквания

всички прониквания

вас изнасилвали ли са ви?

Съвременният **femal** носи в атавистичната си глава образа на Големият Изнасилвач. Големият Изнасилвач от Приказките за Жени е черен, силен, лош, нетърпящ отказ и некъпан. Големият Изнасилвач никога не е рус и скулест, и по правило не се облича добре. На Големият Изнасилвач от приказките му е голям. Вместо удоволствие той доставя болка,

унижение и тежка форма на непоносимост към мъже (мизандрия). Е, понякога големият на Големият изнасилвач ражда привързаност, но това е рядко. Освен в испанското кино, на друго място е трудно да се случи

В Приказките за Жени изнасилването винаги става в горичка, в осветена запустяла градска тоалетна, въобще на тъмно. Мястото, където всъщност нито една нормална жена няма да стъпи. В тези приказки медицинските подробности са спестени от женска солидарност, но пак от женска солидарност в тях се говори за непоправимите щети, които изнасилването е нанесло на женското съзнание.

Момичета, имам за вас една добра и една лоша новина – Добрата е, че Големият Изнасилвач не съществува. Той е легенда за страстта, филм на ужаса, които се гледа до три пъти. За ваша радост или съжаление – него го има само във вашите приказки.

Лошата новина е, че този свят е пълен с малки мъжки човечета, които никога няма да бъдат вашия личен Голям Изнасилвач. Но затова пък ще ви пребият до смърт, ако не им пуснете. Реалният свят е пълен с Неподозирани Изнасилвачи – приятелчето, съпругът, шефът, татко и други роднини. Лошата новина, е че ако отидете в гората и крещите любовно – отникъде няма да дойдат Четиримата Трудоваци и няма да ви се изредят. Съжалявам, така стоят нещата.

Според мен Четиримата Трудоваци са просто вечно набедените вестникарски изнасилвачи – те са нужни, за да покрият истинската картинка на проблема. А проблем възниква, когато мъжът реши да чука определена жена, а определената за това жена не мисли така.

Смея да твърдя, че голяма част от потърпевшите съвременни **female** винаги участват във собственото си изнасилване.

Ще докажем това твърдение след малко.

вие изнасилвали ли сте?

Единственото, което е хубаво у мъжете е, че знаят какво искат. Най-тъпата и нелогична черта при тях е обаче заблудата, че заслужават това, което искат. Мъжете вървят по улицата и им се ебе, та две не виждат. Мъжете вярват искрено, че и при жените е така. Като гледам как се облича съвременният **female** си мисля, че мъжете са прави донякъде. Докато в природата мъжките са с по-красивите пера и гриви, то в човешкия свят женските са склонни да набучат перо в задника си – само и само да бъдат забелязани, само и само да им се предложи секс. И цялата работа за това – жените да могат да отказват. Е, ай сиктир казват на последното Четиримата Трудоваци!

Обожавам мъжката теза, че няма какво да се церемоним когато става дума за едно добро ебане. Подозирам, че ако отпаднат няколкото члена в Наказателния кодекс за изнасилването – само след седмица на всеки ъгъл ще има по една пищяща жена и двама биещи се мъже. Единият ще се бие защото пръв я е открил, а вторият ще я защитава на принципа „аз я видях преди тебе!“.

Истината е, че нормалният **female** е объркано същество и трудно успява да подаде сигнали към обекта, който я интересува. Докато **male** го интересуват всички обекти барабар със субектите. И просто той използва неотменното гражданско право да си иска. Тука обаче се обръща колата. **Female** никога не успява да даде достатъчно силни позивни, че не желае така оферирания секс. В статистиката, която ще ви залее след малко най-впечатляващото е, че ако един **female** се разхожда в населена само с мъже местност – те ще я обявят за Господ бог. Другото е, че изнасилването като акт изключително радко се случва просто ей така – изскача някой от храстите и те кара да правиш нежелани и неприлични неща, съчетани с онези смешни движения.

Male не са толкова тъпи и задръстени, че да седят в тъмното та аджеба някоя заблудена жена да мине. Мъжете изнасилват най-вече не като акт на задоволяване, а като акт на неуважение към другия пол, който има смелостта да се държи глупаво. Съвременният **female** почти е на път да разбере сакралността на фразата, която измислиха Четиримата Трудоваци – фразата „ми кат яде кифтетата и клива бадиемите кат мисирка – що не рива?!“. Това не е просто просташка фраза и обикновена мъжка глупост – това е кодираното послание, че всички ние сме знаели какво искаме да се случи, само девойката не била разбрала. Но тя вече не е девойка и вече ще знае. Няма безплатен обяд, няма ходене „в къщи да пием кафе“, няма „ела да та повоза просто ей така...“ няма „айде да гледаме видео само!“ и най-вече няма нищо интересно на този строеж, на който ще ви заведат Четиримата Трудоваци, за да ви покажат нещо интересно. Да, на този строеж няма нищо интересно и съвременният **female** или знае това или трябва да се признае за глупав.

Чувам как феминисти и феминистки вият срещу луната. И за тях, и за нормалните хора истината е една: **Male** – това е една свиня, която иска да чука. Единственият начин **female** да избегне нежелания секс е да не дружи с него и да не е там, където я изнасилват. Проста работа.

Всеки мъж е опитвал да рейпва – най-малкото заради алкохол или поне защото Кърт Кобейн и Слави Трифонов пеят подобни песни. Аз съм се опитвал да насилвам жена два пъти. Едната се казваше Ваня и

беше на моя таван към 02 часа АМ. Беше интересна с това, че беше пу-
нала на историка Андрей Пантев. Някак си логично ми изглеждаше, че
щом е пунала на него, би трябвало да пусне и на мен – да не говорим,
че се познавахме интимно и от преди. Тази жена се разрева и се скъса да
ме налага с юмруци докато аз по най-глупавия съсредоточен начин не-
успешно се опитвах да застана между стиснатите ѝ като зъби красиви
крака.

Вторият път въобще не си спомням името на девойката, но тя беше
изключително тъпа и наистина ме харесваше. Заведе ме у тях и легна до
мен. После, на разбора, тя ми каза, че не ми е давала знак за секс, защо-
то била легнала с нощница. „Бахго, – ще кажат Четиримата Трудоваци,
– дори на нощницата да има надпис на английски, че тази нощница е
знак – пак няма да му повервам...“ Не ме е срам да си призная, че бях
пребит от тази млада госпожица – тя ми скъса самото и искаше да ме уд-
ря с ютия. За първи път в живота ми, ме беше страх, че някой ще ме на-
ръга с нож.

За първи път разбрах, че насилието е като снежен човек по нана-
долнище. Не е ясно къде започва лавината и къде снежният човек прос-
то си се търкаля. За утеха на феминистите и феминистките ще кажа, че
синините на сутринта по мене и по нея бяха равен брой.

Оттогава аз и Четиримата Трудоваци твърдим единодушно, че една
жена трябва да бъде смляна от бой, съсипана психически или заплашена
с пистолет, за да успее жалката мъжка технология на изнасилването.
Жените са яки в бедрата, гъвкави са, умеят да се извиват и гърчат, юм-
руците и ноктите им не са за подценяване, ритниците им са страшно
оръжие. А и основния проблем на мъжете е, че женските полови органи
са вътре в тялото на жената и ако някой много мърда е трудно да уце-
лиш дупката.

Трябва да призная и друго – нормалният **male** не се възбужда от на-
силие върху **female**. И двата пъти, за които разказвам имах непонятни
проблеми с ерекцията.

как се прави това по света?

Ако човек реши да погледне пъзела на изнасилването от високо –
едва тогава би могъл да направи верните изводи за себе си като жена
или мъж. Ако забелязахте в таблицата двата профила на сексуален акт
са избрани поотделно между мъжа и жената. И са изключително сходни
– разликата е само в двата вида шок. Когато мъжа го изнасилва жена –
той е изненадан. Когато жена бива изнасилена от мъж – тя бива пребита

в повечето случаи и някак си изненадата не е най-наболелият ѝ проблем. Затова и огромната разлика между двата профила е само една – единият е желан, но не се случва, другият е нежелан, но се случва. Социалният проблем възниква там, където жената отхвърля, а мъжът налага сексуалното действие. Четиримата Трудоваци твърдят: „Тя на нас няма да ни откаже, щот първо – виж как е облечена и второ – тя обеща да дойде с нас...“

Това обаче не протича без така важните за всеки секс подробности. Именно те определят и модела на поведение в зависимост от това дали една жена иска да бъде изнасилена или не. Както и Четиримата Трудоваци – какво трябва да знаят те, ако искат да бъде изнасилени от висока руса жена дадена при профила. И да се прочуят по вестниците.

Ето ги цифрите базирани предимно на американска статистика, тъй като когато изисках от пресцентъра на МВР данни за проблема в България, един тъп полицай ми отвърна, че това е невъзможно. (Пресцентарът на МВР очевидно е създаден за да може професионално да укрива информация от медиите...)

2 мин

На всеки две минути в щатите се извършва сексуален акт, осъществен с насилие и изключително без желанието на единият от партньорите. По надолу ще видите и съотношението мъже/жени. Докато четяхте тези две страници в САЩ вече е нощ и поне осем американки изпищяха и на тамошното рейп-парти.

69%–31%

Това е съотношението „тихи жертви“ – „регистрирани жертви“. Само 31 от сто жени са склонни да съобщят за насилие върху себе си (уверен съм че в България този процент клони към стотен). Другите явно се срамуват и с това допринасят за ненаказуемостта на малките мъжки човечета, които си мислят, че секс им се полага по рождение само защото имат израстък, а не кухня между долните си крайници. Това ни води директно до следващата цифра –

8%

Осем процента рецидив има при изнасилвачите. Статистиката показва, че за три години 8 от сто осъдени за изнасилване повтарят прегрешението си. За същият период (от три години), процентът рецидив при крадци и убийци е само 1%. От тази цифра може да се съди, че който е

роден да не му пускат си остава такъв – явно за цял живот. Лошото е, че такива хора са вечно глупави и не могат да измислят по-лесен и атрактивен начин за собствения си секс, освен да набиват канчето на приятелките си и да дебнат коя жена е с по лека дрешка.

68%

Повече от две трети от изнасилванията стават за периода от 18 часа до 06 часа. Най-малко изнасилвания стават в периода 08 часа – 11 часа. В тази част от деня малките мъжки човечета не знаят дали още им се пикае или им се ебе. На пръв поглед няма нищо странно, че сексуалното насилие се извършва предимно нощем. Но от това жените си вадят извод, че след 19 часа вече не бива да се излиза на пазар. Напротив – те трябва да се замислят в компанията на кого точно остават след този час. Изнасилването не е навън, то вече е у вас и си сипва водка.

60% и 45%

При шестдесет от сто жертви насилието става в техния дом. При четиридесет и пет от тях е употребен алкохол или друг наркотик.

Първата цифра идва да покаже глупостта на жената поканила „my place“ готиното копеле, с което се е запознала неотдавна. Тази цифра предполага еманципантика самоувереност че Тя, жената може да се справи във всяка една ситуация и познава добре човека, който ѝ е на гости. Основния въпрос на Четиримата Трудоваци при тази цифра е:

„Е таа жена, ако не е искала да я ебем, що ни е канила у тех?!“

В този въпрос наистина има резон. Останалата част до сто процента се запълва от изнасилвания на обществени места (25% вкл паркинги), останалите изнасилвания са в автомобил и други. И много малка част – от изнасилвания с отвличане.

Докато другата цифра идва да покаже и да разтревожи всички – ако само 45 от сто изнасилвачите взимат наркотици, това означава че по голямата част от тях в пълно самосъзнание вършат неща, които не отиват и на мъжка свиня.

Ако някога решите да обидите мъжкия пол – ползвайте тази част от статистиката.

69%

Най-важната цифра. 69% от жертвите на сексуално насилие познават нападателя си добре. Ето как най-циничната писателка – госпожа Статистика, разпределя този процент:

28% са изнасилени от съпруг и приятел

35% от познат

5% от роднини.

Защо си мислите, че за едно изнасилване непременно трябва да разполагате с негър или циганин? Съпругът ви, татко, чичо, учителят по физическо и съседът дето гледа винаги нагоре докато говори и ви иска кафе – това са далеч по реалните изнасилвачи от Четиримата Трудоваци, основни герои на последната страница в пролетарския „Труд“. Много жени у нас още се чудат как е възможно такова нещо – „...хем да ти е мъж, пък тоа секс дето го праим всека вечер да влиза в статистиката за изнасилване... .. верно, че боли ама чак пък толкоз... аз вече му свикнах и дори не се налага да викам...“

69 – тази иначе еротична цифра говори много лошо за света, в който живеем – или жените не знаят как да се държат в обществото или мъжете просто са родени престъпници.

29%

В 29 процента от случаите при изнасилване е употребено оръжие. Във връзка с тази цифра приемаме термина „праг на заплахата“. Праговете на заплахата при различните жени са изключително разнородни – някои жени още като им креснеш лягат с краката на два без десет и почват да мълчат. Защото така са чели в сп. „Блякъс“, че когато те изнасилват се прави така. При други жени настина се налага да им вадеш пищов и те чак тогава клякат. Има обаче и трети вид момичета – тях наистина трябва да приведеш в безпомощно състояние, за да влезеш в сексуалния им периметър. Такива жени са единствения аргумент в полза на нормалната свалка пред изнасилването. Такива жени е наистина далеч по-лесно и интересно да сваляш, отколкото да ги риташ в главата. Онова, което не знаят малките мъжки човечета и свръх-комплексирани капути е, че шанса да го вкараш на една жена, нараства когато я замеряш с цветя, а не с камъни.

75%

Седемдесет и пет процента от жените след изнасилване имат нужда от медицинска помощ. В 47% от случаите жените претърпяват наранявания различни от обичайните при изнасилване. Как се харесва това на изнасилвачите – освен че скъсват една жена от ебане в най-реалния смисъл на идиома, те, предполага се й чупят примерно ръцете, за да не пречи. Тази цифра идва в подкрепа на твърдението, че една жена може да бъде изнасилена само ако бъде пребита преди това – така че да не може

да не мърда. Което явно амбицира любителите от дисциплината „едностранен секс с пребиване на партньор“.

25%

В заможните кватрала изнасилванията са само 25% от бройката, която се случва на година в бедните квартали. Винаги съм твърдял, че ако учителят по физическо има пари да си взема по две проститутки на месец – това гарантира, че няма да закача момичетата от горните класове.

81–18–1

В САЩ това е съотношението на изнасилени жени по цвят на кожата. От сто жени 81 са бели, само 18 са черни и 1% друга раса. Предполагам, че черните са по серт и по трудно се дават. Има и друга вероятност която прилича на нашата – предполага се че белите жени са предпочитани от изнасилвачите. Направете си сами проучване във Факултето.

9 към 1

Това е съотношението на изнасилени жени към изнасилени мъже. Статистиката не уточнява от кого са изнасилени мъжете – от жени или от мъже. Но това не е от значение по темата. Единственото, което става ясно след последната цифра е, че от този проблем страдат и са заплашени предимно жените. И когато става дума за минаващ в сянката на къщите красив **female**-силует – това изглежда като лош екшън с елементи на порно. Обаче когато става дума за гаджето ти, сестра ти, майка ти и баба ти – тогава мъжът разсъждава другояче. И безсилието е свръхнесправедливо, а обидата е превелика.

не е хубаво това

Преди пет години срещнах интересно и красиво момиче. Носеше разпуснати дълги черни дрехи, беше си офъкала косата на кичури и се движеше с патерици. Несъвършеното ми съзнание, понеже съм човек който се подиграва и на патерици даже, се опита незлобливо да й обърне внимание. Глупавата ми глава нистина си мисли, че едни патерици могат да бъдат тема на разговор. Тя обаче, беше учудващо некомуникабилна, нелогична и приятно-тъжно налудничава.

Хората ми разказаха след това за нея една история. Пазарджишка история. Същото момиче преди да започне да изглежда така се разхождало в Пазарджик на центъра. С дълга коса, сигурно с басмена рокля, може би малко глупаво изглеждаща. Точно толкова глупава, колкото

изглежда всяко момиче на 18 години.

На пазара до нея спряла кола с четири момчета, които се опитали да я вкарат вътре. Момичето се разпищяло, хората се намесили. Едно от момчетата обаче изпсувало, че момичето му е жена. За тъпите пазарджикци на пазара това било достатъчно, за да позволят момичето да бъде вкарано в колата. Семейна работа. Абсолютно непознатите момчета със шеги и закачки завели момичето в непознат панелен блок, въпреки че в Пазарджик панелните блокове не са много.

Четиримата на куп и се нахвърлили и докато трима я държали последният се задоволявал с нея. Тя се опитвала да крещи и да се съпротивява наистина. После момчетата се въртяли така няколко пъти. Станало тъмно, а те с шеги и закачки свършвали в нея по няколко пъти. След няколко часа полова игра те й казали, че може да си ходи. Единият дори се опитал да й каже добра дума, да я утеши. Може би точно това й е дошло повече. Разказаха ми, че съвсем спокойно станала, обула си колкото могла дрехите и скочила от терасата. Четвърти етаж, вече по тъмно. Потрошила се цялата. Влачила се стотици метри само и само да избяга от онова място. Докато я намерили хора.

Докторите я ремонтирали, сложили й жезла в коленните стави, направили й три сложни операции и с патериците успели да я вдигнат на крака. Имала многобройни срещи с психолози и психиатри. Това е историята. Надявам се, че не очаквахте друг финал.

Пазарджишката мътва твърди, че това са били момчета от полицейската школа в града. Не е възможно никой да не знае кой са били. Оттогава е минало време и си мисля, че каквито и да са тези момчета, каквото и да правят сега – примерно бизнес, семейство или кариера, ми се ще да им кажа – не е хубаво това, момчета.

Не е хубаво, че сте живи.

един ден

Един ден истината ще ни удари по главата и ще ни помогне да мислим по-лесно за тези неща. Засега онова, което е ясно е, че **female** има още много да учи, за да избягва собственото си унижение и насилие. В много от случаите изнасилването е просто продължение на войната между половете с други средства. Докато за **male** нещата са още по-прости. Той трябва да си зададе два въпроса:

1. Толкова ли няма какво да чукам тази вечер?

2. Точно на мен ли ми се налага да пребия една жена, само и само за да се изпразня по най-сложния начин?!

Един ден, всички ние се надяваме (както и за всичко останало) жените да престанат да бъдат глупави, а мъжете – лоши. Дотогава се пазете, независимо от образование, вероизповедание и пол.

19. Нетърпимост ?обслужването?

ще ги застрелям наистина, мамка им!

Цялата тази паплач от хора, които са временно на работа в магазинчета, ресторантчета, подлези, гаражи, скъпи и прескъпи заведения, клубове и пазари, ремонтни работилници и частни ВиК фирми! Нещо-продавачи със скунксови физиономии и Неуспели Проститутки в ролята на сервитьорки – всички те са под ужасната угроза някой ден, на някого, наистина да му писне и да започне да ги избива по нетрадиционен начин. Така че да накара полицията да търси помощ.

Едно време във в. „Стършел“ имаше чудесна рубрика „Помощ, обслужват ни!“ Днес, когато вече ще празнуваме десетата годишнина от победата на капитализма у нас, трябва да признаем, че частната собственост не направи никого по-добър стопанин, да не говорим пък за по-добър човек.

Едно време Стършел съветваше хората да пишат оплаквания в това хипер-чудо наречено „Книга за оплаквания“. Днес единственото, което бих посъветвал себе си и всички, които поне малко се чувстват клиенти е:

- да им крещите от ярост
- да ги пръскате със слюнка и хрочки
- да ги хапете
- да им скубете косите
- или просто ги убийте тъпите копелета и разпарцаливени курви с презрение и пренебрежение и – най-важното – некупуване!
- И никога не забравяйте: това са хората, които не ви обслужиха добре. Бъдете злопаметни!

епохата на НЕП-а

Това е епохата на „Нещо-Продавачите“. Тези хора искат да вземат Вашите изкарани с гъз и пот кинти по един изключително обиден и най-незаслужен начин. Този начин се доближава до това вие случайно да харесате една стока толкова много, че да я купите без тяхната помощ.

Нещо повече, това е аксиомата на

Bulgaria Natoinal Trade (BNT):

Продавачът винаги ти пречи да купиш нещо.

Знаем, че и в други страни е така. Но смее да твърдя, че всъщност нас само едно нещо ни различава от Модерния Свят. Това са Продавачите. Техният паметник представлява задник дъвчещ дъвка и пускаш балончета срещу мъничък клиент с размахани банкноти в ръка.

Освен че е мърляв, мързелив и че не може да говори, Продавачът обикновено е поставен от Собственика явно с една единствена цел – да те обижда. Да обижда КЛИЕНТА, че иска пробва стоката, че не е осведомен за качествата ѝ, че е тъп да си даде парите точно на този човек и на това място.

Тези хора обикновено са или млади, (които са там на принципа, че „това не е работа за мене“). Това ме вбесява най-много: самосъзнанието че тъпото копеле е създадено за велики дела и е Продавач по някакво нещастно стечение на обстоятелствата, държавата му е виновна и пр... Ами стани шеф на „Газпром“, датибамайка, шо си станал продавач!

Или продавачите са дърти изкуфелници, (за които ти става жал, че не просят, а се опитват да правят бизнес). Тези хора нямат професия – те са Решавачи на кръстословици. Тези хора имат в главата си един от най-страшните атавизми на народопсихологията ни – че клиентът обикновено е турчин, поробител, човек с пари, които ако остави някой лев – добре. Ако си тръгне бързо – още по добре.

Това е епохата на НЕП-а. На НЕУспялата Проститутка, станала сервитьорка. Тя има морал да не се чука на Лъвов мост, обаче ви плюе в супата, когато ѝ кажете, че вилицата е мръсна. Мечтаех си в тази страна никога повече да не се говори за обслужване. Мечтаех си, че ще станем туристически рай. И че тук с усмивка ще ти предлагат и питие, и курва, и сас. Няма да стане – просто защото НЕУспялата Проститутка никога няма да стане камериерка, гейша или добра масажистка – тя просто ще си остане нервна курва, която не иска да ви обслужи добре. Защото „да обслужва“ на нея никога няма да ѝ бъде призвание – през перхидролената ѝ тиква дори и не пробягва мисълта, че може да печели от любезността си. Такава жена просто чака някой минаващ КЛИЕНТ да ѝ направи неприлично предложение, което тя да превърне в неуспешен брак.

какви КЛИЕНТИ сте вие, бе?!

За десет години унгарските, чешките и сръбските магазини (даже!)

се превърнаха от потребителска кошница в потребителския рай на Земята. За тези десет години месарницата на ъгъла на Графа и Шишман не мръдна. Нейните прозорци не са чистени от Деветия конгрес, нейните месари продължават да поприпръдват мързеливата и да месят каймата върху косматите си гърди. Нейната глутница кучета продължава да гледа към вратата като Стив Бушеми към отрязано ухо. Всъщност за десет години, трябва да признаем че това вече не са същите кучета. Това са техните деца, кучетата на онези кучета които още помнят как месарницата на ъгъла на Графа и Шишман наистина не е мръднала. Наникъде.

Уважавайте месарите и техния труд. Не мога да разбера само, как тези месари продължават да имат КЛИЕНТИ. Тези клиенти явно не могат да направят разликата между белен свински врат и бут от заклан инспектор на ХЕИ! И аз не мога да я направя – затова въобще не влизам там.

В Модерния Свят има един велик Обществен Коректив! (ОК!) Това е Възпаления КЛИЕНТ. Той уволнява. Той увеличава заплатата. Той убива цели фирми и фирмени вериги. Той е като Народния съд за фашистите-продавачи и капиталистите – производители. Той е КЛИЕНТ, което значи повече от Президент, и от Стоичков, и от папата. Колкото по-лошо се държи един КЛИЕНТ – толкова повече падат цените, идват сезонните намаления, дават се екстри и бонуси.

Ние си нямаме ОК! Ние си нямаме дори един жив истински КЛИЕНТ, та камо ли Обществен Коректив, (ОК!). Смея да твърдя, че българската нация е най-любезната нация по света... Мога да дам пример – ако в Полша шофьор промени маршрута на градски автобус, пътниците го свалят и го набиват. Немного, но сериозно. А какво се случва по своему у нас?! Великите нашенски студенти – те се возят на 94, който си спестява винаги три километра от маршрута-обиколка на Студград. Великите нашенски студенти не смеят да кажат нищо на шофьора, който ги кара да газят снега в Студентски град, най-мокрия и студен сняг във Вселената, цели два километра. Но студентите продължават да псуват неуредиците в държавата. Те не смеят да напсуват шофьора. И това са от онези студенти, които свалиха две червени правителства.

Абе недейте да се оплаквате и да псувате като андрешковци, ми се хванете и набийте шофьора! Набийте го бе, мамка му и шофьор! Какво чакате, сериозно говоря – пусни списанието, събери колеги, обещавай им трева и идете да набиете шофьора. Много добре знаете за кой шофьор става дума!

Нашият клиент е горд запъртък, който не му се занимава със

шофьори. А според мене и според много изследователи шофьорите й ебаха майката на тази държава.

наръчник на клиента, как да се държим с обслужващия персонал

Аз не съм горд. Занимава ми се с шофьори. Примерно на таксита. Затова си и купих кола. Щото ми писна да ме заплашват с манивели и да викат по радиото, че „един педераст не иска да плаща по брояча“. Аз и моята красавица, колата ми, убихме желанието на поне двама безделници да станат бакшиши. От което спестих пари и най-важното: вече мога да псувам спокойно бакшишите и да чукам в колата си. (което таксиджиите по-рано ми категорично ми забраняваха да правя в техните коли).

Аз не съм горд и примерно никога няма да си купя обувки Марко Пици. Влизаш в магазина на Раковска срещу СДС и търсиш кларкове. Четири путки седят като пешки в края на шахматното поле и размахват срамните си устни. Мериш сам неща, които имат китайска номерация – американски на вид обувки, правени от сърдити китайци. КЛИЕНТ-ът е говедо, което се нуждае от помощ, това е верно. Обаче оригинално говедо да влезе в Марко Пици, пак няма да направи впечатление на четирите путки. Те продължават да гледат празно мястото, където, като че ли преди малко сред кълба дим е изчезнал доставчикът им на трева. Човек се отказва да купи обувки в такава тягостна атмосфера. Остава внимателно обувката и гледа да се измъкне преди да го обземат съмнения относно смисълът на живота. И тогава се случва най-страшното – четирите кукли се задвижват, а едната казва с монотонен глас: „Абе как не ви е срам, оправате връзките на обувките!“

Тя дори не се кара. При депримиран типове тази забележка бележи края на нормалната психика и поставя началото на нови измерения при самозадоволяването с връзки и обувки. Тя, омутрената девойка, строгата господарка от Марко Пици е върха на човешката несправедливост и липсата на житейска логика по тези места.

Примерният отговори за клиента на такива реплики обикновено е:

„Извинете! Много ви мола, това е ваша работа! Откъде накъде, а-маха!“

Това са отговорите на нашите КЛИЕНТ-и, които обичат да бъдат обиждани от продавачки, бити от бакшиши, и облечени в мръсно бяло сервитьори да им завират в гениталиите прибора за овкусяване – онази свинска радост за КЛИЕНТ-а, в която има шишенца сол, чер пипер,

олио и оцет.

Това, което трябва да кажете на Марко и неговите П(утч)ици всъщност е съвсем друго нещо:

„Свиньо блатска, не ми се отварай много защото ще ти еба пътката лелина балканска. И да оправиш връзките, щото дяволите ще те вземат и ще те наврат в кучия гъз. Да, гъз!“

Това вече е реплика. И който ми каже че съм невъзпитан, да отиде на оправа връзките на тъпите пътки от Марко Пици.

Край с Марко Пици.

Едно уточнение: Ако в магазин си позволите да псувате, то в ресторант никога не го правете преди ядене, защото готвача винаги е комбина със сервитьора и ще ви напълни чухката бюрек със сопол, ще посипе с пърхот кюфтетата и заедно с обера ще ви пикаят в бирата. А вие като в Трейнспотинг ще я изпиете въпреки, че е топла. Говоря сериозно. Това, че вие няма да знаете какво сте яли и пили не омаловажава сервитьорското отмъщение. Който е работил в кухня или е бил сервитьор ще ви каже същото.

born to be customer

Още Конфуций е казал, че не трябва да правиш лоши „Търговия и услуги“, ако не искаш да ти връщат със същото.

Къде е тази наша родна конфуцианска организация за защита на потребителите? Предполагам, че тя прибира само подкупи, заедно с „нахуй“ парите на данъкоплатците.

Модерният свят има браншови специалисти, които следят по най-добрия начин кой как обслужва. Тези хора по правило са дебели и тяхната професия е да се правят на анонимни капризни клиенти. И ако в хотел, ресторант, или магазин с претенции не ги обслужват добре или не дай боже ги излъжат – това означава край на лиценза за алкохол и цигари. Ако аз работех подобно нещо, повярявайте, повечето кръчми в София, щяха да са като Виенски кафенета и да имат редовна клиентела, чиито имена щяха да са заковани със сребърни табелки по масите.

У нас всяка българска кръчма е интересна и добре обслужвана само в началото. Примерите са от бившата убийствено готина и любезна бирария на Васко Лучано на Славейков до последната кръчма, която отново са отворили ваши приятели. Примерите са винаги там, където оставяте немалка част от парите си – там където би трябвало да ви носят на ръце и да ви правят свирки, докато парите не почнат да свършват. После е ясно.

След Футбола и Оргазма, върховното удоволствие на Шопинга, усещането за КЛИЕНТ вече е време да стане харизматична ценност на страна като България, чието население е на път да се превърне изцяло в обслужващ персонал. И за да стане това, и за да не е разбираме това събитие по обиден начин, време е всеки да се усети:

Всички хора на тази земя са равни и са родени да бъдат КЛИЕНТ-и. Да бъдеш КЛИЕНТ е основно гражданско право, неотменима част от свободата на личността, огромна част от човешкото самочувствие и психиатричен комфорт. И който не си търси точно това гражданско право и този комфорт – той е скучен луд, сив идиот и шопинг-мазохист, обичаш да живее сред психологически побойници.

Убийте всеки, който ви пречи да бъдете КЛИЕНТ. Това ще ви накара да се чувствате по-добре.

софия-пловдив

20. Spiritus Sanctus

„Бог е всичко това, от което сме зависими, но не ни понася...“
из пиесата „Бог е невинен“ м.к.

Един е Бог и Алкохолът е негов пророк!

Алкохолът е свободата, от която не можеш да се лишиш.

Свободата, която никой не може да ти отнеме като Свободата на Псувнята, Фриволността на Ръкоблудията и Желанието за Нещо по-добро (от Всичко Останало).

Но Алкохолът е много по-красив от тях и именно заради това е узаконения наркотик на Точно Това Общество.

Жените са дребни и зловредни бозайници в сравнение с удоволствието да пиеш.

Другите наркотици са твърде кратко изживяване, което губи смисъла си в бързата и нелепа смърт, при която повръщаш направо в трахеята си. Което не може да ти се случи ако приживе си се научил да повръщаш правилно от правилния наркотик.

Алкохолът е правилният наркотик.

Пиянството на един човек

В Списъка на Вредните Неща първите четири от тях са Цигарите,

Алкохола, Жените и Месото – точно в този ред. Всяка още непроходила религия, забранява точно тези четири неща, които в сърцевината си носят вероизповеданието на един по-добър свят. Свят пълен с удоволствия, от който се умира, но не боли много. Сравнено с болката, която носи Светът още от раждането, количеството болка, която носи Алкохолът е нищожно.

Алкохолът е най-доброто средство за намаляване на болката. Най-полезното нещо за прескачане от едно Човешко Състояние в друго. Алкохолът е катализатор на Човешкото Държане и професионален убиец на Куртоазната Цензура. Той е Освободител на Дълго Подтисканите Емоции (от които се умира), той е и Пресаташето на Главния Мозък и Високоговорителя на Спонтанните Желания.

Алкохолът е Вашето обществено място, частната ви медия където сте Истински. А Истински означава да си доволен и искащ, красив и подпухнал, изразяващ себе си и драйфаш, танцуващ и спъващ се, да говориш с красив език и да говориш с дебел език, да чукаш и да не помниш, да помниш и да прощаваш. Да прощаваш и да осъзнаваш, че всъщност самият Господ-Бог ще ти прости само ако го завариш добре пийнал.

Пиянството на един човек е дълга история със седем етапа. Изключително субективната квалификация на етапите обаче помага на хората, решили да злоупотреба:

в началото е „очакването“ – то се познава по онова леко омекване и изтръпване в колената. То е защото хилядите Нимфи, Който Живеят Под Плата На Масата пият кръв от менискуса ви. Те имат своя религия – вярата в Промила. В представите им Техният Рай адски си прилича с вашия Черен Дроб.

второ идва онова състояние, което прилича на Олекването на Мозъка Като При Трева. Обаче, докато при тревата мозъкът ти наистина е решил да отиде някъде другаде без теб, Алкохолът не позволява това. Мозъкът просто ликува в околородните води на личния ти Космос. И с кикот строи цепелинова стълба към небето, която обикновено води надолу.

третото състояние китайците и докторите наричат „Любовен блясък“. Настъпва след третата бира при тинейджърите и втората малка водка при Обикновените Почитатели. И никога не настъпва при миньорите, трактористите и прочие промишлени потребители. Третото състояние е Агрегатното Състояние на Личността, позволяващо на всеки човек да се чувства като Великан. Това е Етапът на Разбирателството,

Отсечката на Съчувствието, Мястото, Където Успяваш Да Си Кажеш Изречението и всички да се засмеят. На него, на Изречението ти, а не на самия теб.

четвърто идва онова, което всички чакат. Предполагам, че се нарича „генно напиване“. Човекът е програмиран да усвоява Алкохола. Етапът на генното напиване е когато ензимите разпознаят Алкохола и вместо да почнат да го разграждат веднага – те с въздишка обявяват санитарен полуден. Защото вече знаят, вече сте ги научили, че тази вечер може да се случи само едно нещо. Някой е решил, иска да се напие и ще го направи. Този някой ще продължава да се налива с водка, докато тя убие всички ензими на тази земя. И докато всичката изядена руска салата на Планетата тръгне като пълноводна река към Световния Тих Океан на погълнатия досега от хората Алкохол.

петия елемент на пианството е Моментът на Превеликата Изява. Твърдят, че Анди Уорхол веднъж се напил и преди да се наебе с някакво младо момче му казал, че всеки има своите петнадесет минути слава. Уорхол не е прав. Уорхол е жалък американец от цигански произход с хомосексуални наклонности. Не може да се вярва на Уорхол и на американските сентенции – този народ се научи да пие едва когато му забраниха да го прави по времето на закона Уолстед, по известен като закона за Сухия Режим. Истината е друга – всеки човек има своите пет малки водки. Които никога не би заменил за цялата световна слава.

шестото състояние е най-дългото. Китайците и докторите го разделят на два вида – „тиха тъга“ и „шумна лудост“. Когато шестото състояние завладее човека и го направи тих и тъжен – той прилича отстранен на препарирано животно, а в стъклените му очи се чете ужасът, че след малко ще му стане лошо. Лошо в смисъл не на повръщане и силни гърчове, а лошо в смисъл на тоталното завръщане към света на другата сутрин, когато хората около теб няма да са пияни. И ще те карат да бъдеш като тях. Тихата тъга е характерна за извисените хора, интелектуалните типове и качествените, задоволени и осъзнати човеци, и серийните убийци. Докато шумната лудост е другото състояние за един друг тип хора – на неосъзнатите, подтиснатите задръстенияци, които са неспособни да се самоубият по обикновения начин и обикновено се заяждат с хора изпаднали в тиха алкохолна тъга.

седмото ниво се нарича простичко „амнезия“. Светът вече не се движи със скорост 24 кадъра в секунда, а малко по-бавно (и все по-бавно). Светът идва на приливи и отливи до теб и трябва голям тренинг, за да не му позволиш да те разтвори в себе си. В такива състояния

Истинските пиячи запазват себебъщност като непрекъснато викат на Разливащото Се От Черепата съзнание да се върне, дават си точна диагноза (в смисъл „Боже, как се напих...“) и си тръгват без да бутнат нищо и без никой да ги настъпва по часовника. Амнезията при Истинските пиячи е и лека форма на шизофрения – съзнанието се разделя на Регистра-тура и Реакция, който неистово търсят тяхната любима асистентка Координацията. Тя обаче спи задоволена до притъпяване от камшичестите фалоси на алкохолните молекули.

Алкохолът не носи нещастие.

Образът на Алкохола в Общественото пространство е неизлечимо негативен. И изключително лицемерен. Всички говорят колко е лошо да се пие, а употребяват. Употребата е майка и баща на Общественото и Индивидуалното Съществуване, Тихият Бич на Човечеството, с който То всяка вечер се самозадоволява. И всяка сутрин го закача на стената под надписа „не е хубаво да се прави така!“.

Употребата е единствената причина за това, което политиците наричат Социален Мир. Това понятие в реалността е името на един скром-мен социалистически пир, на който яденето е твърде малко, затова пък Алкохол има за всички.

Алкохолът е единственото нещо, което е повече от Секса В Тази Страна. Негативната Легенда за Лошия Алкохол твърди само едно:

„Пияният човек е човек, който върши лоши неща, преди да му ста-не зле.“

Пресата твърди, че пияният човек върши по-лесно престъпления отколкото трезвия. Пресата обаче вади грешно съотношение между пия-ни хора вършещи престъпления и трезви, вършещи престъпления. Ако обаче направите съотношение между мирните хора ще видите друга картина: **всъщност пияните мирни хора са милиони пъти повече, от трезвите мирни хора.**

Алкохолът помага да се успокоиш, той канализира гнева в приятно безсилие и отлагане. А ако толкова много иска да убиеш някого – на-края го правиш. И в този момент Точно Това Общество вместо да те пита защо си убил човек, то те обвинява че си бил пиян. Обяснението, според мен е, че Светът е твърде лош. Едва ли можем да очакваме, че Алкохо-лът ще го направи по-добър.

Всяка вечер между 19 и 24 часа Светът затваря кепенците и отива да се напие някъде. После му е трудно да се върне, но го прави защото на сутринта трябва да отиде на Работа. С парите от Работата Светът си

купува Алкохол. И чака да се свечери.

Някои хора не обичат Алкохол.

Нищо друго не притеснява човека така както пълна до ръба чаша водка Финландия с малко лед и лимон за красота. Прилича на кофа пълна с екстрасистули, импотенция и мигрена, напомня на черен дроб върху кухненска маса и предполага леко фъфлене след лош побой.

В същото време нищо друго не радва човека повече от пълната само два пръста чаша водка Финландия (също с малко лед и лимон за красота). Просто не мога да понеса същата чаша пълна догоре. Усещането е като че някой ти обявява излишно състезание на 100 метра, докато ти си майстор на марафона.

Красив е вискозитетът на водката с лед. Красиво е усещането на Алкохол Във Вените. Красива е водката в стомаха ти (само на влизане). Красив е даже махмурлукът (като всяко страдание). Красива е дори пияната жена – тя най-после е истинска и се държи не както са я учили, а както и се ще: иска да се ебе с всеки, иска да плаче и да крещи. Доказано е, че жените никога не знаят защо (каквото и да е). Това е и разликата в мъжкото и женското пиене. Ако сравним Алкохола с Дървото на Познанието – мъжете поне успяват да се качат на него. Докато жените ползват това дърво като тояга. Удрят се по главата с него и започват да бръщолевят онова, което никога не са посмели да кажат. А то много прилича на Познание.

Това че някои хора, повечето жени, не обичат Алкохол не трябва да ни притеснява. За жените е оправдано, защото те са направени да ти държат главата, докато повръщаш (а за това трябва сигурна ръка). Ако се огледате обаче и видите кои мъже не обичат Алкохол ще се убедите, че това са единствено Изпадналите В Забвение Вселенски Задници, през които никой никога няма даже да се изсере.

Някои хора не разбират Алкохола

Майката на карбовски му забранява да пие. Тя е светица и всяка сутрин (когато се събуди у тях) карбовски намира следните бележки. Те са написани на обратната страна на голямата оранжева бюлетина на Народен съюз – БЗНС, ДП. На тях с учителския почерк на светицата винаги е написано едно и също:

Мартине,

Ако продължаваш да се напиваш така, че да смърдиш като последния пиян боклук, аз не издържам повече, ще тръгна за някъде и не ме чакай да се върна никога. Не мога да понеса това. В рода на баща ти има много пияници, явно в теб се е настанил алкохолния ген, който ще направи така, че да пропаднеш изцяло в живота си. Как и кога ще създаваш семейство с тази пияна глава? Как ще живеят деца с пиян баща? Как ще създадеш дом с изпита заплата за алкохол? Как ще храниш семейство? Какво ще стане от тебе – доброто красиво и обично дете създадено и отгледано с много обич! Не мога повече!

Мама

Смея да твърдя, че мама е част от Големия Световен Заговор, който твърди че не трябва да се пие. Смея да твърдя, че светицата не ми помага много, освен че перфектно създава чувство за вина и тонове други противоречиви чувства. И то при положение, че никога не е седнала да се напие един път с мен. Смея да твърдя, че това е по-малкото зло – можех да бъда наркоман, рецидивист, педофил, депутат, президент или друг еквивалент на всеки смъртен. Примерно миньор, футболист, контролор или шофьор на такси.

Тяхното пиянство просто не ми харесва.

Щото аз винаги съм се притеснявал, че пия много. До днес когато отново се сетих какво беше казал стария Джек Лондон в „Цар Алкохол“:

„Хората, които пият се делят на два типа. Първият тип са тълпи хора, неодарени с фантазия, с вцепенени мозъци. Те вървят и се клатушкат, разкравчат широко краката си и свършват обикновено с това, че падат в канавката. Това състояние завършва с това, че пред очите им започват да се мяркат розови слонове и сини мишки. Над пияниците от този вид обикновено точат евтиното си остроумие хумористичните списания.

Втория тип са хора с голям полет на фантазията, способни да виждат свръхчувственото. Техния вървеж е твърд дори когато са приели достатъчно алкохол. Те никога не правят грешки, винаги стоят твърдо на краката си и никога не губят съзнание. Опиянението засяга мозъка им, но съвсем не е властно над тялото им. Такъв човек може да бъде весел другар и да сипе безкрайни остротии; или може да има видения и фантоми от космически мащаб, които поразяват с желязната си логика. В това състояние той съблича от живота измамливите му

покривки и пред погледа му изпъква желязния пръстен на необходимостта, който сковава духа му. Това е часът на най-висшата власт на Цар Алкохол. Да се напие до такава степен, че да падне в канавката, е достъпно всекиму. Но страшно е, когато твърдо стоящ на краката си, човек спокойно дохожда до заключението, че единствения път на освобождение е да ускориш смъртта си. Това е часът на Бялата логика, когато човек разбира, че той може само да познае законите, които управляват нещата, но никога няма да познае нещото само по себе си. Това за него е часът на изпитанието. Той стъпва на пътечката, която води направо в гроба.“

Джек Лондон не е прав. Алкохолът е и Бог и Цар, и Красавица и Звяр, и всичко онова, което не ни понася, обаче без което не можем.

Никога явно няма да успее да обясня, че малките красиви мегагалактики на Малката Водка, създадени от Твореца, са навързани със слънчевите системи на Алкохолните ми гени, по начин, който опростява Света, Украсява Живота и Кара Хората Да Продължават.

Винаги съм се притеснявал, че пия много. Всъщност това е защото винаги съм знаел, че Алкохолът не е полезен. Онова, което трябва да напиша на края е само едно – недейте да пиете много. Алкохолът вреди на вашето здраве.

21. Виагра! Горе главата!

декларация на независимостта

(въззвание – манифест от Армията на Любовта)

Граждани! XX век си отиде!

XX век донесе на homo sexus едно изобретение, което направи от секса хипер-удоволствие. Направи от него фантазия и нескончаемо желание! Това бе топлата течаща вода! XX век направи така, че всички ние свободно да се мием и да чукаме. Да чукаме и да се мием!

След топлата вода сексът вече не е същият. Той е много повече, той е по безопасен, по красив, по съвършен. XX век направи така, че да смятаме чистата и изкълпана жена за почти девствена. След къпане с течаща вода човек може да прости и изневеря, и кръвосмешение и брак между еднополови.

Всяко лято, Армията на Любовта, тайно празнува Дните на ТВ (Топлата Вода) – това са дните, когато всички вкупом влизаме в морето.

Там, въпреки че знаем къде отива канализацията, въпреки че всеки от нас поне по един път на ден пишка под вода, въпреки че дори в топлата морска вода можем да видим лайно – ние се къпем и празнуваме ТВ защото:

- а) тя отмива всичко,
- б) тя е разтвор на всичко
- в) тя е толкова много

Армията на Любовта днес обрича топлата вода на забрава. Тя е нещо нормално, за което се сещаме само когато сме сапунисани, а от дупките на душа тече народна музика и съобщение за профилактика на ТЕЦ-а.

Армията на Любовта обрича на забрава топлата вода, защото ХХ век отмина. Просто я ползвайте по-често!

Граждани! Посрещнете ХХІ век не с Панорама, а с Презерватив!

ХХІ век обаче ни донесе Нещо Ново. За това Нещо Ново е и манифеста на Армията на любовта!

ХХІ век донесе Онова Нещо, което попълва редиците, запушва дупките, прочиства гласовете на разгонените, удължава размножителния период безкрайно, вдига знамето и свири атака.

ХХІ век донесе хапчето на любовта!

ПРАЗНУВАЙТЕ! Хапчето е тук!

Както простодушно го казва народа: „виаграта доде!“

Граждани! Хапчето ще ви позволи:

1. Да се ползвате от Правата и Свободите на Независимото Чукане (НЧ): чукането без молби, увертюри и мъчителни добавки.
2. Да се ползвате от Демокрацията на Реагиралия Пенис (РП)
3. Да се ползвате от Женското Право (ЖП) на „единия път на повече“
4. Да сложите край на вотовете на недоверие в себе си: на всички ще им става. Няма вече големи, малки, меки и твърди: и малки и големи ще бъдат твърди.
5. Да се чукате до смъртта си!
6. Да се чукате и по време на смъртта си!

Граждани!

Хапчето е тук! Добре дошли в ерата на Топлата вода, Презерватива, а сега вече и във Времето на Химическия Повдигач. Триединството на

тези три неща ще позволи на хората да се обичат повече. В смисъл – по дълго – докато смъртта ги раздели наистина.

Химическия Повдигач още един път доказва, че сме близо до времето на Двете Жици забити в Хипоталамуса, по който правият и променлив електрически ток ще ни доставят Оргазъм след Оргазъм. Оргазъм след Оргазъм до последната сметка от Националната Електрическа Компания.

И така:

ДА ЖИВЕЕ ВИАГРАТА!

или добре дошли в Сексландия, (отново)

нищо, че нямате нужда още от нея!

До 30 години на мъжа „не-му-става“ общо три пъти. Три пъти – форма на тотален житейски провал и желание това никога да не се повтаря. До 40 години на мъжа „не-му-става“ общо четири пъти. След 50 години на мъжа започва „да-му-става“ по пет пъти в месеца общо. И много зависи от какво. На абсолютните природни шампиони им става на 55 години от жена им, и то за последно.

Американски учени твърдят, че човек (мъжът) има на разположение общо около 6 000 изпразвания. След това жизнените сили намаляват и човек старее. Тази теория е здраво свързана с Теорията на Безебно-вегетарианското Дълголетие: ако ядете само марули и не поглеждайте жена – ще живеете около 900 години. Има непотвърдени примери в Индия – едни космясали отшелници, които също като вас още не знаят какъв е смисълът на живота.

Ако цифрата 6 000 еякулации вече свети над вас и ви съмнява и притеснява, направете малка сметка и ще разберете, че тя се отнася явно само и единствено за американците. Защото:

първо:

вие водите съзнателен (полов) живот от 18 до 48 (поне). За тридесет години вие чукате статистически през ден, което прави точно 5 475 еякулации, ако чукате само по един път. По американската сметка ви остават още само 525 изпразвания, които явно трябва си пазите за някой по хубав момент. Или ако решите да чукате нещо с повод.

второ:

американците явно не мастурбират. Ако вие си преброите чикиите

в казармата, после по време на къпане, след сватбата, или просто по време на отдых и почивка, цифрата на изпразванията набъбва като зениците на статистиците четящи горенаписаното.

Горното просто иде да покаже, че американците нито са ни на акъла, нито са ни на чикиите.

И все пак всеки, дори хранещият се само с витамини, досега имаше предел. Имаше една граница. Познавам тази граница. Досега

отвъд тази граница билетът беше невалиден.

Идваше един момент, господа, когато мъжът ставаше философ. Момент като Берлинска стена, Шенгенска завеса и Перде на Окото. Жените никога няма да могат да разберат колко е важно „да-ти-става“. Моментът, когато Господ си захлупва очите и не желае да помогне. Моментът, когато търсите твърд предмет. И след като го намерите, се чудите къде да го заврете. И за какво ви е. Може би – за да си го разбие в главата.

Мъжът обаче е изобретателен. В паниката, във Великата Сексуална Паника, че „не-ти-става“, той измисля неща, които са вдъхновили Толстой да напише „Война и мир“. Аз лично измислих репликата – квинтесенция на половото лицемерие – репликата

„не ми го дигаш...“

Лъжата и безочието в това мъжко оправдание, признавам си, са чудовищни. Тя, красивата, женската, заради която си вил като животно в дебрите на Непознатите Желания – тя да не ти го вдигне?! Изумително! Нея, която си се старал да впечатлиш с Голям си Мозък, Перфектното си Дефектно Телесложение, Актьорска Житейска Смелост и Малкия си, но Работлив Пенис – тя да не успее да ти го вдигне?! Точно тя?! Нали от нея преди малко в асансьора ти ставаше?!...

Невероятно и смешно, и грозно, и тъжно – Тя се чувства виновна. Не е успяла да ти го дигне. И когато тя се притесни съвсем и опитва нещо с уста, когато те напуши смях и кикот от „Вселенската драма на един увиснал хуй, за който вече не ти пука“ – време е да и кажеш Трите Истини. Една по една, бавно, без да обиждаш себе си:

Първата истина е, че Жените твърде рядко си поставят за задача да ти го вдигнат.

Втората истина е, че точно когато „не-ти-става“ най-много ти се бебе.

Третата истина е, че не можеш да уволниш своя Малък, както

казахме Работлив, но излязъл в обедна почивка Пенис.

не плачете мъже – пенисът ви е невинен!

Тежката форма на сексуална шизофрения, когато мъжът и неговото продължение са на различно мнение, чувстват различно и действат по различен начин е съвсем нормална. Във века на Голямото Плюскане, Голямото Пиене, Голямото друсане и Голямото Чукане е нормално съзнанието и пенисът да са на различно мнение. Това е първото доказателство, че един мъж вече не мисли с оная си работа. Пък и че оная му работа вече не мисли за него.

Ако перифразираме идеологията, че проблема на давящите се е в ръцете на самите давящи се, то се оказва че проблемът на „не-ставащите“ е в ръцете на самите „не-ставащи“. Мъжете минават на режим, пият билки, пасат жълт кантарион, правят упражнения, стават йоги, набожни или просто стават идиоти само и само за да втвърдят Жезъла си. Правят това в абсолютна секретност, в тайнственост, като заклинание за подобра реколта, молитва за дъжд и желание за сбъдната метеорологична прогноза. Познавам мъже, които преди всеки полов акт, излизат навън в сумрака, вадят от чантата с половите принадлежности череп (носят го между мазилата в преградката за протези) и го питат:

„О, мой бедни Йорик! Ще ми стане или няма да ми стане – това е въпросът?!“

Бедният Йорик обаче пак не става. Бедният Йорик има лично мнение. Ако Бедният Йорик можеше да говори щеше да изкрещи, че не е намерен на улицата. Че не може да се завира във всяка срещната полова кухня и че му е писнало да се самодоказвате чрез него. Познавам такива мъже.

Те просто

гледат на Пениса си като на Жена

– като на източник на нескончаеми удоволствия, на който винаги можеш да разчиташ. Той обаче се оказва Верен Посредник до едно време. Той не е обикновен политически последовател от хардлайнеров тип, който е готов да вдига митинги и шествия винаги когато имате нужда от него. Той е вашият Вери Импортант Пърсон, който е решил да ви порти здраво оттук нататък защото вече е разбрал, че Точно С Него вие искате да наебете всички – от всяка пичка до всяка мъничка тревичка.

И така, когато всичко е срещу вас, когато Ангелите ви отлитат, а вятърът от крилата им не духа по онзи начин, от който може „да-ви-

стане“, когато сливовите полета полягат необрани, когато започнете да си спомняте с носталгия за онзи момент, в който се хваща трипер... Когато с ужас разберете, че оттук нататък триперът е приоритет на други хора на едно друго място и че на този свят сте сам срещу всички...

Срещу всички, в сексуалния тебеширен кръг, а всички други са извън него и заедно с Пениса ви гледат надолу и не искат да срещнат вашия поглед... Познавам тези погледи.

Е, тогава, господа, просто бръкнете в джоба на слиповете си и извадете

Хапчето! Хапчето! Хапчето!

Не, момичета, играта не е свършила! Кралят е мъртъв – да живее кралят! Досега единственото решение беше във Ваши ръце, във Вашето старание, във Вашата реплика „На всеки се случва...“

(за безумието и тъпотата на тази реплика в момента се пише цяла отделна студия)...

Момичета! Играта тепърва започва! Заврете главите си в пясъка, защото картината, която ще последва е страшна и безжалостна : вече на всички, ама на всички мъже без изключение им става. Представете ли си половината от населението на Земята – мъжете:

красиви

грозни

богати

бедни

плешивни

косматни

стари

млади

със шкембета

без шкембета

черни

бели

жълти

на райета

толкова много, всички мъже, голи

с гордо изправени по химичен път пениси! Някои от които вече се оплакват, че не може да им спадне!

Надявам се тази картина да ви хареса, както се харесва вече на

колежките Островска и Григоровна! Мен ме е малко страх от нея, както ме е страх от Великата Октомврийска Социалистическа Революция (В О С Р), хуните, келтите и бесните кучета. Бесните кучета, които досега бяха в резерв. Познавам такива кучета.

Страх ме е защото хапчето е

Новата Сексуална Революция (технологична) – Н С Р(т)!

Нещо като позабравената сексуална революция от края на 60-те. Само че в края на 60-те тя бе проведена от жените, които доказаха най-вече на себе си, че не е нужно да ги сваляш или купуваш, за да ги чукаш. Тогава жените и децата на цветята систематично унищожиха представата че жената е слаб пол, и съсипаха мита, че пак тя (жената!) не пожела да изнасилва. И най-вече направиха на пух и прах мъжката представа, че за да ти направи една жена свирка трябва да можеш да свириш на китара. Няколко нощи под балкона ѝ.

Революцията се състоеше в следното – на историческо обусловено то „желание за секс“ от мъжа към жената, жените противопоставиха обикновеното разкрачване без гащи и предизвикателно-насмешливата усмивка тип „покажи какво можеш“.

Мъжете – исторически увлечени в пълнене на Вечната Полова Кухина се вързаха на провокацията. Старата революция – сексуалната, женската, протече като полов акт между костенурки – бавно, безпаметно и черупките винаги пречат. Резултатът от нея, както при всяка революция, е само един – едно ново познание. И то е, че жените, а не мъжете са тези, които наистина имат реалната възможност да наебат целия свят. Да изчукат всъщност и вся в почивката между две полувремени на осминафиналите. Познавам такива жени. Но те вече нямат значение.

Искам си хапчето!

Животът се променя. В края на XX век мъжете измислиха „виаграта“ действайки на Принципа на Удоволствието. Сигурен съм, че е време да си измислим по едно хапче за всичко, което ни липсва в този скапан живот и шибан свят.

Хапчета ще има за всички от сърце...

Началото в Цивилизацията на хапчето настъпи с „виаграта“. Пълен разцвет се очаква, когато Цивилизацията на Хапчето измисли и „дий-аграта“. Някакво хапче, само за аграри, от което те цвилят и теглят хомота си. С кеф.

Химията прави така, че животът на един мъж оттук нататък да бъде

една креватна приказка без край. Приказка без много думи. Днес от това хапче , вие, Четящите Пичове нямате нужда. Ние, цялата редакция – също. Но всички тайно се радваме, че То е тук.

Мен лично ми се крещи от радост. Искам да кажа на всички, че когато в денят „Х“ операция „Клин“ се превърне в провал с кодово име „Тънко черво“ – аз ще мога да продължа „оня списък“. Оня списък с нежни имена.

Защото така Старостта и Смъртта изглеждат по приемливи – когато знаеш, че освен хапчетата за кръвното, в джоба си носиш и аспирина за ерекция, и екстазито за еякулация. И ще има на какво да си сложиш презерватива.

Не, не за да се опитваш да влудяваш жените! Ако толкова искаш да ги влудяваш, класикът го е казал просто: ритни ги силно по задника – това наистина ги подлудява!

Хубаво е просто защото ще има на какво да си сложиш презерватива. Хубаво е просто заради онези стихове:

„...по лесно се търпи на дните влагата,
когато шапката е на тоягата...“

22. The Beatres (битовото насилие)

елате в страната на Елинг Пелинг!

Не знаете кой е Елинг Пелинг?! Това е българския Стивън King, който написа много отдавна първообраза на „Мизъри“. Това е една история, за едно вързано в ярем и неможещо да стане впрегатно животно, рухнало на браздата. То умира в мъки, докато при него седи и с безпокойство го наблюдава неговия приятел, настойник и мъчител. Този автор също така написа и „Земя“, в която се разказва как един брат размазал с камък главата на другия си брат докато последният спял. Но за да не се разбере отсякъл голямо дърво и така го подсекъл, че дънерът да падне върху трупа и да го размаже още по-зрелищно, за да не си личи убийството, а да мине пред селото като нещастен случай.

Разказите на Елинг Пелинг са първите птици на едно ново явление, които са описани в не един или два труда (на последните им страници). В тях понякога има и елементи на неприятна еротика: Примерно историята за онази млада жена с име на електрически калкулатор от сагата за „Гераците“. Тя хванала срамна болест от неверния си мъж и почнала

да вехне, докато не паднала от един мост в един водопад през една мрачна нощ. Ужас! През това време мъжът ѝ четял писмата на градската си любовница, която била сръбкиня и го наричала в тях „свиньо бугарска“. Обаче той се казвал Павел и се кефел на този начин на изразяване. Това е само един от върховете-примери за битовото насилие по тези земи и как то се е превърнало в литературна класика.

Така дори и най-страшните персонажи на трилърите начело с Фреди Крюгер могат да треперят от онези, които ще наричам за удобство „БИТЪРС“. Това са днешни хора у нас, наследници на страшните „ГЕРАЦИ“, чийто бит ги изкарва от равновесие. Когато това се случи, те откъчат главите си от закачалката на Социума и правят това, което иска да снима всеки режисьор на истински ужаси.

Ето как много преди Стивън Кинг у нас исторически и литературно е поставено началото на един нов жанр, който никои няма да снима, защото човек не може да държи камера, докато повръща. Това са разказите за БИТЪРС по вестниците или т.нар.

битово насилие (ужаси)

Българската преса е роман на битовия ужас.

Ако България имаше своя Уес Крейвън, той просто щеше да чете вестници. И щеше да създава шедьоври не от типа Письък 1 и Письък 2, а щяха да се казват зловещо Младост 1 и 2, „Кошмари на ул. «Декоглу»“, „Знам какво направи, когато пак спряха топлата вода (т.е. миналото лято)“.

Какво ще кажете за „Обеля“ – трета част?! Наистина звучи адски битово и едновременно с това е едно заглавие пълно със сексуално насилие, дране на кожи и разпарчетосване на човешки тела. Да не говорим за „Подуене“.

Ние живеем в кошмар. Битовото насилие в тази страна е узаконено от слабите обществени институции, както и от вживотняването на БИТЪРСИТЕ. Защото по принцип БИТЪРСЪТ не е опасно животно, ако си седи в кочината и не напада другите. БИТЪРСЪТ е опасен само когато животът го е заливал с помята си в течение на десетилетия. Тогава той не издържа, подува се, почва да вони и се вживотнява.

Журналистите с удоволствие разказват за БИТЪРСИТЕ и за това, което се случва сред най-пустеещите пространства на тази страна. Не, това не са тъмните горски селца и антиутопичните панелни пейзажи. Най-пустото пространство между хората е разстоянието между тях.

В най-леката форма на Бит, човек просто се ядосва на бременната си жена, че не го пуска да пийне с приятели и пробива с юмрук

картонената врата от велпапе на антрето. Това може да се случи на всеки. Ето ви обаче едни тежки примери за

хронични случаи на Бит:

Първи случай на Бит:

Подрастващ БИТЪР с вид на ангел вади джобно ножче и го забива в прасеца на мама. Тя пада ничком, а детето продължава да я ръчка със джобното ножче. На такива ножчета в тази страна им казват „чекийки“. И Фройдистки звучи, и по Едиповски. У нас всеки носи по една „чекийка“ в джоба на панталона си. Но историята продължава! По стълбите се качва баба и се чуди какво става. Вижда мама и започва да бърше кръвта от лицето ѝ. През това време детето-БИТЪР отива до другата стая, взема тесла и малка брадва. Връща се и удря клекналата си баба с теслата по тилната кост.

После я сече с малката брадва, докато баба спре да вика.

После малкия подрастващ БИТЪР, който е доказан не-психопат отива в края на селото да лови риба.

Втори случай на Бит

На татко БИТЪР му става горещо. Пуфти и се опитва да си изстуди бира. Дете играе в гарсонiera. Отнякъде е домъкнало сладолед. Топка сладолед пада върху косматия гръб на татко и той изкрещява. Не е смешно и детето тича навън на зигзаг, за да избегне ритниците на татко БИТЪР. На вратата татко се сблъсква с мама. Удря ѝ един шамар и ѝ казва да ходи да вземе студена бира от ъгъла. Тя изкрещява, че е много топло, а той ѝ казва че ще си разкъса черния потник и ще се маане от тоа живот. Тя го напсува и добавя пожелание да се сплуе, дано. Дано да се сплуеш, казва тя, че ме прашаш за бира в тая горещина! И отсича категорично за пръв и последен път в живота си, че нема да хода за бира в таа жегата. Лош опит. Не трябваше точно сега.

Татко е дебел, червен и пуфти. На татко му хрумва good idea – хваща с една ръка косата на мама и я води до ръба на хладилника, където и удря главата със скорост равна на пътя по времето. Детето гледа от вратата. Малкото му мозъче не съзнателно стига до извода, че винаги силата с която бият майка му, е правопрпорционална на силата, с която тя бие него. Този път, обаче се случва друго. Майката, вече не-жива е натъпкана в празния, беден на бира хладилник. Татко БИТЪР отдавна е сложил катинар на хладилника (майката също пие много), който заключва. Заключва и отива за бира в жегата.

Трети случай на Бит

Училище пълно с бъдещи БИТЪРСИ (щото е трудово-възпитателно). И възпитател БИТЪР, за който се предполага, че насилва момичетата. Една абитуриентка от ТВУ го моли да бъде пусната до близкото село да си купи алкохол. Той не ѝ дава. Същата сцена се повтаря след шест часа, когато абитуриентката отнякъде вече се е напила като истински БИТЪР и пак го моли да я пусне до селото за алкохол. Възпитателят пак не ѝ дава. Забранява ѝ, и я бие. Понакога обаче дори и най-големите и яки БИТЪРСИ си изпащат. Абитуриентката докопва остър инструмент и наръгва жестоко възпитателя. Така от един БИТЪР се ражда друг чрез просто делене. Абитуриентката после най-сетне успява да отиде до селото и да си купи алкохол. Тя вече е завършения пациент на пандемията Бит.

И трите случая са простички, но истински, извадени от вестник. И трите не са най-характерните, защото истинското и преобладаващо битово насилие в тази страна завършва без трупове. То е от друг тип и като всеки символ си има свой паметник. Паметникът представлява един старши лейтенант от Строителни войски, който кара жена си да му танцува кючек, докато той пие сам или с приятели. Понякога тя му отказва. Коего за него е голям кеф, защото с това тя му дава повод да я пребие. След това продължава да пие – сам или с приятели.

Трите случая обаче си приличат по едно: ако разровите бита на тримата характерни БИТЪРСИ ще откриете една причина, която няма да ви прозвучи в началото много убедително. В бита и на тримата топлата вода е трудно постижимо явление. Тези хора рядко ползват топла вода – това има значение. Помислете още малко – в бита и на тримата, тоалетната хартия е кът и те се бършат със силно смачкани вестници. Още един жокер – тоалетните на тези хора са мръсни, повечето са извън дома. Още жокери?! Ако сглобите пъзела на техния бит, поживеете година две по техния начин, ще видите че наистина не трябва много, за да заприличате на тях.

Хората се възмущават от жестокостта, с която БИТЪРИТЕ реагират на околния свят. Тя е лесно обяснима. Ако те имаха пистолети, щяха да ги използват. Лошото е, че те не разполагат със скъпия за тях пистолет „Зигзауер“ и се кълцат и бъртят с какво сварят, докато кухничките им не заприличат на скотобойни. Когато битът в една къща е скапан, защо си мислите че ножовете ще са добре наточени?!

Ако такива хора можеха да си позволят скъп пистолети за

екзекуция на съпругата си, те разбира се щяха да имат топла вода, тоалетна хартия, по добри идеи за премахване на съпругата (и други битови екстри). А когато човек разполага с простичките минимални битови екстри, той нито нож, нито пистолет ще извади на ближния си. Освен ако не реши да му завиди и отнеме простичките минимални битови екстри.

Нека още малко профанираме – винаги е било ясно: у нас една голяма част от цялата простотия се дължи на неупотребата на тоалетна хартия. Когато човек живее зле, когато почне да се вживотнява – тогава около него започва със спиртен пламък да грее Аурата на Битовата Виоленция, която носи съвсем резонни отговори на трудни въпроси:

– Защо трябва да убия жена си?

– Защо трябва да намущкам с нож майка си?

– Каква беше причината да застрелям учителката? (при по-модерните)

БИТЪРСИТЕ имат готови отговори на тези въпроси и интелегентия човек ще разбере тяхната нормалност. Защото причини за битово насилие винаги има. Всеки нормален мъж все някога е искал да убие жена си след като я понаблюдава как тя пазарува, готви или си оставя четката за зъби върху тоалетната чиния. Но истината е, че обикновеният БИТЪР има отговори на тези въпроси само поради една причина: за да не се пита сам:

„Аз не трябва ли да се гръмна?!“

Е, това е много по-трудно. И затова БИТЪРЪТ е много опасно социално животно – като изпадне в афект може да изколи всички пред погледа си, но никога няма да се сети да се обеси сам. Пък и това решение все пак е и въпрос на личен избор, колкото и да не ни харесва.

БИТЪРСИТЕ СА СРЕД НАС

За вас БИТЪРСИТЕ живеят само на последната страница на вестника. Това обаче не е така. Обикновено те са много по близо до вас, но вие ще го разберете когато вече е късно. БИТЪРСИТЕ са крехки същества, които се оказват винаги близки, роднини и съседни. БИТЪРСИТЕ имат и една неосъзната гоголевска мечта – да попаднат във вестника, преди да влязат в зазора. Е, тя поне им се сбъдва.

Колкото и да ви е криво, но вие все още живеете в страна където Битът ражда чудовища! В края на ХХ век, на това място, където живеете, все още е жив образа на двамата братя-БИТЪРИ, които се секат със секири! Те го правят заради наследство, заради синори, заради грънци, заради дебели циганки, заради реколта от тикви... Или просто ей така заради приятното усещане да държиш секира, когато си пиан. Тук не

става дума за сериозни и много болни психопати! Тук наистина не става дума за измислени трагедии от типа „Пенсионер изнасили кокошка заради жена си“. БИТЪРСИТЕ са майстори на една друга трагедия. Трагедията на

заразените, освирепелите и победените от бита. Това са агонизиращите битови хора, които разбират че желанията им няма да бъдат изпълнени, мечтите им винаги ще останат затворени от рамката на телевизора, а животът им е кофа с лайна, нахлупена така че да не виждат нищо.

Ето тези хора са хората, които хващат остра форма на Бит и сформират групата БИТЪРС.

БИТЪРСИТЕ СА ПРАВИ!

Прави са защото живота е толкова безсмислен, че каквото и да му се случи на човек (и добро и лошо) той винаги казва заклинанието: „ше-им-еба-майката...“ Става дума точно за хората покрай него. БИТЪРЪТ вижда с очите си как хората го подтискат, правят му номера, изхвърлят го през борда, мразят го (и го лъжат, че го обичат), чукат го и му изневеряват, побъркват го, а уж го забавляват. Кръгът от неща, за които му пука на човека – кръгът все повече се стеснява и се превръща в точката откъдето обикновено следват Големите Взривове. Най-вече човекът го лъжат с пари, експлоатират го, обиждат го, учат го хем да бъде лош, хем да чувства, че не умее точно това. И най-вече го карат да се чувства малък. Във всеки човек дреме като червей по едно битърче, което с времето, колкото по нещастен става човек, толкова червеят изяжда отвътре човека. И един ден за сценария на филма на битовия ужас е нужно просто чешмата в банята да капе. Само това е достатъчно БИТЪРЪТ да експлоатира и да залее с чужда кръв света около себе си. БИТЪРЪТ не е масов убиец, но някой ден ще се научи и ще еволюира.

Светът е устроен просто. Малкият човек е заложеният в основите пластичен експлозив на Обществото. Ако валякът на Обществото го мачка твърде силно, експлозивът гръмва така, че да изрони поне мазилката на мястото, където живеем. Мазилката у нас отдавна е паднала. А мястото където живеем е пренаселено с БИТЪРСИ. Повечето от тях си ги създаваме сами, ръчна изработка, и са частна собственост. Основното е, че те се чувстват зле и е много трудно да им се помогне.

По това ще ги познаете.

Защото Битът – това е болест и трябва да се внимава с него.

23. В какво се превръщат мечтите

Имали ли сте приятелка?!

Отвратително е. Никога не си и помисляйте повече за нещо подобно. Или поне я дръжте далече от себе си, каквато и да е тя: принцеса, капитанска дъщеря или изчезващ вид северно-сакарски муфлон. Ама няма „тя беше красива и исках да се ожена за нея“! По добре идете в Чуждестранния легион, запишете се в МЕИ или си направете операция за бюст – само и само да се отървете от нея. Няма такива работи „искам да имам деца от тази жена!“ Вие просто сте луд човек – с децата се случва само едно в продължение на 40 години броени от акта на зачеване: първо ти си ги биеш у главата (защото не знаеш какво да ги правиш), после те тебе те биат у главата (щото не знаят какво да те правят). Край на илюзиите! Ако бяхте по-интелигентни хора, докато ви течеше последната връзка, сами щяхте да си записвате 7 фази, след които никой не иска да бъде с никого.

фаза 1 – сексуално омръзване

Тъкмо разбереш къде е клиторът на една жена и тя вземе да ти стане безинтересна. Общо взето мъжете, ако се постараят, наистина могат да накарат една жена да крещи. Страшното идва, когато жената се научи да крещи, почне да си изисква оргазмите, а мъжът се вибраторизира. В началото на връзката ти ѝ викаш : „Обичам те!“, а тя ти обяснява че няма да стане така лесно тази работа. После тя ти вика „обичам те!“ , и ако ти ѝ кажеш че „тази работа не става така лесно“, тя се чуди какво искаш да кажеш. Въобще списанията и вестниците, които пишат как мъжът трябва да задоволи една жена трябва да бъдат забранени. А редакторите им – мъже, задоволявани до припадък. Получи се напоследък обратен сексуален разисъм – всички жени вече знаят как могат да бъдат задоволени и непрекъснато правят рекламации, щото „не се правели така нещата в живота!“ , пишело го в списание „Блякс“. Ало, баба ти без оргазъм девет деца е родила, ти от девет оргазъма една умна мисъл не мож да родиш. Къде дават така, викаш ти! Ето в какво се превръщат мечтите, казва ти тя...

Така идва първото скарване. И вместо двамата да се разделят като хора на свободната любов, вместо да се срещат само когато един от двамата много е закъсал, те решават че ако заживеят заедно – нещата ще се подредят от само себе си.

фаза 2 – от-само-себе-си НЕ СТАВА!

Или се женете веднага и емигрирайте, или въобще не я докосвай с пръст! Тя идва в твойта бедна квартира и почва да подрежда. Тя репетира заедно с теб семеен живот, който смята да води с някой друг! Ужас! Жените са като автомобилите – никога не остават нови и лъскави. Минават от ръка на ръка и имат един период когато са „любими“. Ужасът идва от това, че рано или късно всяка жена и кола полягва в двора на мъжа и почва да ръждясва. И никога вече не я кара! Ето за тази репетиция става дума! И ти и тя си губите времето! Тя репетира за първите наценки на ръжда, а ти се чудиш това ли е щастливо съжителство?! И къде ти е по-приятно да лежиш: под нея и да ѝ сменяш маслото, или само да лежиш под нея.

Тук е особено важен „въпросът за властта“. След като двама човека се изхождат в една тоалетна, теоретично има вероятност да им се приходи до тоалетна по едно и също време. Съвременното общество несправедливо дава път на жената, а кенефът във съвременното общество и архитектура обикновено е само един. Въпросът за властта е решен отново погрешно и несправедливо от-само-себе-си. Тя ще ака първа. Окей, обаче поне да можеше да пере... окей, нека да не може да пере, но поне да не се присмива... окей, къде ми е вестника, отивам да се разхождам.

Познавам един човек, с когото това се случи. Той се изсра в асансьора на блока си, защото жена му се беше опнала в кенефо-банята и не излизаше от 45 минути. Ето в какво се превръщат мечтите.

фаза 3 – забележимите гадни дребни неща

В истински мъжките квартири никой не мете и не събира косми. Спомням си двамата млади братя Терзийски, които веднъж лежаха върху губера на ергенската си квартира и по космите вплетени в него си направиха викторина, кой кого е ебал на това легло. Славни времена! Обаче когато живееш с една жена нещата са различни. Космите ѝ почват да пречат! Ако искате ги пребройте – нейните опаднали косми са повече от косъмчетата на всички жени, с които си спал. А ти с плешиви жени още не си спал, рано ти е, нали?! Значи това е парадокса на космите:

падащите косми на настоящата ти приятелка, винаги са повече от неопадалите коси на бившите ти приятелки.

Е, проблемът не е нерешим. Човешки ѝ предлагаш да си обръснете главите, но тя нещо не е навита и ти вика че се шегуващ. Когато ти леко

развеселен бръкнеш в канала на банята и оттам извадиш животно като Джар Джар Бинкс, но много по-космато, тя се обижда и казва че ти миришат краката. Окей. Тя победи агейн.

Как да ти е! Ако беше спал с нея само първия път, тя никога нямаше да разбере, че ти миришат краката. Сега обаче вече го знае и това я кара да бъде още по нагла – вече си изхвърля еври-дейчетата в тоалетната чиния. Тези еври-дейчета са с крилца. Обаче, трябва да им направят и опашки защото не щат да плуват. И ще запушат кенефа. Окей – ти ги вадиш. С пръсти или с единствената си вилица. При това положение, по добре е ти да миеш и приборите, нали?!

Ето, в това се превръщат мечтите.

фаза 4 – храна

Когато човек живее с една и съща жена – той пълнее. Ако всяка вечер си поръчва проститутки – отслабва. Просто и ясно като физика на пещеристите тела. Вече е късно, но все пак да ви предупредя: тя започва да готви. Или да носи храна. Тя се грижи, това е част от репетицията и това е добро. Настина вярвам в това добро, което прилича на добре обмислено убийство – да запушиш на един мъж сърдечните клапи с помощта на сметана, шоколад и тесто. Ако това продължава цял живот, окей : нека напълнеем заедно и умрем в един и същи ден.

Но пак ви казвам – това е репетиция, а храната е реквизит. Никой няма намерение да ви гледа като писано яйце. Съвременната жена чака да ѝ дойде настроение – за да сготви, за да почисти, за да попере и прочие неща, които майките правят с неудоволствие, но редовно. Съвременната жена се поддава на настроения и това променя ВАШАТА схема на живот и ритъма на мозъчната ВИ дейност. Отваряш хладилника един ден и виждаш – красота: зареден е с тънки холандски сирена, дебели бански старци, бразилско родицио, патладжани пълнени с пьдпъдъци, желирани свински езици... Има даже шарена сол расла на връх Перелик и пресно обелен петрохански чесън! О, тя чудесно знае, че без чесън истинските мъже трудно могат да преглъщат коравия залък на камамбера и пълнозърнестия хляб потопен в соса на яхнията от чучулигови езици.

Колко е хубаво това да се случва! Обаче за мъжа това е играта наречена „пълнен хладилник“, която наподобява играта на червея пред останалия кожа и кости неженен дунавски толстолоб. Ако това е всеки ден – нека да бъде осъден на тази смърт! Но това е само два пъти в годината. През останалото време в хладилника ТИ има парче салам Камчия (нагрязано от нея – по захапката се познава), мирислив плик с маслини,

продупчен от нейните малки пръстета, парче атрофиращ лимон, много мръсни прибори и много джин. Тя обича джин.

Когато ѝ намекнеш, самостоятелното ти съществуване по нищо не се различава от съвместното ви съществуване, тя ти напомня рязко един важен за тебе довод. Че тя те е измъкнала от лайната на ергенската ти самота и хладилна празнота. Тогава ти ѝ разказваш приказката за умралото от студ птиче. Едно птиче умряло от студ и паднало на пътя. Минала една грозна крава и го посрала. От топлината на говното птичето се съживило и почнало да чурулика, че е живо. Чула го една котка и го извадила от говното. И го изяла.

Няма значение колко е стара тази история, важно е че: Не всеки, който се посере, ти прави лошо. Не всеки, който те вади от говното, ти прави добро. И още нещо имаше като поука: когато си до шията в говна, недей да чуруликаш много.

След тази история, твоята приятелка те гледа с погледа на майка ти и ти очакваш да чуеш от устата ѝ най-честите майчини думи. Знаете, те са: „...от парче месо съм те отгледала“.

Вместо това тя те пита в какво се превръщат мечтите.

И ти не знаеш още, но това, в което те се превръщат, явно не мирише добре.

фаза 5 – сън

Когато спи, тя хърка. Ти мразиш това. Обичаш до полуда нейното детско хъркане, обаче мразиш тя да спи. Затова и онова, в което я обвиняваш всъщност е, че когато хърка – тя спи! Тя заспива върху всичко – върху канапе, стол, върху разтворена книга, върху теб пред телевизора. Заспива върху Набоков, пред „Годзила“, на „Първа кръв“ даже, въпреки че режисьора му ти е съученик от гимназията. Тя обича да спи. Ти заспиваш винаги към 03 часа, след като са минали по интересните сцени по порно канала. В такива моменти ти идва да я събудиш с крясъци и нежно да ѝ посочиш какво правят случайно срещнати жени на далеч по отвратителни от теб мъже. Има го на филм документирано и го пускат всеки ден след 1.30. По това време обаче тя спи облегната на ръката ти и топлатата ѝ детска слюнка се бавно се изстудява върху кожата на лакътя ти. Вярно това е идилия и на теб ти харесва. Но тогава защо гледаш това гадно порно и не спреш да преглъщаш слюнката си. Поне се опитай и ти да правиш балончета от нея.

В тази фаза друго за разказване няма, просто защото едно разказът за едно спане е твърде авангардно начинание.

Проблемът си е само твой. Докато тя спи, а ти се пипаш тихо, на екрана едни непознати и интересни жени правят нежности на едни неприятни и безинтересни мъже. Никога не мастурбираш докрай, просто защото винаги те е страх, че от екрана лелката изведнъж ще се обърне към теб и на чист английски ще те попита:

– „Пич, в това ли се превръщат мечтите? А?!... Питам те – в това ли се превръщат мечтите?!?!...“

После ще се обърне и ще продължи както е по сценария.

фаза 6 – мъртвата истина

Тя винаги спори с теб. Тя обикновено е художничка, манекенка от умните или режисьорка в НАТФИЗ. Тя започва изреченията си с думите: „Един Шекспир... Един Булгаков... Един По (Едгар Алън б. а)...“ Никога не говори за „Един Стоичков... Един карданен вал... Едно педерасче от казармата...“. Което е нормално. Обаче когато се стигне до сърдене, рев и викове заради проблема „естрада-чалга“, тогава разбираш че си сбъркал понятията „концепция“ и „контрацепция“. Никога вече не ти се иска да зачеваш спорове! Иска ти се да използваш концепция само при нейното забременяване, докато контрацепция да прилагаш само що се отнася към Фелини, Гротовски, театъра на пълния екшън и някой си Спазмалгон, за когото тя твърди че е гръцки лекар. Ти твърдиш, че е аналгетик, но явно си се объркал, защото тя твърди че е апологет... Какво нещо, човече – с нея вече не може и да се пие спокойно, примерно защото българското кино е в упадък. Не, това за нея не е повод за пиене, а било повод да се замислим!

Никога не ти дава сърце да я обвиниш, че нейното изкуство е просто очерупчено и самодостатъчно. То си е за нея и ѝ пречи да се научи да готви. Няма да ѝ го кажеш нали?! Наистина не го прави.

Тя е художничка просто. Всичко, което тя рисува у вас, самата тя нарича „репетата“. Малки художествени репетиции с молив, въглен и пръсти, които се въргалат по паркета като люспите на едно голямо Духовно Изразстване. Ако ти си честен човек и истински мъж, един ден ще събереш нейните „репетата“, ще ги дадеш на вторични суровини и ще ѝ покажеш парите на длан.

Ти обаче си чувствителен като нея, като Песоа и като Гог едновременно. И никога няма да ѝ кажеш колко ти струва всичко това.

За да не превърнеш нейните мечти в това, в което вече са се превърнали твоите мечти.

Със сигурност ще го направи някой друг. Ти недей.

фаза 7 – светът

Светът е просто поредната неприятна ситуация. Излизах от себе си, влизах в света и ти се ще да не си сам. Тя е с тебе, обаче рядко иска да има нещо общо с теб, така както е във филма „Американско сватбено одеало“. Ти се държиш прилично в заведението, тя те пита какво ти е. Тебе ти става гот и зачакаш сервитьорките, тя ти вика „кво ти става?!“. Ти сваляш нейни приятелки, тя вика че това е само твой проблем. Окей, какво още не сме правили?! Аха – не сме се сбили с охраната!

Окей, сбиваш се с охраната. И знаете ли какво прави тя?! Тя е на тяхна страна! Тя твърди че количеството бой, употребено върху теб не е равностойно на неприячното ти държане. Трябвало е още да те бият. тя ти казва: „Заслужил си си го (бой)!“

Ти си предаден, брат. Ти, който си готов да ръкопляскаш и да го изядеш, когато тя се изсере на масата, тебе те предадоха. Ти, който си очаквал топли думи и компреси, целувки по подутата ти уста като в wild at heart и песен за лека нощ, тебе те предадоха. Не е голяма работа, но все пак важно е как се чувстваш.

И това не е краят. Прибирате се като гръмоносни облаци в йоносферната си кошара и между вас прескачат болезнени волтови дъги. Тя си взима раничката тип „плюшена играчка“ и казва че не може да живее с такъв идиот. Това си го чувал често и не това е най-страшното. Най-страшното е че се опитваш да я спреш. Е точно в този момент, докато ти я спираш да не си отиде „от теб“, тя така те пребива с малките си юмручета, зъбки, ноктета и фини ритници, че синините по теб определено вече не са дело на момчетата от оная кръчма. Ти разбира се не смееш да я удариш. Защото ако я удариш тя наистина ще се махне или в по-добрия вариант – ти ще влезеш в затвора. Всъщност всички знаят много добре, че не я удраяш, защото много ще я заболи – това е единствената ти причина.

Е, това вече е краят. Сдобрявате се, обаче не се сдобрявате всъщност. На сутринта гледаш синьо-зеленото си тело и решаваш да се хвалиш пред приятели колко много са те били. Какво друго да измислиш?!

После преглеждаш щетите в твойта квартира и виждаш че една от пръчките-дъги на матрака е счупена.

Ето, в това се превръщат мечтите. В счупена дъга на матрака, който е бил ползван за тепих, не за чукане. Трябва ли да чакаш докато ти и тя счупите всички дъги на матрака от бой? Повтарям – от борба и ритници, не от чукане.

Не трябва. Защото никой човек не си представя мечтите си като изтърбушен и хлътнал матрак, под който се предполага че е изкопана дупка или пропаст направо? Защото никой не си представя една колекция от счупени по различен дъсчици, замислени като конструктивна част от матрак, който от своя страна е бил замислен като за чукане?

Твърде е тривиално, пък и твърде зловещо някак.

последна фаза

Мъжете рядко обичат жени. Истината е, че в каквото и да се превръщат мечтите, ако човек обича една жена, той винаги ще ѝ се обади и ще ѝ каже думата „липсваш“. Не „липсваш ми“, а „липсваш“. Мисля си днес, че е редно всеки мъж да го направи, нищо че мечтите на този свят винаги се превръщат в дяволзнаекакво и са си ебалипуткаталелина.

Иска ти се прсто да излезеш от репетиция и да разбереш в какво се превръщат мечтите – без да се отказваш от тях.

Това, честито! – отново са мечти.

софия 290999

culturevision:

24. Всичко живо е трева

Когато стане дума за пушене, се сещам за онзи 90-годишен дядо, на когото докторите казали да спре да пуши – щото иначе не му дават повече от няколко години. Дядото ги послушал, спрял отведнаж да пуши, затворил се у дома си, за да не го прилъже някой да запали, и след няколко седмици умрял. Докторите отново се събрали на консилиум и установили причина за смъртта – дядото умрял от Скука.

О, мари Хуано!

Ако човек е над 50 и няма много житейски опит, сигурно му се е случвало да мине покрай младежи и да му замирише остро сладникаво, да поклати глава и да се почуди: аджеба що за цигарети пушат тез млади хора. Друг път ги гледаш, че свиват цигарка или я пълнят, разбираш ли, отгоре, кат онези пушки със шомполите от едно време. Що за нрави си хортуват хората над 50 години и си припомнят как едно време се криели от акцизните, за да свият цигара от вестник... Повечето подминавати се правят, че въобще не знаят за какво става дума.

растение, вид, отдел, подотдел

Става дума за марихуана, индийски коноп. За повсеместно използваният модерен мек наркотик. За тревата. Младите я пушат – къде скришно, къде не. Старците я гледат внимателно по усойни градинки, дискретно встрани от другите ни традиционни селскостопански култури. Както и много други неща всеобщата тревясалост вече не ни учудва. По-скоро ни развеселява.

географски ширини и климатичен пояс на засажденията

Хубава трева може да намерите най-често по джобовете на приятелите си. Може да се наблюдава често в саксиите по прозорците на Студенския град. По Петричките и Санданските ниви расте като плевел – съвсем случайно на огромни старателно обработвани територии. Индийският коноп е красиво и не много забранено цвете. Хубавата трева весели цели компании – щото от една цигара може да стане добре на четирима души, което не може да се каже за една бутилка вино например.

Икономически изгодно, натурално и екологично чисто.

отровни двойници

От лошата трева се кашля. В нея обикновено са ти сложили чай или дървесни боклуци, които при вдишване ти се забиват по стените на трахеята. В такива случаи се налага да извадите трахията си, да я обърнете наопаки, да я почистите с влажен парцал от треските и чеповете, и да я върнете обратно, готова за още едно вдишване. Чаят е много отровен двойник на тревата, особено когато е примесен със стръкчета от метла и див жълт кантарион. Други отровни двойници няма. Освен хероина, който е съвсем друго нещо за пушене.

тревата – обект на изкуството

Хубавата трева е кинематографичен обект. В последният си филм Бертолучи показва цяла италианска махала модерни хора, които пафкат тревата заедно с децата си (или по скоро от децата си се снабдяваха). Освен в изкуството тревата има широко приложение като афродизиак – често я използват като лулата на мира в студената война между половете. Лекото опиянение от питиетата, красивите жени, дълбоките философски разговори са неразделна част от тревопушенето. Или поне така изглежда.

ефекти, вреди, ползи

Ефектът при тревата често е съмнителен. Твърди се, че от тревата младите хора се интоксикират. По скоро те се социализират – от сърдити млади хора, стават групичка от смешно смеещи се деца. Докато един млад сърдит човек търси своята групичка той обикновено попада на групи евангелисти, групи обикновени педали, групи начинаещи крадци или други кръжоци по интереси. На човек винаги му се ще да попадне в неговата си, веселата, различната и с нищо незадължаваша група. Чудо е, ако човек успее да избегне изброените по горе групировки с идеална цел и просто реши да се весели. Въпреки съмнителният ефект, тревата е поне повод да вкусиш от забраненото, да си поиграеш на дрогиран, да се развеселиш нарушавайки нормите и законите без особена заплаха за социалното ти и физическо здраве. След развеселяването тревата вцепнява, удобно вцепнява. Comfortably numb. На сутринта помниш почти всичко, глава боли съвсем малко и обикновено махмурлукът е весел.

причини за възникването и полезни съвети

Причината за появата на трева по усойните склонове на нашето време е Модерното Общество (МО). Модерното Общество е чудовище. Както всяко уважаващо себе си чудовище, то притежава кожа. Кожа чувствителна и лесно накърнима. МО се стреми да му е гот на кожата.

Вече сме близо до епохата, когато това ще бъде единственият стремеж на МО. Едновременно с това МО обича нещата, които не му носят вреда – то се стреми към такова удоволствие, което не е вредно за здравето – нещо като алкохол без алкохолно съдържание, мазнина без мазнини или сексуална свобода със презерватив. Тревата отговаря на изискванията на това чудовище. МО е силно треводишащо. То се самомодернизира и самооздравява експериментирайки с новите неща – новите дрехи, новите стимуланти, новата музика, новите поколения, новото мислене или безмислие. Вредните нови (и стари) неща водят до некроза на крайните части на Модерното Общество. На него обаче не му пука – мъртвите краища на МО се наричат човешки аутсайдери.

санитарно-социални функции

Наркотиците в обществото са като вълка в природата. Никой не отрича, че тревата е наркотик. Алкохолът също е наркотик (виж учебника по Токсикология). Но тревата не създава аутсайдери. Няма да сгреща ако дам пример, че телевизията създава най-много, най-големи и все по-качествени аутсайдери. Не може да се сравняват армиите на алкохоликъровите отрепки и участниците в тревопушеното. В политиката хиляди хора се превръщат в лоботомирани типове заради наркозата на властта. Много по вероятно е жена ви да ви бутне надолу по социалната стълбица, отколкото целофаненото пакетче, в което държите сухата си трева. Статистиката го доказва.

алтернативата – трева.

Тревата е алтернатива на твърдите дроги. Самоувереният модерен човек никога няма да прекрачи тънката, но ясна граница между удоволствието и кошмара, между освободеността и зависимостта, между Канада-га и канализацията. Самоувереният модерен човек не живее по метода на пробите и грешките. Той знае, че някои проби са абсолютно чисти грешки. И рядко пробва от твърдото. Има един добър пример за това – не можем да не се сетим за него : Амстердам – градът, в който тревата се толерира, за да намалеят поне мъничко твърдите дроги. Добри пожелания.

не газете тревата

Ами я легитимирайте. Узаконена трева, светло бъдеще, жизнеспособност и дръзновение. Огромна част от населението е алкохолопиеща. Ако на тази алкохолопиеща част от населението спрете водата (чешмяната),

тя ще забележи това чак след две седмици, когато дойде време за пране. Но ако на тази част от населението отнемеш пиячката – тя ще започне да вие от болка и скръб и веднага ще се появят нелегални въоръжени организации. Тихото тревопушено е дискриминирано. Болшинството е легализирало отдавна своята наркотична доза – бутилките с различно съдържание на етилов и метилов спирт по магазините. А тревата е забранена. Болшинството правомерно убива черните си дробове целенасочено, с умисъл и редовно. Както казва един велик поет:

„Ако черните дробове можеха да говорят...“

... щяха да помолят да се узакони тревопушенето.

Не дискриминирайте тревата. Всичко живо е трева.

Макар и съмнително, тя си остава добро средство срещу Скуката. Скуката, от която се умира след 90 години пушене.

софия 090797

25. Фрийдъм ъф спийч

„Попитайте всеки българин коя е най-употребяваната българска дума. «Еба ли я?!» ще ви кажат и ще се замислят дълбоко...“

из „Портрет на нацията“ м.к.

пичка ви лелина – няма по-хубав от българския

Няма! Не ще се намери и не може да бъде изобретен! Сложен, груб, труднопроизносим (артикулативно нереализируем), създаващ проблеми в употребата на Интернет, абсолютно непознат по света и абсолютно немелодичен! Аз пък си го харесвам... ти си го харесваш... ние си го харесваме. Като Вселената, в която живеем и която харесваме не защото е много удобна за живот, а защото е единствена. За нас си.

Какъв език, а?! Вземете думата „ромоли“. В нея чувате горския поток, шума на листата, скоковете на водните капки по излъсканите камъни... Чувате птичките, гората и всичките звуци родени от нея... Ро-мо-ли...

Или вземете словосъчетанието: „пичка ти лелина“ (примерно). Нека се абстрахираме от обидния и вулгарен смисъл, нека махнем пожеланието, нека забравим отношението – нека се полюбуваме и си признаем: За обида и пожелание, за отношение и вулгаризиране – всички сме го казвали. Просто звучи точно и истинско. А от истината олеква и си

доставяме удовоствие. Това е само едно от многобройните УДОВОСТВИЕДОСТАВЯЩИ изречения покрай нас всеки ден. Всеки ден, на работното място, в автомобила и в къщи, дори сред природата където потокът ро-мо-ли, все тази песен: „Пичка ти лелина, копеле!“ (примерно)

Винаги е имало

два вида български – казионно слово и човешко такова

Всяка цензура, за да съществува същността ѝ, прави списък на два набора от думи – официален и неофициален. На неофициалния се псува, на официалния се славослови. По средата седи приятелят Езоп и разказва за мравките, дето показали кукиш на на мечката, а тя не се усетила. Приятелят Езоп обаче по презумпция е роб, а в нашия буквар пише: „Ние не сме роби. Роби ние не сме“. Когато стане дума за езопов език всички цензори си траят като мечката и се правят на неразбрали. А свободните хора се хващат за кобура. Защото в буквара трябва да пише: „От езопов език ние нужда нямаме. Нужда от езопов език ние – не“.

Не може да не сте забелязали как всички нации в уличните репортажи се държат освободено, приказват и обясняват, сякаш са учили да стоят пред камера. Едва ли руснаците и сърбите (примерно) са минали всички през театрална школа. Просто ние както си говорим на уличен език, винаги се намира някой ни завре микрофон и иска да му кажем нещо. Предполага се нещо културно – за телевизията. Ние винаги казваме: „А-ъ, ми! Същност аз! Така де! Еми това е...да! Не знам, не съм сигурен... Абе отде да знам бе, да ти еба майката... и въпроси ше ми задава... аре сиктри и тва е.“

Сложният проблем с изказа е заложен още от майчина люлка – не че не знаем какво да кажем, охо-о знаем и още как! Обаче просто няма да го кажем, щото нашата истина, истинската истина, българската истина трябва не да се казва, а да се изпсува...

Това не е драма. И Американската Истина и Сръбската Истина и Руската Истина и Мадагаскарската също са тежки и трябва да бъдат изпсувани. Ние просто не говорим честно, когато ни слушат повече от четири човека. Исторически дефект. Четвъртият е предател.

Защото винаги е имало два вида български – за казване и за чувстване. Езикът за казване е на телеграфната агенция:

„Полски мишки нападнаха реколтата“. Това е.

Езикът за чувстване обаче е много видове, човек чете и си казва:

а) ше нападнат, бах маа му

- б) бахти мишките
- в) бахти реколтата
- г) бахти поляците смотани

По Хемингуей – да пишеш и да нямаш

Презумпция на Роден: „Едно произведение на изкуството е толкова истинско, колкото е бил честен неговият автор.“

Винаги писането е изглеждало като известна криминална проява. До народната власт всички пишещи нека да приемем за класици. Времето е казало тежката си дума. Оттам нататък се роят хиляди и хиляди писачи, които ако приемем презумпцията на Роден за вярна, те могат да бъдат наречени само с една дума – полуидиоти. Хиляди и хиляди полуидиоти, от които честни са били само няколко епиграмисти, писатели-фантасти и писачи на криминалета и чудесни ловни разкази. Изровете томовете от последните двадесет години и потърсете лирически герой отиващ до тоалетната. Потърсете тяхната драма в тяхната чаша, креват, четка за обувки, храна, неразкопчан цип и ненадейно свършила тоалетна хартия. Няма такова нещо. В страна, в която на всеки ъгъл те псуват на майка, героите от романите не си казват нищо лошо. Освен нищо лошо те през цялото време си говорят НИЩО. Ние винаги сме живяли в чудесен свят, където разговорите за пиене и чукане никога няма да свършат! И досега обаче в литературното му огледало няма нито една пияна и весела физиономия, нито една курва, нито едно хубаво ебане. От нечестност писачите възпяваха духовното, като дълго употребявана духовна клечка за зъби. От тях духовните неща засмърдяха на лайна. Те, писачите, бяха и са –

по Оливър Стоун – натурално родени без публика

защото не можеш да пишеш за нищо друго освен за това, което се случва около теб. А това, което се случва около теб е пълно с откровения за секс и смърт, за наркотици и рокендрол, за болни амбиции и нелеп аристократизъм. Самото упражнение, наречено живот е пълно с цинизъм, парадокси и абсурди. Цинизъм, парадокси и абсурди, които ти вадят очите, но ти не искаш да ги видиш, камо ли да говориш за тях и камо ли най-паче да ги опишеш – щото те е суеверно страх от Истината.

А истината е че, страхливите и нечестните писания отиват там, където хората изхвърлят умрелите опитни мишки.

Няма значение по какви причини Писателите от Последните дни са били нечестни, защото (чети ми устните) – те умират. Умират в признание и знание, че всичко написано е „на баба си на хурката“. Но –

– по Аркадий Гайдар – иде весело време!

Вицовете почват да се пишат. И да се играят. Сцената псува и някой тича гол по нея, мръсните думи стоят по ъглите на устните и ти помагат да кажеш какво мислиш. Еротиконът като катализатор отваря място на думи и изрази между хората, за които само преди няколко години можеха да ти направят другарски съд. Преводачите на пиратски видеофилми още свенливо превеждат думичката shit като „дяволи-те“, asshole като „тъпак“ и pussy като „катеричка“ или друго животно. От приемането и повторението на мръсните думи обидното им звучене намалява, те вече не са отношение – превръщат се в изказ, идоим, семиотикон и обръщение. Обидно остава недоизказаното и спестеното отношение, което говори за двуличие и лицемерие нехарактерни на естественото държание на живущите в модерното общество. Преводачката на Буковски, която пише „путка“ със семиотичния знак ето така :

п...

намразваш като човека, който най-много ощетява младостта ти. И като я видиш ѝ казваш направо – ето така:

„К...во с к...во, ти си адски тъпа п..., що не гепиш тоя дебел к... и не си го завреш отз...!“

Защото вицът не може да да съществува и животът нямаше да е толкова приемлив без един фактор –

по Лукиян – Cynismus factor

Когато някой говори за смях без цинизми, за виц без цинизъм – той говори за съвсем малка част от Теорията на Смешното. Когато се говори за „пречистващ смях от сърце“, за „одухотворен хумор“ и „остра сатира“ това вече не е смешно, а налудничаво и първа крачка към цензурата – тези неща просто нищо никога не са означавали. Словосъчетанието „словесен цинизъм“ е оксиморон. Думите са равноправни във всяко едно отношение и ако някой ви нарече „педал“ – обида не е онзи детайл от ходовата част на автомобила, а това как се чувствате самите вие. Вътре в себе си.

Факторът Цинизъм няма нищо общо с вулгарността. В голямата мъжка част от населението разговорното определение за „момиче“ или „хубава жена“ не е *мадама*, *мацка* или *девойка*, а „путка“. Вулгаризацията свежда целият образ на жената до циничното название на женски полов орган. Това е обидно. Но е обидно отношението, не думата.

Думата просто е силна при употреба и на слабите характери им се

насълзват очите. Трудно е да произнесеш тази дума. За нея е нужна емоция и настроение, трябва ти повод и обект, нужда и съгласие със себе си. И най-вече ти трябва, и ти се ще избор – да можеш да избираш поне между тъпа пътка и руса пътка.

По Дъглас Адамс – проблемът „гъз“ (абсолютен гъз)

Медийният проблем! Ако някой употреби „гъз“ по радиото, в телевизията или във вестника, това е началото на дълга и изтощителна война в Полето на Естетиката. Винаги се намират лично обидени, сякаш си ги викал: Защо някой употребява „гъз“? Защо по този начин? Какво е искал да каже автора... Това ниска култура ли е, лошо отношение ли е или направо си ме обидиха?

Сякаш гъзът, задникът, дупето и седалището не са форма на един и същ мускул с латинско наименование. Тя не е по-лоша от артерия (примерно) и забележете – тя е по-малко страшна в словосъчетание: „скъсан гъз“ звучи много по успокоително от „разкъсана артерия“.

В примера няма и помен от шега – ако пресата публикува в разказ (*художествено произведение с принципно неограничена свобода на словото*), в разказа за метафората „скъсан гъз“ авторът (някъкъв присмехульник) ще бъде убит и разкъсан на малки парчета, докато престанат да го коментират защо така и какво е искал да каже. Никой няма да се досети, че авторът цитира реплика взета съвсем напосоки от живота. Той всъщност цитира истината, чута и позната, щото явно не знае други метафори и не иска да ги научи.

Във телевизионните новини (*информационен бюлетин на официален език*) по същото време говорителят (Милен Цветков примерно) ви съобщава за три разкъсани артерии при поредното убийство. Всеки, който е виждал разкъсана артерия знае какво означава това. Всеки, който се замисля над думите, трябва да признае, че разкъсаната артерия и разказа за нея, са били и ще бъдат едни от най-големите цинизми на времето, особено когато тези неща не са измислени, не са метафори и са употребени в тона на едно официално съобщение.

Тъжно е това – някой някога винаги е искал да убие присмехульник, а не говорител.

Скъсан гъз – като реална житейска практика такъв буквален пример не съществува. Сигурно е нещо мръсно и заканително обидно. Но едва ли е по-обидно и мръсно от думите „обстрел“, „катастрофа“, „геноцид“, „танк“, „щик“, „напалм“, „сблъсък“, „дълг“, „заем“, „цел“, „амбиция“, „кариера“, „труп“, „развод“, както и най-мръсната – „жертва“.

За пореден път – мръсотията не е в думите, а в отношението. Или –

– по Умберто Еко – в семиотиката.

Кое какво значи и така ли се казва то? Как ви се зловиди стиха:

Пуста путка халосия,
береш веднаж-дваж каисия,
береш триж – разсипия,
четири береш, остави я,
береш пет, набий я,
шест пъти береш, утрепи я,
па пак плачи и певай онаа песна:...
Пуста путка халосия... (и т.н. и т.н.)

Забравете рецензията. Не я слушайте въобще. Помислете за човекът, който прави ре-цензия. За неговият личен, полов и физиологичен живот, за неговият хранителен тракт, неговите кариеси и сексуална ориентация. Ре-цензорът реално е семиотичен образ, който цензурира по нов начин – употребява понятия като:

- а) естетика на речта
- б) култура на езика,
- в) творчество
- г) художественост,
- д) и други (загубили смисъла си рецензийни говна)

Просто естетика на речта не съществува, защото речта не е като зъбопротезирането – няма дефектна и красива реч, като дефектна и красива челюст. Има само искрена и лицемерна. Красиво е това, което е силно, прави впечатление и не те лъже при първа среща с текста.

Вижте другото – по реално е словосъчетанието „култура на минета“ отколкото „култура на езика“. Няма култура на езика, когато искаш да любиш и да мразиш колкото си искаш и както ти дойде. Културата, задължителната култура в обществото например, е известна доза несвобода и обществено лицемерие. Тази култура на езика, която имат впредвид рецензорите, обикновено се среща на две коренно различни места – в официалните съобщения на правителството и при среща на дърти, много дърти травестити.

Ами това нещо „творчество“ или „творец“ – от смисъла на тези думи е останал повърнатият и пребридан сто пъти хастар от дрехата наречена „Желание за изява“, „Правене на изкуство“, „Маструбационното напъване между Наистина Великите Идеи и кошмарните казионни

компромиси (ККК)“.

Обикновеният, елементарния тип, честния простак ще ви го каже направо: „На твореца – във гъзеца!“ . И ще бъде прав – това е неговото отмъщение, заради претенциозността, неестественото звучене на натвореното на български, това е ужасяващото неразбирателство между писач и читател. Писачите се намират винаги в своя си тесен кръг от разбиращи ги. Затова у нас не читателите говорят за любими писатели, а писателите си имат просто по няколко любими читатели.

Защото само Бог е творец – ние сме просто добри или лоши, свободни или несвободни подражатели.

Другото нещо – „художественост“. Звучи като „нека да ни е добре и на двамата“. Няма цензура, която да определи като художествена следната фраза:

„Няма нищо по-хубаво от това да поставиш главата си между женски крака!“

Разбира се – тук става дума за кунилингвус, лизане, езици, срамни устни и какви ли още не приказни състояния. Но това не е фраза от порнофилм – това казва Хамлет на Офелия, когато сядат да гледат представлението. На този принцип, понеже на Шекспир е разрешено да говори мръсотии, в днешно време той е по модерен от всякога, като във времената на върл тоталитаризъм и гьобелсова цензура. Просто няма друг. И какво друго да се поставя, когато думата „художественост“ е верното определение за всеки български драматург. Тя обаче върви ръка за ръка с определенията „инерция“, „скука“, „творческо безъбие и безебие“.

От понятията на Ре-цензора стихотворение не може да сглобиш, разказът изгнива и спихва в мозъка, вица умира прав, лирическият герой става стерилен, получава се един приятен лоботимиран тип с тежка вазектомия, олигофрения и ритнат в главата от кон. Това не твоят, моят, нашият герой. Това е на пичка си майчина в тиквите неизвестен мъртъв персонаж, търсещ къде да пръдне и никому не казващ за това.

Защото свободата на словото не ще молитва, не ще мотика, не ще рецензия – иска Караджата! Защото –

от Паисий – поради что се срамиш?

Може би някой ще извади патриархалния бит и същност на българина, неговия вечен морал и непорочно съзнание. Непорочни са били винаги само незаченалите мозъци – официални коментатори на „националното съзнание“. Те пропускат абсолютно нарочно оная тънка и

много здрава жица в българското самосъзнание, на която са кацнали лековитите бели ластовици на еротикона и житейския цинизъм. Никоой не се срамува от нищо:

„уста върху уста, корем върху корем, вуна върху вуна, путка да е пуна!“. Ако извадите тази житейска философия на екран или на страница от вестник автоматично ще се намери някой отново да я върне където ѝ е мястото – долу, откъдето е дошла. Цензурата не е човек, а машина, която не разбира, че не можеш да махнеш едно нещо да не го виждат много хора, след като то така или иначе се е родило долу – сред многото хора. От тези си действия машината очаква край на дразненията. Разбира се става обратното – действията на цензурата и властимащите винаги са обект на нова реакция :

„хванала се царската щерка за кур, па ѝ излязло мехур!“

Така е започнала една игра веќе веков, от която нацията разбира как „мачка с колай се ебе“, че „село гори – баба си я чеша“, как „я си го лажем мамо, он си ма ебе“, че „един умира, друг му го завира“ и как „не трябва да се учи гъз да сере“.

За цензурата нацията е лаконична – „иска да е на кравата опашката, та цел живот да лежи на путка!“

За Свободата на Словото – само едно: „Сиромаш човек и от половин путка е доволен“

И така, от народните низини, направо –

по Вонегът – добре дошли в маймунарника,

там където някой държи вашата Свобода на Словото. Маймунарника е форма на обществен живот, където вирее елитът на нацията, изявената олигархия и където се знае всичко за всеки. В Маймунарника живеят всички тези хора, които са в клетката на общественото внимание и щат не щат забавляват минаващите покрай тях неизвестни и анонимни зрители. В Маймунарника кипят игри и политически страсти, стремежи за власт и любов, пощене на дребни или грандиозни интереси, чува се вой на незадоволени индивиди. Интересното в Маймунарника е кой ко-го чука, сваля, убива, краде, лъже, спазарява, кой на кого плаща сметките, кой какви свирки прави (хубави или лоши), кой е силен и кой слаб на този ден и тази дата.

Ето всичко това за нашия си Маймунарник вие не знаете и няма как да разберете. Осведомени сте за всяка изправване на американския президент, за убежките на Хю Грант с приститутки, които след това издават книги (!), за пиянството на един Боби Браун и изтичането на

околоплодните води на Мадона.

Но никога няма да узнаете, ако в нашият „обществен и културен живот“ се случи нещо разтърсващо и интересно, и от което западен журналист би могъл да направи състояние – примерно Мариус да се събуди един ден със сменена сексуална ориентация! Но това е нищо и засяга тесен кръг от хора. В същото време докато си говорим за Мариус в клетката се случват такива неща, че козината ви ще се изправи.

Само че няма кой да вдигне завесата – представяте ли си като картинка нашия Маймунарник – вътре маймуните са пуснали завесата и освен крясъците на болка, възмущение, злорадост, опипване и ухапване вие нищо друго няма да разберете. Недай боже някой да се опита да погледне през дупката и да коментира – веднага му бъркат в око! Недай боже нещо да почнеш да бъзикаш маймуните – веднага идва пазач и те изхвърля от парка. Не се и опитвай да повдигаш завесата – веднага ще те замерят с лайна или бонбони.

Истината за сексуалния живот на президента? Вижте вестника! Разкъсаха готиния пич Били заедна несръчна стажантска свирка. Той се отърва, щото накрая там проумяха, че в свирката няма нищо обидно за нацията. Обидно е, само когато такива неща останат зад завесата.

В нашия Маймунарник нещата не стоят така. Президентът не ходи дори до тоалетната. Министрите не носят никога дамско бельо. Никой от тях няма да бъде хванат да си играе с кукли. Силните на деня не са и чували за орален секс. Госпожа Журналистика внимава да не обидят някого, седи в ъгъла на Маймунарника и плете топли чорапи на една кука, мърморейки за журналистика с човешко лице. Или за онанизъм с човешко лице.

А вашата Свобода на Словото е вътре – в Маймунарника. Потърсете я добре. Защото –

– по татко Фройд – типът забрани оформя типа протест.

У нас Свободата на Словото не е забранена. Тя просто не се използва. Дори може да се предположи, че не е нужна никому! Което ни натъжава, нали?!

Дори през периода на идеологически здрач няхахме забранени книги, след като падна стената – нищо скрито и свободно написано не излезе от чекмеджетата както в Русия, Полша и Чехия примерно. Щеше да ни е срам от братята в СИВ, ако не бяхме технократи и няхахме поне няколкото забранени и свалени телевизионни предавания като „козлоудуйското ку-ку“.

Не е голяма гордост, ама е нещо. Защото спрените и забранените неща дават онази част от пъзела, която никога няма да видите заради завесата пред Маймунарника. В Германия няма нужда от такива прадавания просто защото преди време всички немски телевизии показаха как Хелмут Кол бяга от елен-лопатар, който се опитваше да го вдигне на рогата си! Смях от документалните ленти. Защо е нужно някой си да измисля тази сцена и да я снима, като нея я има и има свобода това да бъде излъчено още докато Кол си оглежда бутоните за ранички. У нас такава неща не е забранено за излъчване – просто има традиция да се изхвърля на монтаж.

ЗАБРАНАТА на една свобода става ясна при УПОТРЕБАТА ѝ. У нас реално Свободата на словото още не е употребена. Само няколко пъти е проверена.

След проверката обикновено нещо се случва в спалното помещение. Идва времето на –

– диагнозата на доктор Терзийски – homo ludens (или лудият педераст)

Идва времето на хората (лудите педераста или поотделно – луди и педераста), които са свободни и способни да си играят с всичко: с думите, с нещата от света, с понятията, с имиджа, фалша, искреността или лицемерието на другите. Да са свободни да си играят житейския театър без лепенки на устата. Да са свободни да приемат, че войната е естественото състояние на духовете. Да не притежават манията за величие, която е ненужна при игра на думи. Лудите педераста, който ще ви кажат онова, което вие сами мислите, което носите у себе си, но не сте свикнали да го вадите на бял свят.

За да си такъв човек у нас, наистина трябва да си различен като педераст и смел като луд.

Двуликото Общество не може да опази Тайната на Кафените си Гащи в модерния свят на интереси, информация и добронамереност. Двуликото общество прави така, че да сме зависими от Свободата на Словото, но да не ни понася – тя наистина е опиум за народите. Самото то обаче се нуждае от Истината за себе си, защото истината е най-добрата реклама, ако не се срамуваш от нещо.

В нашата къща, където утилитарното е приведено до оцеляване, винаги е имало нужда от такива хора: различните и смелите, лудите и педерастите. Те така и са били наричани. В тази къща, където либертинажът е неизвестна дума, филистерията е на върха на обществената

пирамида, а епигоните гонят и ебат наред – лудият педераст, човекът играещ със нещата и словото от живота, а не с пишката си, ще ни потребава.

Homo ludens, играещият човек ще се заиграва и подиграва с всичко и с всички. Освен с Истината. Обществото му е скъпо, но тя му е по-скъпа.

А Истината винаги ще бъде девствена и никой няма да има феодалното jus primae noctis (право на първата нощ) с нея.

Или на първи канал с нея.

И ще се радват на играта хората и ще се обичат като братя.

софия 210298

26. Суисайдска история /напусни Лас Вегас!/

нужно ли е да си жив?

Кому е нужно? Направи си една кратка равностметка, ако не дай Боже утре се споминеш колко човека ще плачат за теб? Махни родителите, който и без това ти реват за това, че си жив не по техния начин и ще ти останат две-три носталгично устроени жени, с които си спал, но не си си спомнял и приживе. А като умреш няма да можеш да ги оцениш. Защото ще си мъртъв.

колко души ще те помнят?

Хората, които те познават по лице и характер не са повече от сто. След като се спомине човек като теб всички те са много изненадани, впечатлени и тъжни. Но няма защо да се лъжем – всички те адски се кефят, че не са твое място. Тиха радост обзема живите, когато разберат, че още не са между мъртвите.

Живите помнят мъртвия с това, че той не е между тях. Искреното им съжаление винаги е смесено с безпощадно желание да са живи и за теб. Всъщност ти,

сигурен ли си че си жив?

Защо мислиш така? Нужно ли е да спорим – нямаш поколение, не си посадил нито едно дърво, а строеж на къща не си виждал откакто престана да играеш на „фунийки“. Жените те напускат по много особен начин и отиват някъде другаде – където не ги срещаш никога. Ти си

част от пълнежа на световното сладникаво съществуване. Бил си жив за 33 години общо само 2 /словом: две/ седмици. Там на морето с онази руската през 91-ва. Забравил си й името.

полезно ли е да продължаваш?

Убеден ли си, че ако продължаваш да живееш е по-добре, отколкото ако престанеш? Говоря за другите. Поне съседите ще могат да спят спокойно, когато тебе те няма – вече им е писнало от твоя Ник Кейв и саундтрака на „Матрицата“. Сигурен ли си, че ако осъществиш твоите големи надежди и мечти, ако се обезсмъртиш по твоя измислен начин няма да навредиш повече отколкото Херострат, Чингиз хан и Нерон взети заедно?

има ли смисъл?

След няколко милиарда години всичко това наоколо няма да го има. Хората, които изучаваме в учебниците ще са се бъхтали напразно. Тези които са писали книги ще са си омесили прахта с прахта на неграмотните. Великите пълководци, политици и прочие смели хора останали в историята няма да ги има, защото Историята ще е свършила. Моцарт не е трябвало да пише нищо /освен може би реквиема/. Айнщайн в известен смисъл вече не може да бъде безсмъртен. Леонардо да Винчи няма да съществува. Леонардо ди Каприо – също. Няма пред кого.

защо го правиш тогава?

Това, твоят живот е някъкъв Лас Вегас. Шарен, мизерен, пълен с изненади, нещастие и късмет, Вегас в който можеш да поиграеш. Разбира се, трябва и да платиш. Не знам дали съм прав, но след първите 33 години дори и във Вегас е скучно. Адска скука. Няма смисъл – искаш да опиташ нещо друго. Или по-скоро нищо вече не ти се ще да опиташ. Искаш да няма нищо. И това може да се уреди – все пак, във Вегас няма невъзможни неща.

Едно е сигурно – дошъл си във Вегас, за да умреш. Усещаш ли как няма да ти се размине?

напусни Лас Вегас!

Щом си толкова отворен и сигурен в твоето, моето и общото безсмислие – тръгни си. Ти си толкова силен и готин пич, който държи на думата си и няма да прави много опити да напусне това място. За теб това не е „израз на слабост“ и „бягство от живота“, както ще го нарекат

нишите духом. За теб това е древната атинска „свободна смърт“. За теб това е върха на свободната воля и Последната Победа над Вселената, Бога, Обществото, Съществуването и Другите Хора – точно в този ред и никой не може да ти го оспори.

Честито! В планетарен мащаб ти си самоубиец N 150 000 за тази година (според American Association of Suicidology). Получаваш one way ticket за натам. Ти си едни от тези, които си отиват от този свят по собствено желание. На всеки 17 минути (пак според същата организация).

Получаваш и луксозната рекламна брошура с пълната информация за твоето пътуване. Ето я:

1. Добре дошли – това е Вашата Смърт:

Предварителната, Доброволната, по Ваше Усмотрение и чрез ваши предумишлени действия.

Благодарим Ви, че избрахте да се информирате за нея /повечето не го правят/

Какво представлява Вашата Смърт, какви екстри има към избраната от Вас категория и какви типове могат да Ви бъдат предложени.

1.А. Смърт – това е да те няма.

Ако не знаете какво е смъртта, вече сте информирани. В резултат от прекъсването на жизнените функции не можете да говорите, да се храните, да чукате, да пиете, да се смеете, да страдате, да ходите до WC и т.н. Няма Ви по улицата, в къщи, в други градове, постепенно хората престават да си говорят какво тъпо копеле сте бил, а вещите ви започват една по една да Ви изневеряват – както е обичайно при всяка Смърт, не само при Вашата. Някой се вози на колата Ви, някой чука жена Ви, друг носи очилата Ви, трети дори смърка Вашето енфие, което толкова много обичахте. Така е, когато ви няма. А Вас Ви няма навсякъде.

1.Б. Вашата Смърт – свещена и неприкосновена.

Вселената е търговска верига заведения за бързо хранене. Тя има устав на работещите в нея, както е в Макдоналдс. Параграф първи от този устав звучи така:

параграф 1. „Всеки клиент на Вселената има неотменно и осигурено право на смърт.“

Пак там някъде има една точка специално за Вас:

параграф 1. Ал.2. т.8 гласи така:

„В нашето заведение при силно желание се предоставя и смърт с материали на клиента.“

Приятно е да ви информираме, че всички клиенти на заведението ще си получат смъртта, която са заявили с влизането в нашето заведение.

Задължени сме да Ви съобщим, че можете да не бързате с Вашата Смърт – така или иначе тя ще ви бъде предоставена в срок и не може да бъде отказана по един или друг начин.

2. Ако сте сигурен че искате точно това, Вие може да имате всички екстри при Вашата Смърт.

/напомниме Ви, че Вие избрахте Вашата Смърт да е категория Предварителна, Доброволна, по Ваше усмотрение и чрез Ваши пре-думишлени действия/

2.А. /екстра/ Така се отричате от Религия.

Трябва да знаете: Нито една религия не почита особено Вашата Смърт, ако тя е доброволно избрана, насилствена, (говорим за насилие от Вас върху самия Вас) и е плод на Ваше решение, а не на завеждащия въпроса с Религията (*вж. Бог-отец, Аллах, Буда, Кцекоатоатл и др.*)

Вашата екстра: Така Вие се чувствате по-голям от гореизброените завеждащи въпроса с религиите, което донякъде е добре и ако Ви прави щастлив – това е!

2.Б. /екстра/ Така отричате от Общество.

Трябва да знаете: Няма Обществен строй поощряващ акта на Вашата Смърт, когато тя е избрана доброволно от Вас. Обществото иска и прави така, че Вие да избирате между две положения:

- а) качествен самоубиец
- б) некачествен самоубиец

Качествените самоубийци живеят живота си в интерес и в служба на обществото, дори ходят на война заради определено Общество. Идеалният качествен самоубиец за едно Общество е този който живее до пенсионна възраст (60 за мъжете и 55 за жените). Този тип самоубиец през цялото време консумира и произвежда едновременно, възпроизвел се е в повече от три варианта (деца) и е гласувал за Точно Това

Общество.

Трябва да знаете: Най-качественото самоубийство е винаги някъв определен начин на живот. Защото дори и да ви звучи като абсолютен парадокс около 100% процента от причините да изберете Вашата смърт се коренят в Обществото. То самото ви прави да не бъдете качествен самоубиец /до пенсионна възраст/. Знаем, че не ви е до това, но **също така трябва да знаете**

Големия Обществен Парадокс /ГОП/: Всички около Вас по най-искрен начин не искат вие да умрете /чак пък толкоз/. Защо тогава по дяволите всички са се наговорили да Ви правят толкова много мръсни номера, че чак живота да Ви опротивее?

Какво хубаво сте получили досега вие от Обществото? И въпреки това, Обществото Ви осъжда, че умирайки по собствено решение, Вие не правите нищо хубаво за него. За Обществото това е много лош пример. Представете си, че всички тръгнат да си отиват от купона наречен Общество. Купон няма да има.

Вашата екстра : Вие надскачате дребните интереси на средата си и я обиждате с Вашия акт на хладнокръвно себеунищожение. Неприятно е, че няма как да разберете колко много сте обидили Обществото. И как наистина на Точно Това Общество е почнало да му пука за Вас.

2.В. /екстра/ Така сте различни от Родител.

Трябва да знаете: Ако на някой ще му стане криво, то това са наистина родителите. За тях обаче винаги може да се каже, че са си правилни кефа, докато са правили Вас. Предполага се, близо е до Вашия ум, че мъртвите не могат да имат деца. Мъртвите са стерилни по презумпция. С този си акт Вие трябва да знаете, че не можете да продължите рода си, няма да имате поколение или ако имате няма да успеете да го възпитавате както Ви се иска.

Вашата екстра: Вие доброволно се отказвате от това, което Вашите Родители наричат Живот и не искате да сте жив като тях. Или (респ.) не искате да сте мъртъв като тях. И не забравяйте: те са виновни единствено, че са Ви направили. Другото сте си го докарали сам.

Това бяха основните екстри към Вашата Смърт. На Вашето внимание представяме следните типове Ваша Смърт –

3. Изберете тип на Вашата Смърт:

/напомняме Ви че Вие избрахте Вашата Смърт да е категория Предварителна, Доброволна, по Ваше усмотрение и чрез Ваши пре-думишлени действия/

1. Самоубийство инцидент – тип „женско самоубийство“.

Преди да пристъпите към действие, трябва да знаете че съотноше-нието между самоубили се мъже и жени в модерните страни е 4:3. Този вид самоубийства настъпват поради фатална грешка. При тях Вие няма-те голямо желание да умрете, но понеже сте решили по една или друга причина да се самоубивате, то взема че се получава. Типичният профил на неуспял самоубиец е жена, която взема хапчета, а типичният профил на успял самоубиец е мъж, който се застрелва в главата.

2. Самоубийство поради безумие – „Матросов“ тип.

Тези самоубийства са сложени от лекарите в графата: „поради нео-съзнаване на действието и безкритичност на субекта“.##### Става дума за хора, който реално им се живее, но поради спорадични и независещи от тях фактори гордо се хвърлят под всеки срещнат житейски танк и слагат гърдите си пред всяка житейска амбразура. След такива опити винаги нещо умира у тях.

3. Самоубийство принуда – „Сократов“ тип

Това са нормални самоубийства поради ефективна принуда, която не оставя избор между живота и смъртта /например при осъден на смърт/##### Тези самоубийства са достойни за внимание, защото въз-никва философският извод: когато някой иска да ти ебе майката единст-вения начин да го прецакаш е като сам си ебеш майката.

4. Самоубийство евтаназия – „Хемингуей“ тип.

Това е смърт с цел да се избегне обективно неизбежна смърт, която изглежда на субекта по страшна от самоубийствената.##### Модерното общество е на път да признае евтаназията, както отдавна е признало на Хемингуей правото да умре от собствената си пушка, а не от рак. По-комфортно е някак.

5. Самоубийство подвиг – „Джордано Бруно“ тип

Самоубийство, морално обусловено в името на дълг, който субекта не може да отклони.##### За разлика от Галилей, Бруно не е бил особен тарикат, но за сметка на това неговото единствено самоубийство го пра-ви точно толкова известен, колкото и Галилей със всичките му открития.

6. Самоубийство избор – „Маяковски – Гари“ тип

Лекарите твърдят, че този тип е вследствие на психично състояние,

съдържащо особена склонност към смъртта. Просто Владимир Маяковски и Ромен Гари са едни малкото Велики самоубийци, които са го направили както трябва – не защото са били нещастни, а защото просто са искали да си тръгнат. Или както е написал Р. Гари в предсмъртната бележка:

„Отивам си. Благодаря за всичко. Забавлявах се добре.“

За да протече Вашето самоубийство по нормалния начин то трябва да премине през следните фази, които ви препоръчваме:

1. Заплахи за самоубийство – *задължително*. При постигане на целта със заплахи, измислете си нова цел и продължавайте със заплахите.

2. Изявления издаващи желание за смърт – *препоръчително*. Правете тези изявления небрежно, за да може след акта на Вашето самоубийство, другите да си кажат: „Знаех си аз, усещах нещо...“

3. Опити за самоубийство – *поне един*. Ако не Ви обърнат внимание след третият опит не Ви остава нищо друго освен два варианта – или да го направите сериозно или да убиете някой друг. И в двата варианта вече е сигурно, че ще Ви се обърне нужното внимание. От обредните домове или полицията.

4. Внезапни промени в поведението – *става дума за апатия и меланхолия* – всеки уважаващ себе си самоубиец минава през тези състояния. Ако ви питат какво Ви е, не бъдете толкова апатичен и завържете разговор, защото втори път няма да Ви обърнат внимание.

5. Депресия – *изразява се в плач, сънливост, загуба на апетит*. Приятелите Ви ще Ви обърнат внимание обаче чак когато откажете сериозно пиенето. Това ще ги разтревожи силно.

6. Последно уреждане – *изразява се в раздаване на лични вещи*. Чак на последния етап от развитието на Вашите суицидни мисли при писането на завещанието разбирате как наистина всъщност никой не Ви обича. Дори Вашият шампоан против пърхот с изтекъл срок на годност успяхте да пробутате на съседите. Не се учудвайте и не се натъжявайте, когато те се зарадват – просто животът не е лесен и за тях.

Изберете Вашата технология според общата успеваемост:

химически вещества /хапчета, газ/ – успеваемост към 30%

самозастрелване – успеваемост към 90%
хвърляне от голяма височина – успеваемост 85%
прерязване на вените – успеваемост 50%
гладната стачка – успеваемост 0%
обесване – успеваемост повече от 40%
неприемането на течности##### – успеваемост 0%

форми на злополука:

автомобилна катастрофа #####–успеваемост към 20%, удавяне – успеваемост 50%, самозапалване – успеваемост 3%
лягане върху релси – успеваемост 5%

Дадените примери идат да Ви покажат, че технологиите изискващи публика /*гладна стачка, самозапалване, лягане върху релси*/ са далече от желаните резултати. В естетическо отношение не се препоръчват такива технологии като преяждане, рязане на вени и самозапалване. В политическо и икономическо отношение не се препоръчва в наши дни самоубийство с газ. Не толкова защото е скъпо, а защото Ви прави неволен участник в борбата между правителството и „Оувъргаз“. Също така неприемливо и особено мъчително е „неприемането на течности“. В горните технологии липсват показатели за т.нар. „бавни самоубийства“ – алкохолизма, другите видове наркомания, градския начин на живот, обикновената зелена салата, обикновената гроздова и др.

Направете избора на Вашата Смърт!

Последната информация, с която е добре да разполагате преди окончателния Ви избор са Вашите права:

Право 1. Имате право на издържана в естетско, правно и икономическо отношение Смърт!

Трябва да знаете: Това може да се случи и при едно пищно погребение предизвикано от естествена Смърт.

Право 2. Имате право да изберете начин на живот близък до самоубийството! /*примерно секс без презерватив, работа в уранов рудник, шеф на българска национална медия и др.*/

Право 3. Самоубийството е аборт, направен от този, който има това право. Ваше право е да се откажете от правата си.

Плюс Вашите права – екстра информация как в планстарен

мащаб може да победите безсмислието и хаоса, който толкова много Ви безпокои.

/това е Вашето последно преброяване и обмисляне на възможностите против Вашата Смърт/.

Можете да избегнете самоубийството като акт или като начин на живот по следните 7 /словом: седем/ начина:

1. Рисувайте /но не бъдете ван Гог/
2. Композирайте /но не бъдете Майкъл Хътчинс и Кобейн/
3. Философствайте /но не бъдете Сократ/
4. Пишете /но не бъдете Кафка и Виан/
5. Правете театър /не бъдете български драматург/
6. Правете глинени фигурки /не бъдете недоволен от глината, вие сте от същия некачествен материал/
7. Правете НЕЩО /но не бъдете като другите/

Ако нито един от тези 7 /словом: седем/ начина не ви интересуват то Вие вече сте направили вашият избор за **Вашата Смърт!** /напомниме Ви: тя е категория Предварителна, Доброволна, по Ваше усмотрение и чрез Ваши предумишлени действия/

Вие имате нашите поздравления – Вашият избор Ви прави поредната Жертва на Действителността, Ентропията и Обществената Досада!

Добре дошли в клуба на Великите Самоубийци!

Наистина се надяваме Вие да сте един от тях!

Ако не сте, отговорността носите единствено Вие сам, както всеки клиент на Вселената, който си тръгва без да изчака да му сервират.

Честито!

Така щеше да изглежда рекламната брошура на вашата, лична /не друга/ Смърт, която с още малко цинизъм можем да наречем

собственоръчна /или Смърт втора ръка/.

Тази брошура, разбира се, е направена на принципа: „Ако искаш да откажеш един човек от нещо, направи на това нещо лоша реклама.“

Дори и на сериозно да я приемем, самото ѝ прочитане удължава /или скъсява, може да се спори/ живота на всички нас – потенциалните самоубийци. Ако това, което четем и слушаме за собственото си самоубийство поне малко ни кара да се замислим и да забавим решението,

винаги има шанс да дойде мама. Да дойде мама и като види заредения пистолет /или хапчетата/ да ни напляска с коравите си ръце и да ни накаже да седим 2 /словом: две/ две седмици без джобни пари. Така ами, какви са тези лигавщини...

Винаги ме е дразнело словосъчетанието „естествена Смърт“.

няма „естествена Смърт“!

Смъртта винаги е неестествена, обидна, и излишна случка в живота на хората. Всеки би се отказал от нея, но в житейската оферта на това място е записано: „Няма как.“

Е, щом няма как, тогава единствената позиция в случая е простицката мамина истина, че животът е един ням филм с недовършен и неясен хепиенд, който наистина сме свободни да напуснем по всяко време на прожекцията.

Забелязал съм обаче кое държи силните хора в кинозалата дори и при най-тъпия филм – те искат да разберат какво ще се случи по нататък. Просто ако останеш, поне ще разбереш какво има още да се случва. Какво са измислили сценаристът-идиот и режисьорът-слепец на Твоя Живот. В собствения ти ням филм с недовършен и неясен хепиенд.

Така си пазиш надеждата /или илюзията/, че ще можеш да промениш нещо. Нещо малко.

софия 180398

27. БеНеТе forever

БеНеТе е

тъпа телевизия. Глупава и опасна. И единствена. Коментарите върху тези определения оставяме на идиотите ратуващи за естетизация и чистота на ефира. Тази телевизия не става за гледане – тя прилича на безкраен ношен блок по Канала с автор и режисьор Петко Радилов. Цялата е такава. И ако на финала на нощния блок все пак идват сериите на Плейбой, на финала на програмата, когато свършва денят в малкия град не идва нищо друго освен химна. Обаче днес денят в малкия град завършва по друг начин. Въведена е демокрация на копчето. Дистанционните управления меко и тихо цъкат след новините. Тази демокрация никого не трябва да притеснява.

Освен когато българите в Родопите и цяла Югоизточна България

гледат турските сателитни програми. И в други части също биха гледали, ако хващаха турска телевизия. Тя е интересна.

Да, така е във малкия град.

БеНеТе е екран

на общественото лицемерие. Тя винаги е приличала на импресия от една безкрайна сватба, където всички знаят, че младоженецът чука тъщата в тоалетната. В същото време репортажно ни се предлага да видим духовата музика на оркестъра без име. И тичащите дечица с поувехналите цветя.

БеНеТе е геронтократична

система. Винаги са я ръководили корифейно бюрократизирани старчета, независимо от възрастта на Директора. **БеНеТе** е организацията с най-много торбички под очите. Тя е геронтократия от най-висш посттоталитарен тип, където никога не е имало и няма да има деление на стари и млади. Защото само като минеш през полиция на входа и ти пораства брада. Брада бяла, от нерви, неразбории, интриги, интреси и елементарна тъпота. И старческо слабоумие. И проблематична ретроградност. И циментиран консерватизъм. И любопитско скудоумие.

Там има хора с 30 годишен стаж, които не могат да включат компютъра. Там похвата на Нери Терзиева при воденето на новините беше революция. Там в прайм-тайма е старческото предаване „Минаха години“, чийто водещ почина наскоро – бог да го прости. Пак там е Ласка Минчева, която вечно монтира Лили Иванова. Вечно с преливане на два кадъра.

БеНеТе е геронтократична (полу)ерекция

с неясно предназначение. Тонове стерилна телевизионна сперма се изливат в ефира без да доставят и грам удоволствие на милионите мозъци, а камо ли да оплождат и зачеват. Идеите, смешното, тъжното, журналистичното, телевизионното престават да се четат като минат през машината. Престават да се четат, защото машината всъщност е една голяма машина по съветски образец, с много копчета, лостове, ръчки и светещи червени лампи.

Машина, работеща с много бучене, сътресения и вибрации. В нея всичко е вързано на късо, доправяно на ръка, недомислено или пре-обмислено. Никой няма представа как точно работи машината – вижда се само от пръв поглед, че тя е занитена непоклатимо в Паркета на

Обществото, и около нея се търкалят несъбрани от никого отрязани ръчички.

На конвейра на тази машина излиза нейният продукт. Едни му се радват – други не. В повечето случаи това са лошо стерилизирани и опаковани консерви с лайна.

БеНеТе е геронтократична (полу)ерекция на властта

по всяко време на политическото денонощие. Откакто съществува, националната телевизия предава славословия, добри новини и манифестации по отношение на всеки господин за един ден, замесен с нещо във властта и политиката. Има любимци и недотам долюбвани синове и дъщери, но към всички телевизията е добра и учтива. Добра и учтива като стара госпожа, която е родила и погребала всичките си деца, без нито един път да им се скара.

БеНеТе е енциклопедичен пример за конформизъм. За панорамно представяне на „винаги готовите“ въпроси, отговори и лоботомично бла-бла. След което се питаш какво казаха всъщност тези хора. Калейдоскоп от неестествени „говорещи глави“, за които усещаш, че винаги им задават неверните въпроси, винаги си получават верните отговори и винаги нещо те притеснява. Нещо не е наред.

Никой няма да повярва, но **БеНеТе** е доброволно устроена по този начин. Легендите за червени и сини мобифони, които управляват телевизията щяха да родят Герои на Съпротивата, ако бяха верни. В системата генетично е заложена промяна на цвета, когато наоколо се сменят едно след друго червено, синьо, зелено или друг цвят. Когато стане горещо и напечено, по коридорите избиват нюансите на горещото и напеченото. През повечето време цветът на телевизията е цвят на дълбока черна нощ, в която никой за нищо не мисли, защото не знае как.

Сигурно поради тази причина всеки политически задник, бил той бял или черен, свестен или годеен само за ритници, бива забърсван и целуван. Никой не се е отказал от тази чест, въпреки че всички се чувстват неудобно и повтарят, че чак пък толкоз няма нужда..

Волнонаемната организация анонимни войници от всички етажи на телевизията умират доста млади – след като са се оплакали от нерви, неразбиране, натиск отгоре и ядене на лайна. А нещата са естествени и близко до акъла. Просто който целува задници – яде лайна.

БеНеТе е геронтократична (полу)ерекция на властта със затихващи функции.

По време на Великата Януарска Революция 1997-ма, **БeHeTe** чакаше да се разбере какво ще стане. Докато хората чакаха да разберат какво е станало от вечния спортен журналист, дежурен при всеки побой.

Нещо като Сашо Диков (примерно). След тази революция нещо се прекърши, скъса се и умря. **БeHeTe** вече не беше същата. И сателит да ползва, и европейски ефир да получи – някое радио пак ще бъде с един мобифон време преди нея на мястото на събитието. Стана ясно, че ако утре, недай Боже, Президентът се напие, спъне се по стълбите и си счупи врата, **БeHeTe** със сигурност ще бъде последна в обяснението и предпоследна в съобщението. Щото последно ще бъде Националното радио.

На едно такова място, където няма и помен от телевизия в общопознатия от учебниците смисъл – всичко се върши в нейно име.

Гонят се хора, падат предавания, тонове концепции се пишат за нови идеи, юристи цъкат с език, счетоводители цъкат с хронометрите и дирят под вола реклама – въобще кипи труд и дейност обществено полезна. Телевизия обаче не се получава поради приблизително 5 причини:

а) България е Страната на Строгите Келнери

Исторически е обусловено е българите да викат за помощ, когато ги обслужват. В кръчмата келнера ти се тросва и направо ти казва какво да ядеш. Ако му се репчиш те изхвърля и бие. Ако го молиш да бъде учтив, ти казва че има и други кръчми и т.н.

И доколкото с примери е лесно да обясниш на смаяни чужденци, че България е Страната на Строгите Келнери, толкова е трудно да обясниш на българина, че телевизията, келнерът и проститутката са измислени, за да обслужват. Да ти правят кеф, дори и да не те харесват, да не те поучават, а да си заслужат бакшиша накрая. Единственият довод и сила на днешната **БeHeTe** е монополът. Това, че не можеш да отидеш в друга такава българска кръчма и да си поръчаш каквото ти е на душата.

Телевизията в наши дни прилича на уличното момиче, което като вижда, че не може да ти го вдигне, се опитва поне да ти бъде майка. Да ти забранява чалгата, Работо, порното и кефа.

За всеки трябва да има парче от баницата. Ако зрителят иска чалга – разбира се, пускай чалгата, колкото и да я мразиш. Това е единствения начин да я контролираш. Ама зрителят иска Раambo! Веднага три порции Раambo и едно парче „Умирай трудно“ от третата част, под плешката. Или пък зрителят иска публицистика! Може!

Всъщност кой е тоя зрител, я ми покажете един!

Покажете ми един честен и нормален зрител, който да иска (примерно) Гарелов в петък вечер, а не Чарли Чарлин, Чичолина или нещо друго. Някъкъв друг вид хумор, както го наричат в **БеНеТе**.

б) Българската смяна на местата

Както навсякъде, така и в телевизията всеки върши нещо, което не може да прави. У нас това е умопомрачителната смяна на местата между хората, които трябва да правят телевизия и тези, които да оценяват телевизионния продукт. Вместо интелектуалците да представят концепции и с пот на челото да си заслужат бюджетите, те стоят на едно място и оценяват концепциите на предприемачи и дебил-бизнесмени, които си мислят, че телевизията е легендарната страна Бразилия, където поне един милион хора ходят с бели панталони (според един герой, който знаеше какво върши).

Системата е следната:

Човекът с парите пише концепция, за да му я хареса този дето всъщност трябва да му я напише. (и ще я напише по добре, ако реши) Този, дето трябва да напише концепцията, я взима и оценява, дали това ще бъде едно печелившо, естетско и интересно предаване. Проста работа – бизнеса твори, творците преценяват шансовете за бизнес.

Какво нещо! Продуцентите на „Бразди“ от завода за фуражомелки в Лясковец ще трябва да напишат концепция. А концепцията за „Бразди“, написана от пичовете с фуражомелките да се оценява (примерно) от културолога Георги Лозанов! Нещо такава.

Интелектуалците са особена популация насекоми по коридорите на властта (политиката), от която хората с пари (бизнеса) получават едно приятно усещане за уют и домашна атмосфера. Те са на място, където не трябва да бъдат и без да щат – спират прогреса, който както знаем от общообразователните програми, се крепи на метода на пробите и грешките. Затова:

Изгонете интелектуалците от храма!

Резултатите ще бъдат потресаващо лесни и положителни, ако на тяхно място се постави най-тъпия менажер. Особено ако някой успее да впрегне менажера не да богатее, а да оре.

в) Балканското „породнинство“ и „поебанство“

От времето на Славков (славни времена) да си телевизионен работник е особен вид оксиморон и аристократична титла. Ако в държавата всички са братовчеди, то в **БеНеТе** са и братя, и сестри, и инцести.

Телевизионната длъжност се наследява и пренаследява, въпреки нищожното заплащане и недоволството от въртенето на телевизионната месемелачка. По роднинство сигурно е нормално да има продължение на традицията, приемственост и взаимопомощ. Но освен по роднинство, има и други традиции, за които е най-удобна сръбската дума „побанство“. Такива работи дай Боже всекиму, обаче защо е нужно, ако, (примерно) Люба Кулезич и Владо Даверов преспиват заедно, от това да се получава цяло едно телевизионно предаване?!

Имало е и винаги ще има хора с такива възможности, че да уредят цялото си семейство и свитата си любовници по редакциите. За някои от тях е съвсем нормално да направят кариера. Системата е всеки срещу всеки. Интиригата продължава без дори някой да се интересува от резултата – режисьори чукат актриси, оператори – гримьорки, гримьорите – тонрежисьорки, а тонрежисьорите чукат осветители (примерно).

От всичкото това вътрешноведомствено чукане или от нещо друго, нещата, които произвежда телевизията са белязани със знака на някаква истинска тайнствена вътрешноведомственост. За разлика от нормалната телевизионна организация **БeHeTe** е интровертна система, с вътрешни правила, със свои хора, със свой жаргон, със вътрешноведомствени трагедии и вътрешноведомствен хумор. И всичко щеше да е нормално, ако това не избиваше на екрана. Както казват майсторите на шпаклованите тавани: „Не се забелязва, ама си личи!“

г) **БeHeTe** изяжда децата си

и с това свършват всичките й прилики с революцията и започват приликите с Авгиевите обори. Тя не търпи компромиси. Всяка добра идея минала през етажите на БНТ, дори да започне да се развива, минава през творческата и културната цедка на рецензиите. Ре-цензията, в смисъла, в който се провежда това действие, е реална двойна неписана цензура – политическа и естетска. И след като в нашата прекрасна страна и ужасна държава всичко е само политика и ругатни – от всичкото телевизионно начинание остават любезните обръщения и прогнозата за времето.

Така идва вицът: Дошъл Доналд Тръмп на Сан Стефано 29 с концепция за глобалното сателитно развитие на **БeHeTe**. Влязъл в стаята на Ръководството и се забавил доста. След като се разбрал Доналд Тръмп с Ръководството, оттам излязъл само паточка Доналд, и то в три съкратени серии, след късните новини.

Ужасното в тясноспециализирания виц е, че с добри намерения и

заради вечния компромис предаванията (новите) попадат в омагьосан кръг. Ако не го промениш – ще го спрат. Ако го промениш по указанията става толкова тъпо, че един ден те вика самото Ръководството и ти казва, че отпадаш от програмната схема поради „слаби художествени достойнства“. Честито! Бъди един от нас! Стани хъш!

д) хората, които могат да правят телевизия си траят

А те се броят на пръстите на невнимателен стругар – Кеворк, Митко Станчев от Невадата и момчетата от „Ку-Ку“-то. Всички те, които могат да го правят, са били и са обект на всенародна любов и журналистическо внимание. И същевременно трайна и учтива омраза от страна на интелектуалци, ръководства и прочие телевизионна гмеж, привлечена от дискретния чар на телевизията. Дискретен чар, които в крайна сметка се състои от много бачкане и безсънни нощи, много слава и чукане, много пари и много харчове, много цигари и алкохол. И малко горчивост, че с това занимание не е толкова лесно да избягаш оттатък – просто тук се говори на български и само тук може да се прави българска национална телевизия.

В края: Прогноза за времето:

Утре и в следващите три дни чудо не се очаква. Слънцето ще изгрява на определените за тази цел места и ще залязва където е указано. А нещата ще увяхват така – без трите дни на чудото, което ги крепи.

Някой ден телевизията ще стане място, където ако си човек, способен да живееш, ще прекарваш чудесно. Ако не прекарваш чудесно, значи – пак си способен да живееш. Но просто не си човек.

Някой ден крайниците на човека ще закърнеят и на тяхно място ще стърчат имплантирани дистанционни управления .

Някой ден с тях всеки човек по свой вкус ще си управлява една глобална, интерактивна, егоистична, избирателно сугестивна, хиперсетивна и емблематична ПАНАВИЗИЯ.

Панавизия като пандемия, като *modus vivendi*, като кеф, като голяма нужда, като секс, като майка и баща, като Чук и Гек, като Хензел и Гретел, като...

Като каквото си избереш. Само натисни копчето.

28. ВГ-елит

„... у прабългарите стоял един обичай, непознат у никои друг народ:

Един арабски писател, Ибн Фадлан разказва, че когато виждали в средата си някой човек, който особено се отличавал от другите по кадърност и ум, българите казвали, че повече му приличало да да служи на Бога. И поради това го обесвали на някое дърво... Тоя начин да изпращат на оня свят своите надарени люде произтичал у прабългарите от вярването им, че Бог се нуждае от подобни избранници, за да управлява чрез тях света...“

из „история на българския народ“
Петър Мутафчиев, 1943 г., с. 89, БАН

В задния двор на Добре Подредения Стар Свят, малко под капещия свод на Континенталната клоака, заврян в тестисите на Европата, седи един неизвестен малък хартиен човек (направен от книжни пари) и пуска сапунени кльбца слава. А тези, които наследиха обесените по дърветата „надарени люде“, потомците на избитата няколко пъти Аристокрацията днес са клеклинали неудобно вътре в тези кльбца от слава и почукват по меките им стени в опит да контактуват с останалия свят. Те са една нова религия. Те са светския живот на нацията. Те са Братството на хай-лайфа по време на чума. Те са и Сектата на Елита от Последния ден.

За елита, светския живот и хай-лайфа е чудесно да се говори по Коледа. Ордите вдебелени и вдебилени коктейлни пичове и тъпи путки, организиращи панаира на суетата в забравената от бога махала на Световното село са изключително рядък медицински случай. Човешкият елит в тази страна прилича на задръстена обществена тоалетна, на която ѝ трябва един здрав прът – едно да се отпуши и прокара Общественото лайно, и второ за да може лайняната пръчка да стане по принцип символа на хай-лайфа. Когато трябва да се пише за нашия елит първото нещо което му хрумва на човек е материал за трикраките недомислени от урбанистично-рустикалната ни среда бездомни псета. А второто, което нормалният човек е длъжен да направи, е да се изправи пред сектантското сборище на Елита от Последния ден и да изкрещи звучно и популистки:

ебем ви!

Елитът на една страна по принцип е класацията в нравите, отношенията и човешката изява на Точно Това Общество. Той не е класация на

интелекти и лични характери. Предполагам че обидените по-долу хора са страшно добри като човечи в душата си и сърцето си. Проблемът е когато една личност от кастата на водачите стане причина за заблудата на хиляди последователи – оттам страдат всички. Защото това е майката на Общественото лицемерие и оттам Обществения неуспех. Класацията на известните хора у нас е изключително субективна, поради простата причина че проблем с българския хай-лайф няма. Защото няма хай-лайф. Има просто едни обидни за нацията лицемерни капути, които си играят на Аристокрация.

В т. нар. Обществен живот щъкат какви ли не видове и подвидове, които за по-голяма яснота трябва да бъдат разделени на две части. Класацията на известните хора у нас започва от едно фиктивно разделение – ние имаме

кухненски елит и булеварден елит

Кухненския елит е съставен от по-неизвестните имена с по-големи претенции и по-малките възможности.

Типичен пример за кухненски елит със затихващи функции са примерно редакциите на вестниците Стършел и Култура. Но ако те нямат някакво особено значение за формирането на общественото мнение, то голямата тъга идва от това, че към кухненския елит спада най-многобройната квазиелитарна прослойка у нас. Това са

духовните водачи – чикиджините

Тази страна е пълна с хора, които се самонаричат духовни водачи и най-паче „интелектуалци“. Интелектуалец е най-изтъпялата и лишена от смисъл дума в българския език. Никой не знае какви животни са интелектуалците. За тях се чува и усеща, когато някой им предложи да вземат позиция. И тогава те се изпускат – изпускането като акт на върховна смелост в обикновените неща, като философия на кухотата при добра акустика или като обикновена пръдня. За неща на които човек просто трябва да изпусва или да убие, интелектуалците разсъждават дали и как е възможно това. Във всеки техен акт блести нищодаването, дупеблизането, държенето цял живот на оная си работа в ръце и едновременно с това плах опит за дефиниране на позиция и културен автоимидж. Т.нар. интелектуална среда е захранена в миналото от лабораторията на партийно-кастовите нужди. Тя е израснала като проститутка, на която са плащали добре, но сега няма кого да обслужва. Визията на интелектуалеца е зле облечен и добре нахранен човек, който е женен за актриса, която от своя страна се чука с братовчедите си. Което е истинското бреме на интелектуалеца (като изключим изкофтения алкохол, дребните

вътрешноведомствени интриги и прочие неинтересни лайна)

Единствения шанс на нацията е да чака тази среда да измре.

Тези гьобелсови мисли са доведени от културното отчаяние на отделния индивид – пресата, медиите и журналистите са зациклили в инерцията да ухажват вече насиращите се интелектуални старци. А старците не направиха и не правят нищо. Българите тайно ги е срам, че след 1989 година нито един от мозъците на тази страна не извади апокрифна книга, плаче им се на българите че нямат Михник, Йонеско и Хавел, мечтаят си българите за Сахаров и Солженицин. Или поне Набоков, а?!

На масата в кухнята на обществено-чикиджийско-духовната елит-пирамида седят най-наакани писателите. Това са

хората, които направиха българската литература да прилича на стерилна крава:

Стефан Цанев, Недялко Йорданов, Дончо Цончев, Владо Даверов, Евтим Евтимов, Илинда Маркова, Блага Димитрова и всички останали знайни и незнайни литературни трегери в срутващата се къща на казиноното писане.

До вчера в този списък щеше да подхожда и на Големия Дамян П. Дамянов. Днес той не е там не защото е голям поет. Че той е голям поет и човек никой няма да отрече, но и няма да се интересува от това. Днес него го налягат мизантропични мисли за евтаназия и за това, че е лъгал. Той е единствения от сивата лицемерна сволоч на литературните украсители, на който му е мъчно за така прекарания живот. Той е честен.

Топло ти става на сърцето когато се сетиш че има и други, които не са маски. Хората, които написаха Нещо в последните дни са Хайтов и Радичков. Още един път за критерия – няма значение дали Хайтов се е снимал с отрязани партизански глави и дали сам си е писал „Мъжките времена“. На кой му пука, че Радичков е ортодоксален комунист – тия двамата просто написаха интересни и нелицемерни неща. Могат в края на века да са спокойни и чисти като светци. Или поне като Георги Марков и Борис Априлов, бог са ги прости.

Динозаврите са изчезнали защото са снасяли запъртъци, от които никой не се е излюпвал. Някой ден кухненския елит на тази страна ще изчезне като динозаврите, заради ледниковия период в икономиката. Икономическия студ ще стори същото и с безплодните литературни и духовни динозаври, който още дълго време ще мастурбират в общественото пространство и ще пръскат семето си в лицата на няколко млади поетеси и стотина възрастни жени.

А от тях ще остане скорошната реплика на Андрей Пантев в „Стандарт“: „Единственото ми качество като интелегент е това, че съм ничий.“

Верно е – интелегентът е ничий. И независим – в оня смисъл.

Но когато едни хора не са важни няма какво да се пише много за тях. Догажда му се на човек и от това, че колкото повече пишеш за тях, толкова повече доскучаваш като тях. Константин Коцев просто е казал истината с две думи: „Тези хора се държат така, сякаш не серат. И като пръднат през гъза им излитат пеперуди...“

Много по интересен и важен и другия панаир на суетата, врявата и безумството на

булевардния елит.

Светски личности като Агент Тенев и Евгений Минчев са докарвали у не един човек позиви за повръщане или поне лек запек. Не е нужно да го познавате добре, за да разбете че Агента винаги говори едно и също – за пурите, усукани върху бедрото на девствена мулатка. А Минчев спонтанно и хрисимо говори за познанствата си с испански посланици и за ордена на Фруктиерата. Ни да го биеш, ни да го връзваш кавалера на Фруктиерата – толкова нелепо е светското му държане че понякога направо ти става жал, когато на улицата му подвикват: „Ей, ватман, ела да ми духаш!“

Както и при духовните водачи от кухнята на елитарното общество така и при булевардния елит критерият за „звезда“ е единствено това какво правиш и дали го правиш добре – без отпратки към интелекта и характера на личността. За азбучен пример може да бъде даден Ути Бъчваров – това е някъкъв готин пич, който ходи на лов, забърква манджи и се държи нормално пред камера. Едновременно в това в живота пие като мъж, псува колкото трябва и се държи естествено. Ути, обаче е азбучен пример за нормална звезда от наш калибър именно заради най-важното нещо – самоиронията.

Всяка една обществена личност, която се приеме твърде насериозно и е лишена от самоирония се обрича да умре мъчително попадайки в лапите на журналистите и папараците. Елитът в нормалното общество знае, че зависи от това как ще го изтипосат журналистите. Журналистите в нормалното общество пък знаят че са „вся властъ советам“ и работят много за да изложат звездите – това означава много пари, които са важни.

У нас за пореден път нещата са наобратно. По коктейли, светски сяданки и елитарни вечеринки има страшно много журналисти. Тези сборища са екран на общественото двуличие – там се вижда коя госпожа кого ще наебе тази вечер, кой телеводител повръща направо на килима, кой бизнесмен яде като прасе и дори не повръща, и кой друг един господин иска да чука нищо неподозиращия младеж на бара. Но журналистите си траят за всичките тези сцени на величие и падение защото са продажни идиоти, които не съзнават властта и силата си. Навсякъде по света елита се създава и ръководи от жълтата преса, докато у нас жълтата преса се ръководи от сандвичите, панираните октоподени пипала и това, дали има още съомга на шведската маса.

Жълтата преса е един от боговете на булевардния елит, който у нас е разпънат между мокрия и сухия бар, а в краката и дланите му са забити клечките от недоядените коктейлни хапки. Жълтата преса не се рови в личния живот на Известните Гейове и Популярните Бандити не от уважение към правото им на личен живот, а от непрофесионализъм, инерция и страх за жалката журналистическа кожа.

Жълтата преса не говори истината

и е скучна като лош порно роман, в който читателят трябва сам да се сеща какво се случва. В този порно роман никога няма да се кажат истини като това че (примерно!) Лили Иванова е баба, Георги Христов е надут и скучен, дует Ритон са си изпяли песента, оня от „Трик“ си е боядисал косата като скункс, Росица Кирилова няма цици, Тодор Колев пък има торбички под очите, Къци е нисък и нахален, Дим Дуков има лошо наредени зъби, а Маруис Куркински се държи особено. И доколкото последните двама нямат комплекси и не им пука какво се говори за тях, останалите няма да преживеят нито една отрицателна квалификация по свой адрес и ще се обидят на госпожа Журналистика завинаги. Което издава лош вкус – лошият вкус на скуката в устата на т.нар. почитатели, драги зрителни и прочие.

Пресата не създава коректив за интересно и неинтересно, за елит и парвенющина – тя пише добро и само добро. Сещам се за един певец за когото чета само когато издава албум и когато катастрофира.

За по лесно Жълтата преса с лека ръка лансира Големите недоразумения на българския елит. Това са **Фолк-звездите** и **Политиците**. Субекти като Луна, Месечина, Сашка, Прашка, Райко Кирилов, Румяна, Подмяна, Екстра Слива и въобще звездата на фолка – Дива Миризлива са реминисценция на елита от родовообщинния строй, когато жената с най-големите цици са я надупвали пред всички и са я карали да не

мърда, за да могат децата на племето да осъзнаят сексуалността си. За тях и за политиците, Мао Дзе Дун се е изказал най-добре:

„Чувството на класова принадлежност е психическа характеристика. Затова чувството на принадлежност към по-висша класа е психическо отклонение...“

Ако в елита на тази страна един ден започнат да преобладават фолкърите, аз лично ще гласувам за Министерски съвет съставен от четири човека – четирите човека на „Хиподил“. Тия момчета наистина носят в ръцете си лайна, с който да замерват. И се държат нормално в ненормалната ни среда, докато всички останали на върха на обществената пирамида носят памперсите си без въобще да ги сменят. В официални интервюта на върха на пирамидата се говори за любовта, творчески планове, завистта на хората, и че личното щастие се крепи на съпругеската вяност.

Абсолютната характерна черта на целокупния български елит е, че страда от завистта на хората и обича половинката си (има го във всяко интервю). И това го казва естрадната звезда XXL, на която единственото нещо заради което можеш да завидиш е гьонската ѝ тъпота. Или може би завистта идва от това че е била наебана от половин София направо върху стъпалата на музикалната си кариера.

Е, тогава вече ти става жал. Жал не за нейното лицемерие – то е задължително. А за това няма ли поне един път българска звезда да се отпусне и да каже нещо интересно в поне едно интервю.

И пак, понеже не всички са маскири, добре е да се зарадваме с поне две-три имена за които си струва да се говори. Камен и Слави.

Двамата, колкото и да се мразят, си остават идолите на двата типа ново поколение –

поколението **Metropolis-Егоист**

и поколението **Балканто-Underground**.

Двете поколения адски си приличат и се преливат, съдържайки в себе си две страшно силни желания – първото, да не живеем вече в задния двор под тестисите на Европата и второто – да запазим неуравновесената си люта и силово-чаровна автентичност.

А доколкото женския ни елит е пълен със семпли разочарования, за Жени Калканджиева целият екип на списанието може да гласува с две ръце. Дори с особеното мнение на карбовски, че забравя да плаща на хората, с които работи. Сигурно проблема идва от това, че нейният живот и публична изява леко прилича на приказката за Пепеляшка.

Най-големият парадокс на българския елит е, че в него със

собствена светлина наистина блесят футболистите. Неуки или неосведомени – те се държат нормално уверено, имат проблясъци в интервютата си и знаят колко струват. На това ги научи чужбината и безспорната им изява. От тях снобите трябва да научат, че елитаризмът е на една ръка разстояние от Стоичковата псувня и чудесната небръсната мутра на Трифон Иванов. Всичко е въпрос на честна изява.

Хората, чийто предци бесеха по дърветата „надарените си люде“ видяха резултата – днешните надарени люде са семплото недоразумение на силното желание за Аристокрацията и слабата нишка на Благородство в кръвта ни. Хората след време ще научат, че Елитът на Точно Това Общество ще дойде от интелекта и забогатяването на Свободните, Независимите и Необременените.

А дотогава сектата на Елита от Последния ден ще продължава да бъде тържество на агресивната посредственост. Вместо да се смири, да се помоли за себе си, и да поздрави с думите:

Ave, Caesare, morituri te salutant...

Защото елитът от последните дни на Обществото трябва да бъде и негов гладиатор.

софия 281198

29. Вулгария – имиджът ни пред света

Българите са трудолюбив и гостоприемнен народ, предимно скотовъдци, живеещи в плодородните земи под делтата на река Дунав.

???

„...а всъщност българите са скотобойци и скотоебци...“

!!!

Горното твърдение е изказано от зрял англичанин по време на последното европейско първенство по футбол. В него няма нищо лично и не е вложена обида. Това е единственото, което знаят малките английски човечета впрегнати да живеят, орат и да се плодят за империята Грейтбритан. Този малки английски човечета наистина мислят по начина, по който се изразяват.

@

Когато световното информационно село си създаде мнение за някого, вече е късно да се протестира. У нас обаче никой не сеца да

протестира или да коментира поне по някакъв начин имиджа на т. нар. „родина“. Ние се правим, че не забелязваме обидното и пренебрежително отношение на другите нации към нашата. И все повече приличаме на човека от пословицата, който го плюели, а той викал че дъжд вали. Толкова много обидни неща, казани за една страна и за една нация като българите – няма. Гордостта на българина е като паница леща – никой не я разбира и никъде няма да повярва, че струва нещо. Преди да започне обаче анти-българския пасквил съставен предимно от цитати трябва да дефинираме две аксиоми:

българския имидж се създава предимно от българи
имиджът на България е всъщност това, което тя представлява

Ако някой от нещата, които ще прочетете по-долу ви се сторят нормални и естествени, то тогава вие сте типични българи, които живеят в тоалетна и отдавна са престанали да забелязват кафявия цвят.

$x + y = \text{й}$

Т.нар. „родина“ е имала много имидж-мейкъри през дългата си история. Крайният гео-политически резултат от имиджосването на т.нар. „родина“ е тотален анти- и негативен имидж. Както писа наскоро немски журналист „ако България не съществуваше, никой нямаше да забележи...“ Защо имиджът на България е нещо обратно на имиджа на мъртвеца. За мъртвеца се говори или добро, или нищо. За България се говори или нищо, или лошо. Каламбурът е евтин, но ще ви стане скъп, тъжен и жестоко верен извън Калотина. Ние наистина сме като негрите от рекламата на Спрайт, които не се доверяват на имиджа. Те просто жадуват за Европа.

№

Имаме голям проблем с името на тази страна. Гръцките хронисти още със създаването на българската държава са се опитали да преставят българите като ужасни варвари, които нямали капка свян и култура. Древногръцките имидж-мейкъри на България са ни създали най-неприятния проблем – излязло ни е име на простаци. Извън етимологията на думата „българи“ гърците са прикачили един етикет – при потъмняването на съгласната „б“ се получава онова, което не е трябвало да се случва в чисто имиджов план. Това е думата „вулгари“, която на гръцки, а оттам и в англо-саксонския свят по-късно означава само едно : „простак“. Ако не знаете, вече сте достатъчно големи да научите – вие живеете в една страна, чието име за другите нации звучи като „Простакия“.

(.)

За качества на българина и красотата на българия са изписани

тонове хартия. Истината обаче е много далеч. Българите, мислейки за себе си като за велика нация, приличат на дебилно болни хора, който не разбират какво лошо впечатление създават около себе си. Другият вид българи (те са едни и същи) пък с парадоксалния си национален нихилизъм и опит за културност създават още по-големи вреди. Защото ако в Германия решиш да се държиш културно – срещаш такава съпротива и подозрение, че тъкмо немца да повярва в „различният българин“ и хоп, той не издържи и се насере. Пък и е много трудно на един български ядрен физик, да убеди немците че е истински ядрен физик, след като по RTL в същото време тече репортаж за други трима българи: крадец на кола, изобретател на ново гориво и есхуматорът на Чарлз Чаплин.

Така съвсем реално лошият имидж се разделя на два потока : имидж-ин, и имидж-аут. Първият имидж се създава у нас когато дойдат чужденци, вторият навън, когато излезе българин.

(...in...)

Какво се говори за нас от нас?!

Че хората в България са трудолюбиви, интелигентни и гостоприемни. Че страната ни е красива. Че жените ни са красиви. Че мъжете ни са големи ебачи. Че имаме богата история. Красиво черноморие, Албена, Златни пясъци, плодове и зеленчуци, дързост и дива балканска красота, гордост и неразбираеми предразсъдъци.

Извадете си черните огнени балкански очи и си сложете за малко воднисто-сините англосаксонски зъркели, с които те ни наблюдават. Какво ще забележите? Лайна, лайна, лайна. И докдето ти стига погледа – още малко лайна. Англо-саксонците обаче са учтиви копелета и когато са у нас – те обявяват тези лайна за екзотика. А като се приберат се превръщат в истинските имидж-мейкъри на България от последния ден. Тези хора правят на прах всички илюзии, в които вече и ние не вярваме.

Примерно илюзията трудолюбив народ. Трудолюбиви варвари не съществуват. Ако българите бяха трудолюбиви, щяха поне да си окосят тревата в двора. Повечето българи ги мързи да се къпят поне един път в седмицата и най-вече ги мързи да си организират топла вода вътре в къщата си.

Гостоприемни хора. Гостоприемни ли са хората, които се хвалят, че пият вино от черепа на съседите си. Гостоприемни са, обаче никой не иска да замръква по тази географска ширина. Ако ви подслонят ще го направят с една малка презумпция, че и вие ще ги поканите в китната си къщурка в графство Есекс, на брега на Шортсбъри. Историята? Оу, юър хистъри е пълна с робства, национална инертност и предателства (както

в историята на всеки друг народ). Националният дух въобще не съществува – съществува дефектно изроден индивидуален дух, който обича да се самонарича с нищо-незначещата дума „народ“. Нашата истинска българска история е представяна досега винаги като национална хистерия където се объркват кълчищата на имперското прото-самочувствие и конопа на робското ултра-съзнание.

Онова, което виждат англосаксонските ви очи в резултат на тази история е, че българите са цигани. Навсякъде цигани, цигани, цигани. Трябва да знаете, че рейтинга на циганите в англосаксонските страни е един изключително висок, романтичен рейтинг. В Есекс и Хамбург се говори за романтичните свободни духове на джипситата. Те в древността крадяли коне и умирали за жени. Е, в България цигани няма. Има мургави българи които ще ви откраднат тасовете на волвото още на границата. Въпреки много случайни цигани – никой не умира за жена по пътя. Има мургави българки, които ти предлагат „ваджайна“ – по пет за сто марки. И грозно, грозно, грозно – англосаксонецът се пита: „... бе да ги еба в българите, къде я скриха тази красива страна, за която се говореше в проспекта...“. Цялата България прилича на CNN-репортаж за Чечня и Косово. Качете се на влак – вътре дори и нищо да не пипате – нежните ви англосаксонски ръце ще почнат да лепнат след час с типичното БДЖ-лепнене на ръце, което се измива трудно. WC ? Хуй веце, батенце! Вецето е приключение, което после разказваш на приятели:

„...срах в българска тоалетна... влака друса, тоалетната е по мръсна от тази в Трейнспотинг, обаче аз смело си навих англосаксонския гъз и уцелих дупката. Копелета – няма да повярвате – в България влакото лайно пада на релсите и си остава там. Предполагам, че после може би ги събират...“

Оу, Зофия?! Ейн хюбше щат! Мм, Алигзандър Неввскей?! Вери интересант! Целта на воднисто-сините ви англосаксонски очи е Зофия. Вие сте убедени и сте чували, че тя е една друга държава. Търсите с отчаяние национални, архитектурни символи, които да измият очите на многострадалната българска нация. Предварителната уговорка е, че вие наистина добронамерено искате да разгледате тази страна и да си създадете... какво?! Впечатление, ми да! Имидж, разбира се! Вери импортант тинг!

Първия адски имидж са панелните комплекси. Те са родени грозни и ще умрат грозни. Англосаксонецът се пита – как е възможно да се живее така. Такива архитектурно-лайнни ансамбли има само в Румъния и Русия. Ужасът идва когато разбере, че това е вечният стремеж на

българина – да получи жилище в Дружба 2. Дружба?! Дъве? Вас ист дас?! Оу, Фрийденшафт цвай! Я, я!

Уер ис дъ сентръм? Центърът е грозен. И отново като панелните комплекси сякаш докато са го строили този град някой е натискал сградите със задника си и те са останали ниски. Приемете и тази архитектура като екзотика. Потърсете националния символ. Къде е българската айфел тауър? Къде е софийската статуя на свободата? Къде са Биг Бен, Барселонските кули, поне някакъв Акропол древен, а? Ще ви покажат НДК. „Нешънъл палас ъф уот? А-ха! Ъф кълчър, вери уел!“

НДК наистина е символ. Ако оправим плочките можем и да се гордеем и да благодарим на соц епохата, че се разписа в архитектурата. Обаче едно нещо не могат да си обяснят и простят англосаксонските ни очи, които жадуват за символ! За емблематичен имиджов знак на този град и тази страна. Знаете ли кое им показват на англосаксонците? Паметника на Старчев! Копелета, екскурзководите на София от нямане какво да правят, разправят, че това е символа на София! Беда! Ад! Защо?! Ужас – по добре имиджа ни да беше правен от ИРА, ЕТА и ПКК, само не и това – паметник на културата! Не искам да мислят за мен като за това нещо! Бога ми, дайте го на циганите да го претопят!...

Успокойте се – ние сме англосаксонци и не бива да се паникьосваме. Това нещо е наистина целокупния имидж на нацията. Паметника на културата е огромния фетиш, неудобния вибратор на българите и техен имидж. Нация, която, ако има толкова големи батерии, ще ги постави в основата на желязното продълговато говно и когато то започне да вибрира, цялата нация ще си го сложи и ще се ебе в гъзъ до смърт. До смърт!

Старчев, жив ли си брат! Махни това нещо, откажи се от него без да го изхвърляш, нека остане като предупреждение за бъдните поколения или като кръстословица за извънземни... Обаче го махни, само да не е там... Или го залей с разтопено стъкло, както кехлибарът залива неприятно насекомо от древна епоха.

Друго какво! Кучета! Кучета има и в Рим. Долнопробни барове, лошо пиене, социалистически автопарк. Това ги има навсякъде от Виена надолу. Няма нищо за гледане. А, хората! Хората в България са грозни, неугледни, уморени и стари. Изглеждат некъпани. И понякога като си в лошо настроение, ти се струва, че си попаднал не на Раковска (оу, вългериян броудуей!) а на някакво фрийкшоу. Кой каза че момичетата в Пловдив по главната били красиви?! Тези момичета?! „...Оу, майн год, у нас така се обличат курвите. Хубаво е, че имате много млади курви по

улиците... обаче те не знаят и капка английски... отгоре на това не знаят какво искат и колко струват...“ Въсъщност англо-саксонските ни очи трябва да признаят едно нещо – българските жени не са чак толкова космати, колкото се говори в Хамбург или графство Есекс. Има и готини чикс.

Пичове, гадна е тази страна. Не ходете там. Това е място за туризъм само за психясали ърбан-авантюристи, които със сто долара я обикалят. И както джънгъл-авантюристите се кефят, когато попаднат на копулация между слонове – така и те се кефят когато попаднат в циганска компания, свада с ножове или на ампутираната магистрала при Оризово. Там където стават катастрофи.

)... out...(

Не знам откъде да започна. Най-добре от инициативността на българската нация. Когато турчин отиде в Германия, той започва да прави айрян. Когато българин отиде в където и да е – той започва да прави бели.

Но първо: какво се говори за нас?

Йогърт, йогърт, йогърт! Мамка му, за нас се говори че живеем в едни планини, правим кисело мляко, спим с овцете си и живеем по сто години, защото водим природосъобразен начин на живот (Южна Корея). Говори се също, че ядем кучета (Франция). Че българите и румънците са цигани (Байерн). Че сме неблагодарници (Русия). Че играем махленски футбол на ужасни терени (Испания). Че жените ни са проститутки (Италия). Че сме изконна територия (Анкара). Че не ставаме за бизнес, освен за пране на пари, но пак е рисковано (островите Офшор). Че сме единствената нация по-гадна и по-мразена от поляците (Варшава) . В другите части на света, повярвайте ми или ни наричат Унгария, или викат „йогърт!“ или нищо. Нищо!

Срам ме е. Едновременно с това и малко се гордея. Двама българи отишли в Шенгения. И квото могли откраднали. Решили да го вложат. Купили си едно старо Пежо 404. Инвестирали. Защото Пежо 404 има здраво шаси и когато с метално въже вържеш за шасито автомат за дъвки – автоматът бива изтръгнат. Бива изтръгнат и с влачене и с ужасен шум може да бъде завлечен извън малките населени места нощно време. Там да бъде разбит и да му се вземат дъвките и стотинките в него. Това се превърнало в поминък на двама българи в течение на почти две години. Шенгенските полицаи на границите Бенелюкс, Германия и Франция били шашнати и дълго време не можели да разберат това обикновена вандалщина ли е, пънкария ли е, или кражба. Не, това е българския

почерк. Българската инициативност. Модел. Леко се гордея с него. Много леко.

Българите са авто-джамбази. Българите са крадци на дребно. Оу, какво виждат англосаксонските ви очи – българи окопават леха?! Глупости – това са българи-иманяри в околностите на замъка Вюрстенберг, долна Саксония. Писаха по вестниците. Как звучи „Аз съм българче!“ в Холандия? Като пласъор на наркотици в Амстердам.

Тъжно ми е. Балканското ми сърце страда от имиджа на тази страна. Никога не успях да чукам шенгенка. Винаги когато съм се запознавал с германка и съм казал че съм българин, съм получавал едно леко „Оу!“ и „Аха-а!“ . Дотук си братче. Няма значение че физиономията ти е арийска и си дал сто долара за очила тип ентелегетно-европейдни. Познавам го по очите на шенегнеките. Кой не знае българите, кой не е чувал за тях... Българите са аут. С този имидж те никога няма да чукат нищо в добре подредения свят на Обединена Европа. За другите не знам.

Не плачи сърце. Все ще измислим нещо. Нека се развеселим с горда шенгенска история за това как българите са големи артисти в сърцето си, а шенгенките са тъпи путки. Това е и святата истина. Имиджът е нищо. Жаждата за приобщаване към Европа е всичко.

Примерно лично аз веднъж така се напих с бира в Дрезден, че ми падна стотинката. Щукна ми за секунди какво трябва да направя, за да не страдам от бактерията „имиджум булгарикус“. Представих се пред една божествена Инга като италианец от Наполи. Италианският ми се състои от думите: Парма, Стоичков, паста, Наполи и лаватриче (пералнята Индезит от рекламата). Обаче я съсипах тази жена Инга. След една обща водка и след като изчерпах запаса от италиански думи, тя ме помоли да продължа да ѝ говоря на италиански. Който го е страх от мечка – да не ходи в Италия! Започнах да бръщолева на български обаче с италианско-чикиджийската интонация. Сменях ударения, удължавах гласни, а тя ме гледаше и моят италиански ѝ харесваше много повече от моя немски. Инга беше рядко красива немкиня, с рядко срещани малки цицки, с рядко руса коса и рядко интересно детско личице. Толкова пиене изпи с мене, толкова много си говорехме, че не забелязах как моят колега, зидарят на бордюри Яни беше клекнал пред мене и ме гледаше както се гледа на много болен рецидивист. Осъзнах, че ще стане издънка и със звънливо-гъгнив италиански обясних на Инга, че това е „Мио амиго Янито-о-о! Ке коза емоционе, Янито-о-о! Ке коза нещо!“ Яни от Силистра е интелигентен пич. Не можеше да говори немски, но влезе в проблема като светкавица преди гръмотевицата си. Понеже искал да ме

пита къде е кенефа на тази проклета немска кръчма, той пое дълбоко въздух, осмисли италианската си интонация и рече на чист италиански:

„Мартини, каде да серра?!“

И аз, и Инга примряхме от неговия чудесен италиански. Аз запазах самообладание, въпреки че ми се искаше да се взривя и му обясних на италиански: „Янито че сера по коридоре у левво-о-о!“

И всичко не свършва дотук. Янито се отпрати по коридоре де ла сера, а Инга ме прегърна и каза на чист немски: „Дас италиянише шпрахе ист айне музик фюр мих!“ (италианският език е музика за мен)

За мен също, Инга. Прости ми. Всъщност няма за какво – така и не успях да стигна до квартирата ти. Получи се така, че ние с Янито не успяхме да те разочароваме с имиджа си. За Инга ние винаги ще останем италианските потенциални любовници, за които тя може само да мечтае. Ние я оставихме да мечтае. Тя не заслужаваше нищо лошо, нали?!

%

Така се срива и последната илюзия. Българите дори не са големи любовници. Те преекспонират любовните си неуспехи в любовни фантазии или поне разкази за приятели. Българите ги е срам да си признаят, че не са ебали. Те са толкова подтиснати и неизявени че организират един собствен свят където те са най-великите, с най-големия необрязан penis, с най-дългите косми по гърдите. Така става и с авто-имиджа им. Те живеят във собствения си свят на успехи, красота, изява, възможности, желаниа. Те си вярват, защото в тяхната махала няма кой да ги опровергае. Те могат да бъдат герои само ако откраднат нещо, ако изнасят нещо, ако са лоши и извън закона. Те не знаят за онази другата изява – да съградиш, да опазиш и да умножиш. Да си културен и скучен като немец, самоуверен и прибран като англичанин, емоционален и фин като италианка и французин, екзотичен и перверзен като испанец и гъркиня. Да си горд поне колкото португалец и да си наясно със себе си поне колкото обикновен чех, колкото зъл унгарец и както безличния поляк.

:(

Имиджът е съвкупност от знаци, които дава една марка, за да бъде тя разпозната и приета като такава. Нашите знаци приличат на знаците на пиян глухоням ексхибиционист. Те са незаконни, неуравновесени и са разбираеми само за нас си. Реалният български имидж на всеки отделен индивид е изключително различен, светъл и чист. Като съвкупност обаче нацията, която нарича себе си „народ“ никога не е работила за себе си, за собствената си угода, та камо ли за собствения си имидж. Ако не бяхме българи щяхме да се смеем от сърце на единствения рекламен

билборд рекламиращ България. Там, малко след като влака мине Калотина и набира скорост към София винаги на поляната след гората има едно циганче. Циганче козарче с опърпани дрешки. Може би се казва Калитко или Хасан. То най-добре рекламира вашата т. нар. „родина“. Събува си гащите, хваща с малката си ръка неимоверно дългия си детски penis и го размахва с въртеливи движения към пътуващите влакове. Опитва се нещо да изкрещи, но никой не може да го чуе. Тогава то подхваща предварително събраните камъни и започва да замеря с изумителна точност радващите се по прозорците пътници.

Имиджът е нищо. Довери се на жаждата си за Европа.

30. Чалгария

ЧАЛГА Е! (нейте робини – Ред.)

Има едни велики дъвки „love is...“ – с картинки и кратки послания за това какво е любовта. Те са добра алегория за нашето Общество. У нас обаче на хартишките на тези милиони дъвки, пише друго. Пише „чалга е!“ . Не с многоточие, а с удивителна.

Чалга е! След глагола „е“ няма да такива работи като послания и милиони варианти! Край на многоточията! Опитайте дъвките „chalga is!“ Те са еднакви като манифест (или хатихумаюн), сладки като парфе (или баклава), опиват като шампанско вино (или наргиле)! Опитайте дъвките „chalga is!“ ... Те приличат на онази деформирана част от пъпчетата върху огъващите се коремни на ханъмите! А вие всички искате да докоснете с език тези пъпчета, въпреки че в тях се събира мъхът от смисъла на живота! Яж чалга, пий чалга, сънувай чалга, чукай чалга – бъди чалга! Чалга е! Дъвчи и си купи още една!

Въпреки, че никой в тази страна не очаква да има написано нещо след удивителната на „чалга е!“ , аз ще ви допиша няколко такива дъвкови послания. Да започнем простичко, за да бъдем разбрани (и от тях):

ЧАЛГА Е! (едно езиково и музикално понятие)

На турски език „чал!“ е заповедната форма на „свири!“ . На цигански производната дума „шалджъ“ вече е ъпгрейдната до „певец“ или „касетофон“. На български означава определен вид музика, която слушат 93 процента от населението (НСИ, април 1999). Стоотици изследователи и противници на чалгата (вкл. Каналето) твърдят, че след като чалгата е толкова разпространена, ние не трябва да я отричаме. Трябва да се

съобразяваме с общия вкус, маниер и да търсим и да открием нещо важно, символично и народопсихологично. Или поне да я търпим.

Но няма да стане така! Проклети да сте! И триклети да сте, и петклети да сте, и седем-осем и да сте паднали! Да го духат всички, които мислят по този начин и да ходят на Централна гара със Софи Маринова да правят свирки на случайно преминаващи турски конвои за Косово! Да се сплукат дано всички като един Кондьо и да оглупеят като Елвира Георгиева! Защото колкото повече:

А/ едно НЕЩО е разпространено след много хора

Б/ които ти говорят, че ТО е нещо нормално и

В/ трябва да се съобразяваш с него,

толкова повече ТОВА НЕЩО има шанса ДА Е СБЪРКАНО ОЩЕ В САМИЯ МУ ЗАМИСЪЛ!

Когато някой каже на вас, седемте жалки процента, че трябва да се съобразявате с 93% от населението на една страна, това е поличба. Трябва бързо да си съберете багажа и да избягате от тази страна! Защото, колкото и да е дребен проблема, по който 93% от населението мислят еднакво, малко след тази поличба някак си естествено идват на власт едни хора с мазни перчеми, неестествени мустаци, които обичат да крещят на език, на който нормалните хора разговарят само с конете си.

ЧАЛГА Е! (когато слушането на музика е фашизирано)

Просто се сетете, че най-големите грешки са правени, когато всички мислят еднакво и не се сещат да си кажат един на друг, че нещо не е наред.

Чувам миризливите Гласове на Популистите, усещам мнението на животрептящите Трепанатори на Обществения Череп, и долавям неприязънта на Лоботомистите от Последния Ден! Единственото, с което може да бъдете прокълнати, е да почнете да се обличате като Луна, да се дехуманизират като Мечо и да се ожените по любов за Сашка Васева! Но тази стужия не е за тях! Това е една студия за семплер, китара и 7% от населението!

Колко пъти сте се противопоставяли на дискриминацията при слушането на музика? Никога! Някога да сте отивали и да сте казвали, че тази музика не ви е по вкуса?! Случва се само обратното – това е историята за един култов ди-джей на Боровец по време на абитуриентски балове на средно елитна гимназия. Той бил заплашен „да спре с тия неговите глупости“, и да пусне чалга, защото „всички ще си излязат от

заведенито“. Веднага след това дошъл боса на заведението и казал на ди-джейя, че ако всички си излязат, той „няма да си излезе жив оттука“. Ди-джейят излязъл за малко, купил някакви сборни касети и се върнал – за да продължи живота си.

Същата история е описана от Ерих Мария Ремарк в „Черния обе-лиск“. Ако някой не иска да слуша точно това радио – просто да излезе от тази кръчма и да ходи в западна посока докато падне на земята и си поиска вода на италиански.

Представете си, ако чалга слушаха единствено шепа чалгари, вина-ги на първи юли! Представете си момиче и момче да срещаха Слънцето с чалга на САМО първи юли, на морския бряг! Представете си хората слушащи чалга просто да си правеха на първи юли своя тих купон, наречен „чалгай-джулай“! Как чудесен щеше да изглежда светът! Хора-та щяха да седят и да мислят различно, а други щяха само да седят. И да слушат чалга. И тази държава нямаше да изглежда така.

ЧАЛГА Е! (когато естрадата продължава с други средства)

Не ме разбирайте грешно – аз от музика нищо не разбирам. Но в един момент усещам, че и музиката нищо не разбира то мен. А друга ня-ма! Живея на място, където няма нищо друго освен чалга. Дори да бях чалгафен, аз пак щях да се притесня от липсата на алтернатива.

Примерно Лили Иванова най-накрая узря в творчески план и записа рок-албум! Явно е: въпреки че живеем с 50 години назад, май че време-ната са се променили! Ама пък как ми се падна да живея в страна къде-то няма дори подражатели на Джони Холидей?! Оказа се за десет годи-ни свобода на творенето на музика, че няма да имаме поне Карл Гот! Ами Дийн Рийд?! Но какво говоря – поне подражатели на Секс Пис-тълс, Ролинг Стоунс, Пинк Флойд, Пако де Лусия, Доорс, Джими Хенд-рикс, Висоцки, АС/DC, Джанис Джоплин, Стинг?! Поне идиот като Ри-чард Клайдерман! Поне едно унгарско „Плешиво куче“! Имената може и нищо да не ви говорят, защото и аз едвам си ги спомних – все пак съм роден след Втората Световна война. Ние дори не можем да мечтаем за Скънк Ананси, Мадона, U2, Рейдиоход, Металика, ние Таркан не можем да си позволим, та камо ли техно, габа, рос, бритпоп, артърнатив, ню-ейдж и прочие.

Толкова ли е тъпа тази нация, че даже подражатели няма, след като има фенове?! (вярно е всъщност че дори и феновете са малко – повечето ги познавате поименно)

Ние си нямаме нищо. Време е да си го признаем, че осиротяхме,

братя! А докато погребваме несъществуващото тело на старата Естрада, на Гробищата за Музикални Любимци циганите са си спретнали такъв купон, че вече те е срам да заплачеш.

Но гробищата за музикални любимци са видели много неща: не се срамувайте – нека поплачем поне за несъществуващите български Спайс Гърлс! Хипотетично те не трябваше да могат да пеят – поне щяха да се снимат голи в някое списание. И щяха да се казват „Неродени Момичета“. Не е лошо името.

ЧАЛГА Е! – (следствие, а не причина: като меренето на температурата при болната нация)

Интелигентния човек не може да има нищо против чалгата. Това е като докторът да се опитва да оперира високата температура на болен човек. Чалгата не прави една нация да изглежда проста. Простата нация по естествен път ражда чалга. Чалгата е резултат, а не причина. Вижте къде и как живеете, вижте как и за какво си говорите, вижте какво и колко получавате.

Виждали ли сте свинщината на мръсните улици, лошото обслужване превърнато в класика, вселенското отебаване, виждали ли сте как децата се спъват по неравните тротоари на детството си, а бащите им ги псуват и им пожелават да окъоравейт като майка си, на която „ше и ебат майката!“ и това отеква, защото е тихо?

Виждали ли сте как автобусите разнасят към панелните коптори работната сланинеста ръка на остаряващата нация, която мъкне торби със сланина за децата си, за да има с какво да мезят те?! Да мезят и да спрат да крещят, че нищо не се случва и че в тази страна тишината ги подтиска?

Виждали ли сте гнусния пасторал на разградения двор, неподдържаната градина, подивялата асма, спускаща се върху масата с изгнила мушама, където в пластмасови употребявани чашки, пълни с домашна ракия, седи Националният Дух и се чуди защо е толкова тихо?

Виждали ли сте?!

Виждали сте. Но тези картинки няма да са толкова страшни, ако пуснете музика върху тях. Тя не бива да е Пинк Флойд, защото хората ще започнат да се самоубиват. Тя не бива да е от „Трейнспотинг“, защото и другарите ще станат дрогари. Съвсем няма да е от „Родени убийци“, защото всеки, който се казва Пантуди Харалампиев ще се почувства като Уди Харелсън и ще започне да избива уволнени оператори и репортери от БНТ.

Не, тази музика трябва да е весела. Да се говори за мацки и хубави коли. За кинти и бандити. За любов и раздяла. Визията иска озвучаване и тя си го получава. Пусни музиката!

Слушам пуснатата музика и нищо не разбирам. Защо като на тази картинка ѝ отиваше някъкъв безотговорен рокендрол, в момента звучи ангажиран кючек?!

ЧАЛГА Е! (когато една нация седи твърде дълго пред тоалетната)

Търсенето на литературни примери често отвежда писателите в тоалетната. Сетих се какво е чалгата! Представете си една цяла нация с десетилетия да седи пред вратата на обурудвано WC, да ѝ се ходи по голяма нужда („да ѝ се сере много“, би казала самата нация) и нещата въобще да са на път да излязат от контрола на културологичното задържане. А „културологично задържане“ е наистина сериозен термин от народопсихологията, свързан с авторитарния режим на комунизма.

Така че представете си в един момент, някой да пусне нацията като едно цяло в кенефа, и там да се осъществи едно епохално изхождане, въпреки, че не е много чисто! Изхождане на емоции и съдържание от миналите дни, изхождане на неотработен смисъл (какъвто има много в живота на всяка нация). Седи нацията, клечи и рисува със нокът върху латекса от стената на тоалетната. Рисува прободени сърца и пише години на уволнение: кефът е пълен! И то не само защото същата нация е казала в прав текст, че едно сране си е половин ебане. Ясно е, че който много е чакал, после дълго ще седи в кенефа.

Сега вече се успокоих. Който и да е човек, която и да е нация няма да може да прекара целия си живот в кенеф. Там е скучно дори и за най-извратените и престискали се хора и нации. Рано или късно, бързо или постепенно, един ден човек излиза от тоалетната облекчен и все едно че нищо не се е случило. Нека да го забравим, наистина.

ЧАЛГА Е! (нещо като израз на силен национален автентичен дух)

Запишете си: Интелигентността в тази страна е третичен полов белег. Тук умен е този, който може да крещи по силно и да гледа по лошо. Атавизми от едно минало, когато кючекът наистина е бил национален танц, но не се е танцувал много от българките. Днес културолозите си отдъхват облекчено, че едно време е било страшно : слушала се е сръбска музика на сръбски. А днес се слуша сръбска музика на български,

което било по добре. Освен тази музика се слуша и гръцка музика на български, циганска музика на български, чисто турска музика на български и големия ужас – македонска музика на български. Дотук всичко е наред за мене. Чакам само да ми пуснат българска музика на български, за да стана убеден музикален интернационалист. Чакам!

Всичката гадост във Вселената е намерила своя концентриран изказ на Петолъчката край Сливен. Там може да намерите на касета ретушираните култури на всички нации, на които не искаме да приличаме (без братска Русия!). Независимо откъде е крадена музиката, на обложката има или руса гола мадама или трима тъмнокожи и подозрителни типа. Снимките обикновено са взети от РПУ. И въпреки опитът в този музикален продукт да се създаде илюзия за „нашенско“ – истината е друга:

Чалгата технически не е български продукт във 99% от асортимента си! Българският текст не оправдава правенето на песни, които са хитове в Гърция, защото те тук не стават хит, дори и да се продават добре. Музиката е най-универсалния и убеждаващ език и кой какво точно пее вътре не е баш важно, като се има предвид текстовете на българската чалга. Няма такъв пример във световната музикална история – това е все едно да има кънтри на немски, шансон на английски, руски романи на афганистански и тиролски провиквания изпълнени на балалайка от сърбин! Всички сме модерни хора и интернационалисти, ама не дотам!

ЧАЛГА Е! (да правиш много пари от малкото IQ на клиента)

Хората, които правят чалга, я правят защото това им е живота. Така правят всъщност и всички останали. Когато едно нещо ти е живота, пък и с него си купуваш почти ново „БМВ-ййце“, вече не е много логично да приемаш каквото и да е чуждо мнение. Но в настоящата студия за китара, пиано и 7% от населението няма да говорим за хората с нисък IQ, които създават продукти за хора с нисък IQ. Няма да е достойно, ако не бъдат споменати другите хора, които спомагат да се лансира явлението чалга. Те са българи, които помагат примерно при превода на „Доко, Доко“ от цигански на български. Те са хора, които могат примерно да преведат „Бургаски вечери“ на Тоника СВ от български на цигански. Мисля че това е единственото действие за приобщаване на ромите в културната ни общност. Другото е приобщаване на българите към ромската общност.

Това са хората, които продават стъклени чуждоземни мъниста на индианците в резервата. Никой не бива да бъде осъждан, че работи за пари. Само може да бъде споменат:

1. Тончо Русев – във всяка обществена изява в една страна има по един вездесъщ Кашчей Безсмъртни. Тончо Русев е неувяхващият символ на българската естрада, чалга и прочие музика. Друга българска музика просто няма. В тази стремглаво застаряваща страна Тончо Русев(ците) имат статус-символ, който може да бъде сравнен с онова, което е примерно Андрю Лойд Уебър за Англия. Боже мой!

2. Надежда Захариева – у нас поетите се хранят от това, което най-много мразят. Жената на Дамян П. Дамянов почти пази в тайна работата си за Кондьо и компания. Всеки умен човек би го правил – на нея може само да ѝ се радваме, защото в текстовете на чалгърите отдалеч си личи пърформанса на една сръчна рима. За сравнение с големите – съществува шотландски фолк по стихове на Робърт Бърнс. Но не е същото, боже мой!

3. Недялко Недялков – синът на поета, настоящ революционер Йорданов. Един чудесен хроникьор, на който ако пайнерите не му плащат добре, това означава, че всичко в тази страна се прави напусто. Никой не е направил повече за популяризацията на чалгарията от този непознат човек. За сравнение с големите тук не може и дума да става: това ще означава един човек да получи награда Пулицър, само защото умее да се пули адски добре.

За пореден път случаят идва да покаже, че дървената естрада, сивата поезия, жълтата хроника, тъжния таксиметров бекграунд и големите цици набучени кол (вместо овнешка глава) могат да разбият изгнилите врати на безкритичното национално съзнание.

Защо е безкритично?! Както пояснихме по-горе: много се е стискало.

ЧАЛГА Е! (когато музиката се произвежда от оторизираните дилъри на фирмени ковчези за християни)

Не, не е прекалено. Докато светска Турция излъчва убийствени и модерни клипове с тънката червена полумесечна линия в тях, у нас нещо не е наред. Докато Франция разработва своя държавна политика в противовес на американското и английското влияние в културата, у нас нещо не е наред. Докато мексиканците даже вече престанаха да подражават просто на северните си братя – куртурните хегемони, у нас нещо не е наред. У нас на ориенталски маанета се пее за лош секс с българки.

Иде ми да изпея не съм националист и никога няма да бъда! Просто питам защо у нас всеки музикант прави римейци на „Гол ключек 2“, а никой не разрови дори един Йоан Кукузел, за да сглоби поне едно нещо приличащо на „Амено“ (Ера). Нищо хубаво не се случва напоследък и наистина нищо не е наред.

Помислете малко за Теория на конспирацията в глобален музикален мащаб.

Знатете ли какво щеше да ви каже Мел Гибсън от филма „Теория на конспирацията“, ако го питате какво мисли за чалгата. Щеше да ви каже буквално следното:

Мел: *Основна задача на масоните и евреите е с помоща на американците да изтикат славянското влияние отвъд проливите. По този повод се водят малки регионални войни и се създават невзрачни муслимански държави, които са част от огромен замисъл: да се създаде ислямска музикална дъга по веригата Босна, Черна гора, Албания, Косово, Тетово, Македония, Родопи, Кърджалийски анклав, Странджа Сакар, Делиорман барабар с Варна. Така гърците ще бъдат изолирани от православие по суша, а ислямът отново ще вижда Виена с просто око и ще може да смущава виенските валсове с гласа на мюезина. Руските романси и интереси се отдалечават със стотици километри, а Шер, Рики Мартин и Дженифър Лопес ще се слушат само от Евгени Минчев и благоверния му испански посланик.*

И ако в този план сърбите вече са победени по най-тежкия начин (забелязахте ли че те воюваха срещу американските ракети предимно с рокендрол! това трябва да ви говори много) и половината дъга е готова, то с втората част от тази ислямска музикална дъга няма проблем. Неусетно и почти българите сами както винаги пускат ВЕФ-а и му нагласят станциите на ориенталска вълна. Защо така се получава при вас, не мога да ви кажа, защото ме гонят тайните музикални служби на ложата на софийските таксиметрови шофьори... Изчезвам, не си ме виждал!...

Ето това щеше да каже Мел Гибсън по въпроса за теорията на музикалната конспирация и щеше да емигрира. Налудничаво е, нали?

Трудно е да повярва, човек... Чак пък толкоз...

ЧАЛГА Е! (когато Господ избира най-неподходящите хора за своите намерения)

Има една страна, която си няма собствено име. Тя си търси името и

звученето, затова засега ние ще я наречем условно Чалгария. От нея да се излезе е трудно, а да останеш в нея също не е лесно. Тя е населена от обслужващ персонал и е пълна с екзотика. Хората са тъжни и мръсни, обаче са дебели и добри. В тази страна Господ винаги избира най-неподходящите хора за своите намерения.

Казаха ми преди дни, че в Чалгария чалгата е народна музика. Ще повярвам в това само когато панелните блокове в Студентския град се пръснат на парчета като във филм на Пинк Флойд, по улиците му потекат реки от кръв и сперма, от небето потече огън, жупел, сироп и карамелизирана захар и сам Исус Христос слезе по анцуг на Земята, щракайки с пръсти и кършейки кръст. През това време небесните ангели със зурни ще му свирят парчето „Кючек му е майката, гюбек му е таткото, добро е детето...“

Дали Господ ще гледа всичко това отгоре тих и невъзмутим?

31. Театърът – гласовете не чувам

притчи от книгата „Ще ви чакам да умрете!“

за Питър Шафър и театъра

Ако Питър Шафър беше български автор, то неговата пиеса „Еквус“ щеше да изглежда така:

Двама български красиви млади театralи се съблекли и решили да се чукат. Обаче все нещо не ставало, защото докато театralите били голи и се опитвали да се чукат – тях непрекъснато ги наблюдавали едни коне от Министерство на културата. Наблюдавали ги и пръхтели недоволно докато красивите млади театralи остарели и започнали за нищо да не стават. Така театralите умрели преди конете от Министерство на културата да умрат. И това е цялата история с две думи.

За щастие Питър Шафър е английски автор. Ако четете докрая ще разберете какво става с конете, които пръхтят и гледат когато двама в английска пиеса се опитват да се чукат.

След като ви дадох пример с английски автор (Питър Шафър), колкото и да ви е кофти ще ви дам пример с български автор – Недялко Йорданов. Съжалявам, това е.

за Недялко Йорданов и театъра

В известен смисъл в момента Българския Театър прилича на жената

на Недялко Йорданов. Тя е възрастна, страшно гримирана, играе лошо и играе едни и същи неща. Тя се казва Ванечка и най-добре играе жена на Недялко Йорданов. В този смисъл Недялко Йорданов наистина е женен за театъра.

Притчата за него е проста като готварска рецепта – вземете две щипки интелектуалщина, една кофа опозиция /безцветна/, малко рими от типа „чичка-ръчичка, но никога пичка“, разбъркайте добре, прибавете струни от китара, три акорда на вкус и един Хайгашот. Този театър е нещо, което пълни залите – той не се различава от литературните четения, но се продава добре. Продава се добре не защото Йорданов е добър, а примерно защото Костов е лош. Това обаче не е Български Театър (БТ). Това е пост-социалистическия реализъм на Недялко. Той е пропит с тъга по все по-неставащия хуй, безотчетните банкети и патетиката на търсените рими:

Рими търсени
като театрални прими,
с които Недялко
никога няма да спи защото...
защо Ванечка?!
защото... така!

Довиждане, господин Йорданов, до след малко където сте положителен пример. След като дефинирахме какво не е БТ, редно е да поставим какво е БТ.

за Мариус, Морфов, Москов и театъра

Дали не обидих някого – тези имена случайно са заедно и са подредени по азбучен ред. Но театралната пирамида МММ е единственото, което си заслужава да се гледа и което ще остане в историята от постната епоха на театралната реформа. Страх ме е да ходя на техни работи защото тези тримата са и синя птица, и света троица, и златна паница за мен. И ме е страх за тях и недоверие ме тресе и пак вярвам в тях като разпнатия разбойник в Иисус. Сиреч и аз имам нещо общо – бях там и се настрадах.

Ако сте забелязали обаче никой от тях не се оплаква от нищо. Няма „Боже, защо ме изостави?“ . Няма плач и липса на ангажименти. Как го правят тия хора?!

Само веднъж Морфов отбеляза, че поставя Шекспир, защото няма свестни български автори. Ебати, колко е прав Морфов, не можете да си представите колко е прав! И Мариус е прав – този човек непрекъснато

поставя себе си, просто защото с друг автор със сигурност ще се преебе.

за авторите и театъра

Българските автори с единствено изключение светеца Радичков са задници. Те се опитват да кодират посланията си в реверанси към Бекет, Йонеско и Мрожек. Техните персонажи са неразбираеми идиоти, изметнали се шаблони и мухлясали човешки лайна, които не съществуват и следователно е невъзможно да се изиграят. Ако приемем че средният зрител в „интелектуално отношение“ е потомствен овчар, то българските автори са недосетливи препаратори на овце, които показват препарирана в интересна поза театрална овца. И после обидчиво се фръцкат, защото единствената реакция на потомствения овчар като види препарирана овца е да вдигне рамене. Добре че потомствените овчари си играят на сноби и се стараят да не обиждат много авторите. Трябва да наблюдавате лицето на публиката – тя се старае да разбере посланието с неистово усилие. Тя търси фабула, неква връзка да захване, някой цитат да я накара да се усмихне. Авторите пък неистово се нуждаят да си кодират посланието. И добре го правят защото най-добре се кодира това, което не носи смисъл.

Авторите, българските автори в българския театър се страхуват от публиката. Те никога не могат да напълнят НДК поне един път като Недялко Йорданов. В този смисъл Недялко е най-добрият български автор. Жалко, че не прави театър, а семейно-приятелско джамбуре с добре кодирани /и той!/ политически послания.

за актьорите и театъра

Въпреки ВИТИЗ нашите актьори са едни от най-големите на света. Големи, защото:

- а/ играят квото им дадат, не отказват
- б/ търпят да се излагат заради други
- в/ стават известни чак на бенефиса си
- г/ и всичко това за 120 DM на месец

Всъщност българските актьори са луди за връзване. Те, заедно със сценичната прах гълтат с години отровната атмосфера на театралния Ключариат. Заедно с лошия алкохол преглъщат мечтите си и стават това, което им позволява Системата. Влизали ли сте в барчето на Народния театър?! Там вони на Арда качак, умрели мечти и гноясали амбиции. Идете и помиришете. Не стойте дълго защото ще загубите част от сетивата си.

Проблемът на актьорите е че са много и че са приятели. Никой не иска да се състезава с другите. Проблемът им е че са стари и похабени от липсата на състезание. Проблемът е че „млад актьор“ у нас е човек на 35 години. Проблем е че новобранците в големите театри играят борчета докато им окапят игличките. Проблемът им е, че се страхуват да се самоопределят като Мариус – хомосексуалиста, като Баташов – нервния работохолик и като трупата на Армията да се разграничат от племето. А актьорското племе е племе на канибалите-педофили-копрофаги. Първо изяжда децата си. После изяжда кофа с лайна и отива да спи. Тихо.

за Системата и театъра

Никой не знае каква е Системата. Когато стъпих на сцената на Пловдивския Драматичен Театър за пръв път – тогава всички ми говореха за Магията на театъра. За повече от година разбрах със сигурност, че магията в БТ е толкова колкото в кучи гъз. Никой в БТ не е сигурен за нищо. В БТ никой нищо не решава. В БТ е най-добре нищо да не се случва. Всяка година почти се сменят директори, които от своя страна сменят

- а/ персонала,
- б/ репертоара
- и в/ секретарките.

Ако някой е направил нещо свястно – почва се отначало. Ако някой е сринал театъра до основи – пак отначало. Краде се. Печатат се фалшиви билети, крият се бройки зрители. Фалш, лицемерие и рядка сперма – това е нормално за всеки театър от античния насам. Но далавера с ламина, гвоздеи и плат американ – това го има във всеки български държавен столичен театър.

Ако магията на театъра е малко ръкопляскания, много нерви, никакви пари и тонове лицемерие – значи за това е ставало дума.

за Мениджмънта и театъра

Има такова животно в БТ. Живее като тумор в мозъка на млади хора, които ще умрат от тумор в мозъка преди да успеят да направят каквото и да е. Когато фирмата „Камен Во“ направи „ХП-та нощ“ всички казаха, че това нещо е тъпо. Инерцията на журналистическото свинство, към която принадлежа и аз – тя просто не забеляза че театърът е пълен. И че това се случва не един път в НДК като при Недялко Йорданов, а сто пъти. И друго не успя да забележи журналистическото свинство – че някой намери някакви пари и направи театър. Вместо всички да плясат

на Студио Мобиком щото даде пари за театър – всички вкупом казаха, че Мобиком са се преобали.

Ех, копелета, Мобиком знаят много добре, че не са се преобали. Обаче Мобиком повече пари за театър няма да даде, защото никой не се намери да каже добра дума за начина по-който порасна първата нормално менажирана и финансирана и „както си трябва“ театрална продукция.

В Българския Театър просто би трябвало да има малко хора, които да правят много театър, които да гледат много хора.

Ако в сегашната система на менажиране и финансиране на БТ има един преобан, то този преобан е направо заклан. Това е побъркания да-нъкоплатец. С негови пари се прави боза, а не БТ.

Когато стане дума за менажиране се сещам за Пловдивския театър. Там директора е луд човек. Сменя репертоара, набира млади актьори на по 20 години, прави две комерсиални постановки (Молиер и Карбовски) и три трудни за гледане (Чехов, Калин Илиев, Стефан Цанев) . Единственото признание, което му стига на този човек-директор е, че вкара осмукласниците да гледат Чехов – и то не на сила! Покрай „скандалите“ на Карбовски и „актобатициния прочит на Молиер“ децата се заинтересуваха от актьорите и актрисите и отидоха да гледат Чехов като хипнотизирани. Не им хареса, обаче вината си е само на Чехов.

Този директор точно в момента лежи болен от хипертония и тежка форма на пропаднали надежди. Той ще си отиде неразбран заради по-редните рокади на Министерството и финансовите игри с Европейския месец на културата в Пловдив. И заради последните сводки на театралния Клюкариат.

Заедно с него ще си отидат Молиер, Карбовски, Чехов, Цанев и Калин Илиев. Ще си отидат актьорите на по 20 години, от които сега децата искат автографи. И ако Министерството каже, че акробатициния Молиер и фрагментарния Карбовски трябва да си ходят – нас с Молиер въобще няма да ни пука.

И ако Министерство на Културата отново след година успее да напълни салона с неорганизиран деца – нас с Молиер кучета ни яли.

Но министерство на културата и Ема Московка няма да успеят да направят това. Защото децата искат акробатициния Молиер и фрагментарния Карбовски. Те наистина харесваха тези две пиеси. Аз ги питах.

за Ема Московка и театъра

Ема Московка е културологичен труп. Тя е неадекватна в политиката си, в държането си пред камера и всуе се старее да представлява с

авторитет институцията си. Ако театърът в момента представлява държавна гора, госпожа Москова е като голия чудомиров горски стражар, с който и без който гората си расте и ако не я запали някой – гора ще има. Въпреки чиновниците и аркашките и Поляков и всички.

за Поляков и театъра

Абе кой е тоя Поляков дето коли и беси в българския театър и всички под сурдинка му произнасят името и се плашат като андрешковци от секретар-бирника?! Толкова ли е голям този Поляков?!

за себе си и театъра

Много ми беше приятно да получавам аплодисменти. Направих либретото на мюзикъла „Бог е невинен“ заради две неща – заради хората на 14–24 години и за пари. Пари нямаше, но хората дойдоха. Опитах се да си създам критерий за стойностните неща в театъра. Създадох си 46 критерия и на 47 се спрях. Четиридесет и седмия критерий е Аналоговия Критерий (АК 47). Цифров критерий е по-добре от никакъв критерий. Броя хората, които не са ангажирани с театър и които харесват мюзикъла. Много са. После броя хората които са ангажирани с театър и не харесват мюзикъла. Пак са много. И всички са ходили са го гледат. Театърът – пълен. Или съм много добър либретист или не съм. Друга възможност няма.

Театърът ме напълни с омерзение. Както си личи от целия материал за театъра – аз малко съм заприличал на всичките тези театрали, за които вече нямам обидна дума. Станал съм скучен и единствената ми идея в този материал беше да оплюя театъра. Аз съм негов продукт. Сега разбрах защо в БТ всички се обиждат на „некадърници“. Те просто си говорят истината.

Надеждата обаче остава. За мен също има надежда. След тази статия малко по-трудно ще ми дадат да направя втора пиеса. Пак ще стана нормален човек и ще пиша по-малко за себе си и за пиесите си и по-малко ще приличам на тях. Надеждата остава. Има хора, които се вземат в ръце и си правят театър. Не е само Мариус. Запознах се с едно прекрасно момиче, което играе по три представления на ден – кара декорите си със собствения си Трабант и играе с кукли в детските градини. Тя си продава билетите, тя си мъкне декорите, тя си прибира парите, пак тя си радва децата по един нов начин. Тя вижда надежда за БТ, а аз си мисля че тя е БТ.

И други такива хора има – голата Шани в „Еквус“ на Питър

Шафър. Това момиче го обидих преди да успее да ѝ кажа колко я харесвам. В тази пиеса голата сцена с английските коне е наистина като самият БТ – сцена на някакъв неуспешен секс. Обаче Шани и момичето с Трабанта са хубави. Все някога секса ще се получи. А на конете на Питър Шафър или ще им изободат очите или ще умрат прави от естествена смърт.

пловдив 150499

31. Интеликендзия

Има такива отвратителни дни, когато човек си върви по отвратителните улици в отвратително настроение, а всички хора минаващи покрай него му се струват крайно отвратителни. Приличат на неприятни изроди от филм на ужасите с малък бюджет. В него хубавата руса жена, която трябваше да бъде заклана, не се е явила на снимките. В него нарочените да умрат още в началото несимпатични статисти са главни действащи лица и ти с недоумение разбираш, че те ще умрат след тебе. В него ти се иска да си главен герой, да размазваш хрущящите черепи на уличните зомбита. За теб да се разказват легенди, където си наричан „Масакре“ и си изобразяван като малка фигурка от кал, косми и фъшкии (пак поради липса на бюджет). В такива дни човек наистина вярва, че мястото, където е роден, е едно от най-гнусните. Че светът по принцип е погрешно и грозно сглобен, така че да скърца в главата ти... И въобще Вселената наоколо е просто още един цирей върху мазната плът на Съществуването.

Не е важно дали в такива дни човек е прав. Важно е, че в такива дни като в китайско мъчение се раждат чудовища. И понеже у нас няма бюджет за масови и серийни убийци, се раждат трите типа хора. Първият са **хомункулусите на бита**, пред чийто светоглед стои страница от вестник с малки обяви. Вторият са **питекантропите на удоволствието**, на който от всяка пора стърчи по един работещ вибратор и ги кара да настръхват. Третият тип са най-страшните. Третият тип персонажи у нас са най-големите изроди. Поради ужасяващия си вид и същност, самите те са се кръстили с едно име и са мимикрирали до там, че името им да бъде женско. Наричат ги „интелигенция“-та. Ако трябва да бъдат описани и нарисувани, тези хора приличат на хилядоглавата ламя от приказките, но при „интелигенция“ – та главите ѝ са заместени от хиляди

ануси.

Гьобелс

Когато чуел думата култура, Гьобелс се хващал за кобура. Когато у нас някой някъде каже думата „интелигенция“, нормалните хора се хващат за кура. Казано интелигентно, думата е един от най-кухите резултати на индивидуалистичното съзнание съчетано с неосъществено желание за отборен дух. Гьобелс е един от широко известните аутодафисти на книги, лош фашист и неприятен фанатик. Но Гьобелс е резултат, враг и противостояние на една култура, в чийто речник няма да намерите обща дума за интелектуалният елит на нацията. Напротив, ще намерите думата „бюргери“. Наличието на истинска и неоспорима културна идентичност не предполага назоваването ѝ с една дума, напротив, определя термина за „не-интелигенция“, каквато дума е „филистер“ (според старите немски студенти, това е младеж, който не е решил да учи). Както казва природно интелигентният човек Жеков – колкото по-голям е един човек, толкова по-големи и страшни са враговете му. И затова Гьобелс е антипод на една култура, която освен че има Гьоте, има и наглостта да произведе машинки за самозадоволяване с фигурката на Гьоте. Защото тя е свободна по дух, необяснена по предназначение и толкова голяма, че е трудно да бъде назовавана. А у нас така назованата „интелигенция“ дори фигурки за самозадоволяване не произвежда.

династията Мин

Докато Европа се опитвала да си опази задника от слабокултурните азиатски племена, средновековната чума и неприятните славяни, в китайската империя божествените императори Мин, че чудели как да се забавляват. Понеже били безсмъртни и си нямали работа, те изобретявали пиана пълни с котки, чийто клавиши задействали остър механизъм, който биел главата на определена котка и тя мяучела жалостиво (в различна тоналност от другите котки). Изобретението по-късно е взаимствано от свръх-интелигентният и жесток испански инфант Филип, чието любимо занимание като дете било да къса крилцата на мухите и да ги хвърля от високо. Но династията Мин се прочула с най-интересното си забавление: човекът-бонсай. Взимате едно двегодишно дете и го поставяте във ваза. Оставете му отвор за дишане, хранене и дефекация и го зазиждате така във вазата, че то да расте и да я изпълва. Да живее там докато след пет или седем години, императорите Мин счупвали вазата и оттам излизал урод, който съвременните режисьори на хорър не могат и

да сънуват. Така божествените императори получавали човеци в най-различни форми. Изкуството в това забавление бил причудливият вид на вазата, в която да бъде поставено детето. С малко търпение можело да получат човек-жираф, човек-кубче, човек-топче, пирамидка или примерно, човек с формата на прост олук. Като повечето произведения на изкуството и тези човеци-забавления трудно се отглеждали и не живеели много дълго. Защото след счупването на вазата земното притегляне, деформираните вътрешни органи и изчанчените кости не служели по предназначение. А само и единствено по начин, който карал династията Мин да се залива от смях.

„Интелигенция“-та у нас е също едно такова изродено дете. Тя е „Човекът, който се смее“. Ако се вгледа човек във формата на понятието „интелигенция“, ще види, че то беше създадено в глинен съд наподобяващ стол или престол. Твърде удобен стол (или престол).

Въпреки че е била ограничена от географски и исторически фактори, въпреки че е расла в тъмната ваза опечена от перверзните Велики сили, за нашата култура пак не може да се говори като за хората-бонсаи. Напротив – всеки от нас се гордее, че всичко онова, което имаме може да бъде наречено с една дума от фитопатологията: плевел. Як, здрав, нелогичен културен плевел, уникален сам по себе си. Но както е ясно и на децата: Културата на плевела и бонсайната интелигенция са две ужасно различни неща.

Ким Ир Сен

Един северно-корейски патриот бил кръстен от баща си с името „Интелигент“ (както и да звучи това на корейски). Той от своя страна имал една дъщеря и един син, който кръстил с имената „Стимул“ и „Концепция“. С това било сложено началото на цял един северно-корейски и интелигентски род, за който се предполага, че щял да направи велики неща в световната и корейската култура. Обаче нещата не са се получили както са били замислени: Цялата семейство умряло. Едни от глад, други защото яли фалшиви корени, вместо картофи. Историята не е измислена ни на йота!

Любимият ръководител на Северна Корея, бог да го прости, най-добре си е организил нещото наречено „интелигенция“. Той е построил блок на северно-корейските писатели, който имат режим. Стават в 06.30 часа, и си правят сутрешен тоалет. В 07.00 часа имат физзарядка и пеене на химни. Химна на Северна Корея, Химна на Любимия

Ръководител, Химна на писателите плюс северно-корейската ода на радостта. После, в 8.30 часа Писателите влизат в едни стаи с по три бюра всяка, сядат и почват да пишат романи, поезия, новели, есета, химни и други жанрове. В 12.30 часа Писателите дружно слизат в столовата на обяд и се хранят с картофи, корени и различни ООН помощи. В 13.00 часа се строят пред блока си, правят развод, на който им раздават едни малки мотики. С тези малки мотики Писателите един час тесат тревата в около-блокното пространство. После от 14.00 часа до 18.00 часа пак пишат. После има партийно събрание и после си лягат, защото лампите се гасят централно, пък и има дежурен от щаба. Той може да те вкара в ареста на писателския блок, ако те завари буден или гладен (защото както виждате от режима – в него вечерята въобще не е предвидена).

Искате ли да потърсим нещо в библиотеката, или в Интернет, или в световната културна съкровищница, което е създадено от северно-корейските писатели през последните 20 години?! Няма такъв сайт! У нас е същото – пет писателски съюза тесат тревата на националното съзнание, а книги – ниц. Защото „интелигенцията“ страшно дълго време беше създавана и обучавана да обслужва. За нея целта беше да спазва гънките на глинения съд, в който растеше и после с кеф да си отърква подлакътниците в лактите на конюктурата. Затова и тези хора имаха съюзи и бяха заедно. Защото сами и за кенеф не стават. Защото думата „интелигенция“ е оксиморон. Означава

- „глутница единаци“
- „индивидуален колективизъм“,
- „несамостоятелен онанизъм“
- „авторска мастурбация“
- или Бог знае какво означава.

Ако бях поляк и ме попитаха „На какво служи интелигенцията?“ Щях да отговоря просто: „Нахуй служи интелигенцията!“

Пушкин

Кой е този смел човек, който ще нарече Пушкин „интелигенция“?. Извадете нашия шаблон и го наложете върху сродния руски и съветски. И дума не може да става за съотношения. Защото интелигенцията би трябвало да бъде простото продължение на аристокрацията с други средства. Когато зад прозореца на твоята дача се виждат три ТВОИ села, с по триста ТВОИ крепостни селяни, тогава ТВОЯТ единствен и самотен проблем остава ТВОЯ ръкопис! Той е посветен на „Либералния

структурализъм в края на феодалната епоха, изразен с разпада на нравите“. Или проблемът ти би могъл да бъде посветен на подреждането на химичните елементи в таблица, според тяхното относително тегло. Или можеш да конструираш бомбички, който да хвърчат нагоре и да ги наричаш „ракти“. Или просто да играеш карти цяла нощ в компанията на леки жени, да пиеш като хохол, да пушиш като вълка в „Ну, погоди!“ и да повръщаш, ама не много. И когато младият Лермонтов звънне на вратата и попита къде е Пушкин, Пушкин да му отвори полугоул и да му каже: „Аз съм Пушкин!“. Лермонтов разбира се няма да повярва, защото Пушкин в този момент прилича на всичко друго, но не и на образа на интелигента, приет от нас и от Лермонтов. За младият поет, образът на аристократа и интелигента твърде бързо се е променил, но у нас това и досега не може да се случи.

Това е и основния въпрос на „интелигенцията“. Какво работи тя? Как се издържа? Можел ли е Пейо Крачолов да пише книги и да се издържа от тях, без да зарязва телеграфо-пощенската си служба край морето? Щеше ли Йовков да напише каквото и да е, без да е консул в Браила?

Ако приемем че „интелигенцията“ е едно добро намерение и поставим условието, че тук никога не е имало аристокрация, се оказва че художникът, поетът, писачът, музикантът тук никога не са успявали да си продадат творческия задник за толкоз пари, колкото им струва едно добро пиене. У нас всеки, който „твори“, яде хляб и сол! И мечтае за лук. Хляба и солта са навсякъде в нашата култура, сякаш ние цял живот само това ядем. И ако сега някой напише стихотворение за кокала в червермето или за феродото на Опел Вектра, веднага хората му казват, че не е поет, и че не е интелигентен човек. В повечето случай хората са прави, ама защо да е така?!

Защото „целата интелигенция“ винаги е търсила да си продаде „творбата“ на чорбаджия, на партия, на офис и на чужденец. Знаете ли за художника, който 91-ва година нарисува една жена (стил Дьо Лакроа) със син плат през едната гърда и ръка вдигната нагоре със знак „Vitogy“-СДС? И знаете ли, че той се опита да продаде тази картина като лозунг на синята партия. Чух, че са му се смели и съм леко обнадежден за „интелигенцията“ в тази страна. Защото колкото и да е тъжно, у нас човек може да прави каквото си иска в изкуството и живота само тогава, когато дава да го ебат. Но наебат ли го, забравя какво е искал да прави – и в живота, и в изкуството.

Замеряйте ме с камъни, но причината наличието на това славянско

изчадие „интелигенция“ е тоталното национално слабокултурие и с векове граденият не-интерес към всичко не-битово. В този смисъл и всеки читател си заслужава писателите, и взеки зрител – телевизията, и всяка шунда – кючека си.

Бах

Едно пиле го хванала лисицата да го яде. А то пици и вика, пусни ме, ще те заведа да изядеш и майка ми, и баща ми, и братята ми пиленца. Лисицата се замислила, съгласила се, че е на далавера и го пуснала. А пилето подхвъркнало на едно дърво и й казало: „Ебати, как се прееба – аз съм излюпено в инкубатор!“

Ако кажете на англичанин, че сте интелигент, той ще ви попита откога работите в разузнаването. Кажете му, че и баща ви е интелигент, и той ще поклати глава – а-ха, стар род шпиони.

Вие обаче ще сте го излъгали. Не за това, че вие и баща ви сте шпиони. А за това, че сте стар род каквото и да е. Когато човек гледа френски театър, вижда милиардите променени ДНК и X-Y хромозоми на стотте поколения пилигрими, менестрели и глумци работили и живяли като артисти. На Бах баща му бил капел-майстор и известен композитор. Братята му – също. Децата му – и те. Дядо му на Бах бил главен конструктор на катедрални органи в Долен Рейн Вест-фалия, а внуците му направили група и се кръстили на името на кучето на дядо им – примерно Лайбах. Така че когато някой интелигент ви говори за Бах, попитайте го за кой точно Бах става дума.

Е, у нас не е така. Инкубаторът на „интелигенция“ преди 1945-та била чужбината, запада, Виената и Мюнхенът. А-ха да стане работата и да се излюпи нещо свестно, сменят инкубатора и донасят съветски. Партиен инкубатор. Извратена работа подобна на династията Мин. Днес пак хора заминават да се учат по Виената и Женевата. След двеста години дано най-после в онази инкубационна и интонационна среда се излюпи първия геал интелигентски сперматозоид, който да бъде загънат внимателно в кърпичка. За да изчака и намери последната геал интелигентска и българска яйцеклетка.

Дотогава горният виц няма да бъде верен. Къде сте чували за пиле, което е родено в инкубатор и да може да хвърчи?

Вонегът

Вонегът казва: „Ние никога не създадохме американска литература. Американска литература няма. Обаче ние създадохме американски писатели...“

Американската интелигенция (!?) от кого се състои? От няколкостотин имена, които не искат и нямат нищо общо помежду си, освен че работят заедно. Българската се състои от няколко съюза, които никога няма да работят заедно. Ще изпушим една цигара, ще изпием едно кафе, ще накараме две ученички да ни слушат, докато си говорим за духане. Все американски неща. Ние сме интелигенцията не защото сме интелигентни, а защото ни мързи да бъдем различни по друг начин от другите хора – нормалните. Ние сме интелигенцията, за да не правим нищо и за да има за какво да протестираме. Ние сме интелигенцията, за да гледаме неразбираемо елитарно кино и после да помълчим по темата. Ако тръгнем да говорим, ще вземем да се сбием както последният път когато си говорихме за Левски и Миньор Перник. Ние имаме собствен свят, той е много подреден и много вътрешен. Външният свят е неинтелигентен, той ни подтиска като турско робство и ни кара да се изчервяваме от обида. Ние искаме някой да дойде, да ни разбере, да ни понасили и тогава ние да му се отгладем всецяло. Искаме някой да дойде да ни попита какво ни е на нас в душата, а ние с мека китка да махнем с ръка върху грижите и полугордо, полускръбно да кажем че: „просто се ла ви...“ и „кво ша почерпиш таз вечер?“. Ние пишем, защото няма кой да ни слуша. Тъкмо хванем някого за слушател, пък той иска да ни ебе. Какво да се прави – объркан свят, неподреден и грозен и като филм на ужасите с малък бюджет. Я по добре да се прибера аз в моя си малък, подреден, кокетен и удобно сегрегиран свят. Ще се обгърна с мълчание и трима пияни приятели. Мразя неподредени светове.

А Вонегът беше казал: „Не мога да сложа ред в хаоса наоколо, но мога да подреда идеално поне това платно, поне този лист хартия, поне този каменен къс...“

Последно за него: През 1983 година Курт Вонегът получава международната награда на СБП за хумор и сатира в литературата: това е наградата „Хитър Петър“, Габрово. Браво! Трябваше да се досетя, че единствената награда, която може да излъчи „интелигенцията“ ще се казва „Хитър Петър“!

Кристо

Това е единственият ГОЛЯМ, за когото си заслужава да се говори в тази страна (дори и да съберем цялото население на едно място от Освобождението досега – просто не се сещам за друг). Нашето стадо излъчи убийствен ултра-индивидуалист. Нашата немодерност излъчи най-модерния. Нашата изостаналост се конкретизира в хипер-напредничавост.

Нашата тъпа нормалност и битова душевност се преекспонира в инфра-авангард. Сложете плевела в благодатна почва, не го преполивайте, за да не залинее и вижте за какво става дума. Защото в културата на тази смешна планета няма малки и големи, както в природата няма плевели и полезни растения.

Има просто добри условия за всички, които се опитват да растат.

Понякога мразя този човек Кристо. И това не е омразата и завистта на еснафо-бюргера от Западния Балкан – това е една друга завист. Как с лека ръка да отречеш всичко, което ти пречи на този свят, дори страната си и езика си, само и само да имаш свободата да правиш каквото си искаш. Да опаковаш (например). Иска ми се всеки от нас да можеше така. Настина ми се иска.

Ние от себе си да се откажем – не можем. Ние сме интелигенцията, която залинява и напълнява от лош алкохол и кофти храна. Защото за „интелигенцията“ е характерно всичко, което важи и за бедните хора: Те дават всичките си пари за храна и алкохол. Прекаляват и се подуват. Основни спонсори на това Подуване си остават Славянското Безсмислие, Балканският Чорбаджилък, Личният Мързел и явно сам Господ Бог.

Забравих, че ни пречат и: Българският език, Лошите Телефонни Връзки, Бавният Скъп Интернет и Вечната Война на Балканите.

„интелигенция“ без имена?!

И последно: когато става дума за българска „интелигенция“ – тогава няма дори един достоен да бъде посочен с пръст, наплют или похвален. Злорадата ми чуждопоклонническа кампания срещу т.нар. „модел“ би онанирала с удоволствие върху няколкото имена, който наричат себе си „интелигенция“. Но това понятие „интелигенция“ е така организирано, че си остава само едно понятие. Зад него няма никого. Или поне нито един нормален и леко пиян умен човек. Една вечер пиех в Студентския град и чувах разговора на двама опърпани плешиви човечи с дълги коси, които говореха за „концептуалистика“ и „несправедлива културна конюктура“. Попитах единият опърпан плешив човек с дълга коса – „има ли интелигенция в тази страна?!“ Той ми отговори следното, цитирам: „Нали затова работим, бе момче, за да има! И ти да си от интелигенцията на тази страна...“

Щях да повърна. Тези хора наистина работят за мене.

Никога не наричайте нормален човек „интелигенция“. Наричайте го по име. Защото иначе има опасност да ви изрита в главата. Просто не на мене тия. Аз се казвам Мартин.

софия 230999

33. 42 отговора на въпроса защо не харесвам Тази Страна

1. защото Тази Страна мирише лошо. Тя е непочиствана и неподдържана като хората, които без да се усещат, живеят в нея. Всичко в Тази Страна се изронва, лющи, обраства и потъва. В Тази Страна природата и хаосът винаги взимат връх над промяната и усилието. Тук, в Тази Страна са красиви само природните гледки, църквите и морето. Отдалеч.

2. Хората на Тази Страна са издигнали Търпимостта в култ. А тя, съчетана с Общественото отебаване дава само един плод – плода на обикновения некачествен егоизъм. Навсякъде в природата и при Хората-работещи-за-себе-си, егоизмът е Машина за Прогрес. Тук тази машина работи колкото да отреже ръцете на Хората-работещи-за-себе-си.

3. На това място е измислена и работи усърдно единствената във философията антитеза на космополитизма. Това е „махалитизмът“. Тази страна се чувства и се държи, сякаш е сама на планетата, а вътрешния ѝ живот къркори най-вече от глад за вътрешен живот.

4. Пак в Тази Страна се твърди, че махалитизмът няма алтернатива.

5. Вечната Нова олигархия. В Тази Страна тя регулярно плякосва до изнасилване целия обществен ресурс, потенциата на природата и самата нация.

6. Вечната Нова олигархия никога не експлоатира, а циклично пропилява желанията, идеите и възможностите на индивидите си, който разполагат с подобен капитал. И в услуга на Новата олигархия – и Търпимостта е култ, и махалетизмът е безалтернативен и никой нищо не разбира от данъчни декларации.

7. Скеписът и жалкото съществуване на така наречената

„интелигенция“

8. Оправданият оптимизъм и житейските успехи на така и не-наречената не-интелигенция.

9. Тоталното обществено лицемерие. Езиците, на които говори общественото и индивидуалното съзнание се отричат взаимно и драстично се разминават. Това е нормално, за което и да е място на света, но тук комуникацията между тези два езика прилича на мръсните жестове на глухонеми хора, който въобще не са в една стая.

10. Липсата на Правила. В Тази Страна писаните и неписаните Правила висят напечатани на циклостил и набучени на пирон в тоалетната на двора. Когато ти потрябват Правила, винаги се оказва, че някой преди тебе ги е употребил и трябва да ползваш Неговите Правила.

11. Липсата на памет. Нацияната амнезия се състои в осъзнатото и практикувано екзистенциално безсмислие. В тази страна семиотичният знак за „вчера“ е неясен точно колкото знакът за „утре“. В тази страна не никой не е оттук и всеки е за малко.

12. В Тази Страна имената на мъртвците се пазят само 15 (словом: петнадесет) години.

13. Липсата на знаци. Пътни знаци.

14. НеЗнанието. Тери Пратчет казва: „Подозирам, че всъщност никой на тази планета не знае как точно работи видеото.“ Никой не знае как се точно съществува Тази Страна. Как точно работи, и въобще работи ли или просто се търкаля. Как катастрофира Тази Страна? В тази страна никой никога не е чувал тихото мъркане на добре поддържания Обществен двигател с мощността на няколко милиона човешки сили.

15. Перманентния Експеримент. Ако всяко поколение се обърне назад и провери по години живота си, без изненада ще забележи, че с него е експериментирано на всеки етап от живота си. Малко от историята на Поколение 70:

1976 година: на 6 години

Провежда се експеримент – могат ли децата да тръгнат на 6 години на училище. Множество деца тръгват на училище на тази възраст и в

тази година по системата на Лозанов.

1980 година: на 10 години

В четвърти клас Поколение 70 учи материала за пети клас. Идва нареждане за отмяна на системата на Лозанов. Поколение 70 минава в пети клас и учи същото като в четвърти, за да се изравнят по старата система. Една година от живота на Поколение 70 вече е загубена.

1984 година: на 14 години

Поколение 70 влиза в Гимназия. Учи средно четири години, за да разбере че се въвежда експеримент със системата на УПК. Всеки трябва да има професия. Една година (това е 87/88 г.) Поколение 70 учи стругарство, шоколадерство, тракторизъм, шев, кройка и въобще трудово обучение. Нито един представител на Поколение 70 днес не работи това, което е учил в неясната абревиатура УПК. Още една година от живота на Поколение 70 е загубена.

1988 година: на 18 години.

Поколение 70 влиза в казармата. През 1988 тя е с две годишен срок. През 1990 г. срокът ѝ намалява на година и половина. Така Поколение 70 е последния набор, който служи две години. Само след още една година военната служба се намалява на срок от една година. Това показва, че от живота на Поколение 70 е загубена поредната година.

1995 година: на 25 години.

Поколение 70 губи по семестър или по цяла година защото се занимава с политика – стачки за Луканов и стачки за Виденов. Поколение 70 не смята обаче това време за изгубено. Поколение 70 се радва, че е живяло в интересни времена. Поколение 70 не е дребнаво, то дори си вярва че е посветило част от младостта си на Революцията. Това е характерно за доста поколения у нас, нали?!

Днес Поколение 70 отива към 30 години. Поне три години от живота му дотук са загубени. Могло е да бъдат спестени. Това са 10% от живота на Поколение 70.

Експериментът продължава.

16. Американската и българската мечта. Разликата между тях е като разликата между „готина пичка“ и „готина печка“. Като разликата между думите „планета“ и „платена“. Като разликата между „банален“ и „анален“.

17. В Тази Страна има само два типа хора: Наркомани и Бандити.

Първите седят в духовна и физиологическа абстиненция и задоволяват наркотичния си глад с каквото намерят – от съмнителна джанкова

ракия до съмнително прахче. И умират от свръхдоза без да дойдат в съзнание.

Вторите също умират от своята свръхдоза, както и да се нарича тя: холестерол, адреналин при престрелка или кокаин при проститутка.

Между двата типа хора в Тази Страна няма нищо. Това е единственият асортимент на пазара на обществените персонажи.

18. защото в тази страна никога не е имало импресионисти

19. защото ако имаше импресионисти в Тази Страна те щяха да я опишат по следния начин:

„Едно място, където човекът води след себе си стадо Епитети, а то пасе червената трева по Венерините хълмове на Самотата.“

20. Градския транспорт

21. заради, това че нито един чиновник и бюрократ досега не е бил разкъсан от разярена тълпа, нито едно гише не е строшено с камъни и защото ОПАШКАТА е основната форма на съществуване в Тази Страна.

22. Тази Страна се нуждае от човек, която да я започне и създаде отначало.

23. „Философията на компота“. Едно необяснимо и неизследвано явление, което свежда бита и духовността на един човек, до това как да запази за по-дълго плодовете на своя труд, зеленчуците на своя труд, и арпаджика на своя труд.

24. Креативният гений на Тази Страна. Той стига до там, докъдето някой е хвърлил стара шайга, която чудесно гори, безплатна е и може да бъде запалена, за да се разгори и да свети под казана превеликата и уникална Философия на компота. А креативният гений на Тази Страна ще стои край компотения огън и ще изправя с камък пироните на шайгата. Те ще бъдат използвани за укрепване на националното самосъзнание на креативния гений на Тази Страна.

Всичко това звучи сложно, но не е.

25. Винаги когато едно поколение си отиде, то завещава на

следващото именно тези си две неща – малкото си проверена философия и непроверен брой компоти.

26. Общественият тоалетни – заради връзката на човешкия дух със сюрреализма на местата за голяма нужда.

27. В Тази Страна най-забранената за писане дума, е думата „лайно“. А кенефите, улиците, гредовете ни са тапицирани с говна и урина. Направете връзката: в много от страните с най-чисти тоалетни на света, думата „лайно“ е прост идиом – любезен признак на несъгласие и негативна оценка.

28. Пренебрежението, неприветливостта и направо омразата на Нормалния свят към Тази Страна.

29. Въпросът, който си задава всеки – наистина ли си заслужихме с нещо тази омраза, или тези хора са просто едни лоши и студени хора, които не желаят да разберат нашата душевност?!

30. Слънчогледовото семе, овъргалено в сол и брашно, изпечено във фурна и продавано от цигани на улицата. За него в Тази Страна се носи легендата, че ако стара циганка се изпикае във сместа преди печене, семките ставали и чудно вкусни, и силно солени, и хората винаги се връщали, за да си вземат още една фунийка.

31. Хората по улицата. Те са тъжни, с наднормено тегло, неподстригани и небръснати, лошо облечени и зли. Те са най-добрата люпилня за мизантропията – хранителната среда на nihilизма. Те са катализатор на песимизма и щам на типичния балкански сексизъм.

32. Централна гара, РСВ и втора класа на БДЖ

33. Глаголът „щях“. „Щях“ е най-често срещаното глаголно време на

тази страна. Но не защото е любимо. В него винаги личи носталгията на миналото, което е щяло да се получи, но е свършило принудително.

34. Нещо изключително патетично и просто: в тази страна никога не

знае словосъчетанието „граждански права“. И никой не ги търси, освен в речника, където попада на думите „граница“, „гравитирам“ и „грапа“.

35. Околовръстното, Львов мост, заради крайните квартали, заради панелите, заради грозотата, сивото и цялата Вселенска Прах, която се е струпала, изглежда, именно тук.

36. Лошата източна музика, чийто стил в превод на български звучи така: „народ-народ музика“. (преведи си сам понятието „поп-фолк музика“)

37. защото у нас на мач футболистите бият съдията

38. JFK: той беше казал един път – „не питайте какво може да ви даде тази страна, а се попитайте какво вие можете да дадете на тази страна...“

Повечето хора обаче в тази страна й дадоха каквото можаха. Дадоха й шанс – не емигрираха веднага. Хора, като теб и мен, хора, които не могат да бъдат обвинени, че са стояли на едно място. Хора, които опитаха какво ли не, не можаха да станат Бандити, твърде страхливи бяха да станат Наркомани и просто днес си тръгват. Не, не е късно.

39. Остаряващата нация, заради липсата на желание за бебета в Тази Страна

40. Приятелите ми, заради съучениците ми, заради хората, които си отидоха, които си отиват сега. Заради тези, които дори няма да си отидат: не само че не харесвам тази страна – просто неистово не мога да я разбера и понеса.

41. Моят „Регистър на Изгубените каузи“. Той е отделна книга.

42. Безсмислието да напишеш 49 отговора на въпроса „защо не харесвам тази страна“. После да си вземеш парите, да се напиеш, да се напушиш, да почукаш, да повръщаш, да погледаш видео, после пак да напишеш. Защо ми се струва, че на друго място, на друг език, по същото време, всичко това щеше да има някъкъв смисъл?

storyguard

34. Обще-житие

????????????????????

35. Казармагедон

1.

...здравейте малки, големи и още по-големи капути и капутчета, мамини синчета и некадърковци, абсолютни градски боклуци и нечислопътни селинджъри с лайняни глави! Добре дошли в родната казарма, която ще изтрие девствения мъх от детските ви задници, ще направи ръцете ви корави от бачкане и чикии, ще вкара вечната мъжка кал под ноктите и ще направи, така че да ви боли. Да ви боли не като в песента, а да ви болят сфинктерите и ректумите, така както ги е боляло вашите майките, когато сте си подавали меките глави на този свят! За което от днес нататъка ще има да съжалявате! Дупе да ви е яко, копеленца нещастни, кой говори в строя – аз ще му еба пичката лелина... И майка му курва също!

Много ви харесвам, много сте ми красиви и нещастни – такива като вас ще изяждам на закуска с дузини – с грозните си обръснати глави, размъкнатите си чисто нови непремерени въшкарници и с тесното телено копче на адамовата ябълка! Насирайте се от страх, защото от днес нататък вие, некъдърници, ще имате нещо, което досега сте нямали – имате си ново братче и сестриче, което ще ви запази живи и ще ви кара да се пазите и да не преобете **УВОЛНЕНИЕТО!** Вашето братче се нарича Страх, а вашата нова сестра, която ще си представяте, докато се пипате ношем, се нарича Погнуса! Насирайте се от Страх и Погнуса сега, защото след малко ще усетите първия симптом на влизането в **Армията** – запек! Запек, копеленца – чист, невиджан запек – мога да се хвана на бас, че няма да посетите кенефа поне десет дни, колкото и да ядете и колкото да се напъвате. Стресът от Вида на **Кенефите**, от **Старшината** и **Старите**, които вят в тъмното – всичко това едва сега започва –

започва първия ден от Службата, в който никой няма да спи... Първият ден от вашите 365 дни за вишисти и 547,5 дни за среднисти! Ако зависеше от мен щяхте да служите три години! Като едно време. И със **Задръжка** за всички, капуги нещастни!

Слушай първа команда: Падни!

Казах „падни“, бомбе, не ме гледай през дебелите си лупи... Казах „падни“, нещастник!

Остави!

2.

... Регистрирам изпускане! Защо е нужно да се служи ли?! Някой да ме пита мене защо е нужно да се служи!!! Къв е смисъла ли?! Кой пита?! Който пита: газ! Газ, бегом до лавката и обратно докато не кажа да спреш, бухал! Ясно ли е! Бегомарш!

Къде се намирате бе, чифути! Много се обяснявате нещо – нужно е да се служи и точка! Който пита много ще го духа сополив... през цялата **Служба** казах! Нужно е да се служи... поради една изключително проста причина – ако ти, баща ти, и баща му... и така нататъка не служите и се скатават като говна на пост – ние всички дете ни виждаш тук, и майка ти, и сестра ти, и гаджето включително в това число ще правим свирки на турци с бради по три фута! Това ще ви го каже най-вече Доктора на **Поделението**.

Няма по-лоша войска от тая, дете е живяла в мирно време! Абе бомбенца, розови и нежни новобранци, ми вижте бе ... всички покрай нас, по границата водат идеалните си малки войнички... Гърци с турци, албанци със сърби, сърби с резняци, турци с кюрди и всички заедно се мразят ... Мразят се, за да имат с кво да се занимават ли мислиш?!

Вижте кво ще ви кажа, бомбета – на тоя свят житието определя битието – **Армията**, нещастници, е концентриран израз на този свят – ако в света враговете ти са омешани между много хора и за говната, който се налага да ядеш все се намира някой да ти помага – в **Армията** няма такова нещо! Представи си – всеки в тоя живот (включително и майка ти) иска да те убие, да те съсипе, да те направи на кървав пестил и да те простре да съхнеш! Това дете сте го чели за хуманистичните работи просто не е верно – всеки гледа в тоя живот да те наебе на момента, в който си свалаш ципа да пикаш! Аха да пикаш и вече ти го вкарват! А камо ли на този свят човек да клекне без да се огледа... Както казва

Доктора на **Поделението**: „Прави ше ви наебът, ей!“

Затова повтарям: всичко онова дето са ви турили в главата за разни хуманизми и за „спорта за един мирен свят“ ще ви излезе през кура и през носа едновременно! Всеки води по няколко войни в тоя живот и всяка война си е негова! Не искам да чувам, че тая война дето ви я организират в **Армията** е науцким, не е нужна и не е вашта война – вдят се напоследък пацифисти на килограм – само и само да не служат **Службата!**

Просто, бомбета, вие не можете да приемете нещата насериозно! И ако някой от вас не знае – аз ще му кажа – това дето го държиш в тънката си като на пичка ръчичка... **АК 47** – това нещо стреля и убива... като влезе оловото от едната страна прави дупка, може да се каже естетика има в тази дупка... Обаче като излиза от другата страна на главата не прави дупка, а отнася тила, част от кожата на гърба, поне едно ухо и целата фронтанела на черепа... Ясно ли е?! Тука, копеленца нещастни, нищо не е науцким, колкото и да изглежда така... И като дойдат турците с брадите по три фута и поискат да им правиш цял живот свирка – тогава ли ще се сетиш да питаш откъде и как стреля това нещо... дето си го държиш с два пръста като хуй след ебан...

Какво сте се разприказвали – прави едно! Атом отвсякъде! Падни! Пълзешком напред! Всички утре сутрин в пет и трийсе голи до кръста на плаца... Не ме интересува снег – мег, джж – мъжж ... Ефрейтора: слушай моята команда! Четири километра марш на скок с пълно бойно (какво като са голи до кръста), патешко ходене два километра, всеки по шейсе лицеви... и сто и дваесе коремни... Кой казва, че патешкото ходене е забранено – искам ги потни и влажни за закуска!

3.

Между вас може да има много учени, хора дет са прочели повече книги от мене! Може и така да е... Само едно ще им кажем – ебем ви! Всички сте ми еднакви като пушечно месо, като песен на Виолент Фемес и Масиве Атак, така сте ми еднакви, както вие самите не можете да различите кравешко от говеждо месо... и говно! Ебем ви – всички сте ми еднакви! Вие, путки майни, знаете само едно – че армията е пълна с говнари! И тва е верно! Не може само да си представите колко е верно! И съм го казвал много пъти – как може новобранеца да уважава **Армията** като всички военни изглеждат, държат се и са... абсолютни капути!

Капути ли са?! Не чувам „тъй верно!“... Ами вижте примерно Доктора на **Поделението**... От кво е, от заплата ли е, от манталитет ли е, от простотия ли е – обаче като видиш шапка – първото нещо което си мислиш е за продупчен капут, за смотан до костите си мозък, за череп пълен с гола вода, в която некой е повръщал с години! Военен – това звучи гордо друг път – звучи точно като професионален капут! Много малко военни приличат на войници, такива дете можеш да разчиташ на тях, че ще те защитат от турците като дойдат с брадите по три фута и ни карат да им праиме свирки... Именно затова, бухалчета, вие, не друг, трябва да поемете отговорността – ако стане нещо – от 111 хиляди войника поне половината щикове да са си на местото, когато дойдат ония с брадите по три фута...

Ясно ли е?! Не чувам „тъй верно!“! Продължавай да се обучаваш!

4.

Яжте лайна, бомбета! Аз много добре знам какво се говори за **Армията** в цивилния живот! В **Цивила** си разказвате страшни случки – че в **Армията** е като в **Затвора** и там ще ви бият до ебане и ще ви ебът до припадък! И тва е верно! Има **Извращения** в тая **Армия** и това си е!

Ебът ли ги войниците в **Армията**?! Ето това трябва да се разясни на новобранеца... Докторът на **Поделението** е написал цела книга за това... А има ли такива случаи?! Има! Коскоджами ти танкист го хванали и го наебали някакви от КЕЧ-а... Войниче-българче му се изредили десет бивши циганета с криминално минало – **Старите** винаги ебат младите ...или поне много им се ще... Ама с ебането шега не бива – не може двама стари да фанат млад войник и да го надуют с компресора... или поне не бива!

Аз обаче ще ви кажа друго – ебът тези, които дават да ги ебът! **Армията**, бомбенца, не променя характера – който си е влязъл лайно – ще си излезе още по-голямо лайно. Който е пич, се втвърдява и излиза още по-пич! В **Армията** мухъла се разваля, а железото се калява... Как мож да му дадеш да те наебе, бе човек – нали и ти, и той имате достъпа до огнестрелно оръжие! Ми нали утре ще го застрелям, бе...Е тва е разликата между мъжа и жената – жената като я ебеш – тя вика: „обичам те!“... А нека мене някой да се опита да ме наебе... Ще го обичам ли?!... веднага го застрелвам както пожарникарско куче... Вижте, хората са страхливи, колкото и да им се ебе – просто не се давайте на **Старите**! И

в **Армията** и в **Цивила** – никога не давайте на **Старите** дори и да си помислят за това... Ако обаче ви надушат що за жалки типове сте – пише-те се вече наебани отвсякъде...

Човек трябва да има воля... Иначе страшната история от N-ското **Поделение** винаги ще бъде верна – хваща **Стария** едно бомбенце и още от началото го съсипва психически – това Доктора го нарича психическа зависимост със страхова невроза. Малко бой, шок и психоатаки – и ето ти готов за секс новобранец. Като му каже **Стария** : „Бомбе, прави едно!“, новобранецът знае и му прави чикия. Като му каже „прави две!“ – прави му свирка... „Прави три!“ – това е команда да го наебат всички **Стари** от взвода. Така може да продължи през цялата **Служба** и дори накрая да се разделят със сълзи, разбираш ли... И на двамата накрая може да им стане приятно... Има го и това... Ами този дето дал да му наврат компресора отзад и да го подуят с увреждания! Това човек ли е?! Просто ако се наложи, човек трябва да се избира – или влизаш в затвора за убийство или си с разкъсани от шланга дебели черва и други такива...

5.

Какъв си бе, другарю редник! Директор ли си, какъв си?! На къв се правиш?! Тука си за да опознаеш унижението, болката, съсипията, гнаста и мизерията! **Армията** е **Учебното поле** на Живота! По време на **Службата** като никъде другаде в тоя свят можеш да бъдеш от двете страни на барикадата – просто ставаш **Стар** след само 6 месеца! И си връщаш веднага за всичко, нали! Връщаш и за обидите и за извращенията и за целуването на кенefния под и за боя, изяден в спалното и на други, определени за тази цел места... Връщаш, обаче както и на тебе са ти връщали – всичко връщаш на невиновните за твоето унижение, извращение, болка, гнас и мизерия! Връщаш на непознатите по-малки копеленца като тебе... Ако имаше поне един свестен войник в тая държава щеше хладнокръвно да запамети името и адреса на човека, на който има нещо да връща, да го намери след **Службата** и да му разтури живота... Това е най-нормалното нещо, това е отмъщение, нещастници, а не едните да съсипват другите и така от набор на набор, от урва на урва и от век на век... Падни! Прави „делфин“! Правиш „делфин“ – като потна и хлъзгава риба ше пълзиш над креват, под креват и пак над креват, докато обереш мръсотията под тях... Най-обичам команда „изчезни като

вятър“ – често я казвам на жена ми... „Изчезни като вятър“ – трябва много внимателно, с тихо подсвирване на уста, като имитираш вятър да се изнесете от помещението, където се намирате едновременно със **Стария**... Ясно ли е?! Свободни...сте!

6.

Гаджето ме чака на портала –
моли всеки срещнат офицер:
„Пусни Гошо (Пешо, Мишо) за минутка,
за да види що е путка!“
ой, китаро, чуй тъгата ми!

Я внимавай, мирно! Когато Обществото иска да накаже някого, винаги го лишава от ебане. **Затворът** и **Армията** и си приличат само по това нещо. И никой не знае това нарочно ли е така или случайно се е получило. Истината е, че всяка жена разваля дисциплината и е обект на спор. По време на Службата обаче вие ще се научите да цените сексуалната си свобода, ако ме разбирате кво искам да кажа... Всяка божа нощ като си легнете, и бомбета и **Стари**, настъпва един етап който Докторът на **Поделението** е нарекъл „Широко-Фантазионен Етап Преди Сън“ (Ш.Ф.Е.П.С.). Ш.Ф.Е.П.С. е като КПП-то пред всяко **Поделение**, като ГСМ за осведомените и като Генщаб за всяка уважаваща себе си **Армия**. По време на Ш.Ф.Е.П.С. всички се правят на заспали, но никой не спи: всички колосват чаршафите с войнишката си рядка сперма! Като валяци ще се въртите в ужасноскърцащите си кровати (тип русенски) – бавно, тихо, с наместване на образ и картина, докато несменяния с месеци чаршаф се втвърди, опъне и на него, ако имате талант може да си направите кавър на „Великия Мастурбатор“ на Салватор Дал... нали така беше?! Или Лопе де Вега беше?...

Единствената постоянна величина на глава от населението в **Армията** са чикиите ...Ако съществуваше едно Всевиждащо Око, то щеше да се затвори от ужас виждайки кулминационния момент на Ш.Ф.Е.П.С., хиляди потулени и полуприкрити войнишки тела и пениси се гърчат и газират децата си като невидели женска ласка и докосване... което в техния случай си е точно така.

Каква заблуда за **Командването** само, а?! На всеки пост, пред складове с мунции и скривалища, пред караулното и пред **Знамето**, тайно

от всички, всеки войник си прави манипулации от ръкоблуден тип. Знам ви аз вас – всичките си ги правите и няма някой да е пропуснал!!! И то не с цел да се задоволите, а с тривиалната идея да оскверните с жалката си телесна течност всичко свято, което трябва да бъде пазено. И ние сме чели Фройд, не се подсмивай в строя... да не ти взема колана, копелдак! Точно по Фройд е тая работа: Нещото, което трябва да бъде опазено от войника, след края на караулната смяна „де юре“ изглежда опазено. Но „де факто“, ако потърсите следи от пот и семенна течност ще забележите, че нищо свято не е останало в нашата **Армия**. И то е защото тя доста прилича на затвор. Поне що се отнася до ебането и Широко-Фантазионния Етап Преди Сън (Ш.Ф.Е.П.С.)

По въпроса за чикиите слягаме точка. В **Армията** никой не говори за тях. От фантук фантатък – фантазирайте!

7.

Свободно! Повечето от вас за първи път едва тук, в **Армията** ще подхванат някаква работа. Много съм щастлив и доволен за вас – дължен съм да кажа, че по-гадна работа от тази, която ще ви накарат да вършите в казармата няма и не може да има. Бъдете сигурни – когато се наложи да се копае канал, точно на вас ще ви се падне асфалта и ще счупите сто кирки, докато се стопите от пот. И докато започне да префърква първия сняг. Много съм доволен и мед ми капе на сърцето като се сетя за първото ви дежурство по кухня, което се нарича „работно“. Ше работите у **Помиарника** – там където се изсипват двете хиляди чинии за миене след всяко ядене! Сърцето ми рипа от радост като си ви представям в работни дрехи, които смърдят така, че най-добрите ви казармени другари – съседите по легло ви хващат и ви изхвърлят през прозореца на спалното. Отритнати и безчувствени отивате да спите пак там – в **Помиарника**, където подът не е ремонтиран от триесе години, в него мозайката се е изронила и от триесе години в шуплите, дупките и фугите на този под се събира вода. А в тази триесет годишна вода, също от триесе години лежи и се разтваря войнишка храна или поне парчета от нея. Утайката в тези дупки, шупли и фуги представлява зелено-кафява лигава пелена и се нарича „гнас“. Ако не знаете, това е една крайна форма на понятието „гнус“.

Е, та това искам да кажа – че ще ви се наложи да спите в гнаста. Гнаста собствено не мирише на гадно, а на нещо гадно, което отдавна

вече се е развалило. Което е добре за вашия жалък и много отворен характер.

Скопявали ли сте прасета?! Не сте?! Бегомарш да скопявате! Косили ли сте трева, тесали ли сте плевели, събирали ли сте сено?! Бегом да го правите и да знаете че такава работа се полага само на вишисти с късмет. Защото има и друг вид работа за хора с две висши: запушило се е не кое да е, а отходния канал на цялото поделение и някой трябва да влезе и да го отпусти. Интересно защо това се случва на всеки набор – поне по два пъти. Ако **Стария** реши да си прави вино в туба, той ви кара да намачкате гроздето и да хвърлите чепките в кенефа като ги затъкнете добре с лайнияния прът. После се оказва, че кенефа на батареята е запушен. Всички бомбета – ходомарш на долния етаж да отвъртат тапите, за да се направи разследване с какво е запушен кенефът. Вие много добре знаете с какво е запушен, но когато отвъртате тапите на долния етаж и истински, реални, застояли, човешки лайна се изсипят върху вас, всички бомбета ще бъдете учудени пред **Командването**. Защото трябва да се скатае **Стария**. А Големия отходен канал на цялото **Поделиение**, където човек може да влезе целия, но леко приведен, също така по някое време се запушва. Там има две положения – ако тъп влизаш, защото така са ти заповядали – заповедта е да влезеш до кръста в една не много течна течност, която си виждал само по филмите, но си бил сигурен, че е бутафория. В твоя случай не е бутафория, защото адски смърди – по това се познават истинските неща. Като си до гуша в тях и смърдят.

Ако си хитър пич обаче, преди да влезеш ще си поискаш пет дни домашна отпуса. **Командването** е благосклонно да раздава отпуски само когато има реални бойни действия и реални лайна. В случая печелиш от находчивост и имаш полза от най-отвратителните неща в този живот. На това, не забравяйте, ви е научила пак **Армията**. Интересно е само докато ползваш петте си дни и чукаш с кеф някоя пътка, дали ще й признаеш как си спечелил тези твои пет дни свобода...

8.

Ако някой не знае, вече трябва да е запомнил – в **Армията** има военна тайна. Много военна тайна. И то такава, че могат да ви настръхнат всички косъми по тялото. Военната тайна може да бъде издадена на противника по много начини, но онзи начин по-който ще я издадете вие, ще ви се случи само на вас. Просто ще бъдете на пост и страшно ще ви

се досере. Такова досиране се случва на човек само един път в живота и то когато е на пост в **Щаба** през ноща, тоалетните (те са за офицери) са заключени и пред вас е блеснал лъскавия под на щабните коридори и просто **няма** къде да се изсерете. Това е пост N1, а напускането на всеки пост е пет години затвор по военните закони. Но животът и **Армията** са ви научили да се справяте във всяка ситуация. И понеже в момента имате Ситуация, просто си подавате задника през един от прозорците в коридора и като засрамена гаубица изтрясквате снаряда някъде в тъмното навън. Понеже сте културен войник и човек – намирате по кабинетите такава хартия и се избърсвате с нея културно и малко гузно. Животът ви отново е хубав, защото вече знаете – може да е кофти в **Армията**, но да си в **Армията** и да ти се сере – това е няколко пъти по кофти.

Което се оказва и вашата трагедия веднага на следващия ден. Изчезнал е свръхсекретен документ, на който са били дешифрирани, примерно, позивните на II-ра българска армия за стрелба към Одрин и Солун. Този документ наистина е свръхсекретен и вие си давате сметка за това със спокойствие. Докато не се разчува партенката, че точно с този документ (позивните) някой си е избърсал гъза и го е захвърлил в храстите.

Животът вече не е чудесен и лек. И то не само за вас. Военното контра-разузнаване нарежда целия личен състав да се строи пред лечебницата, за да дава проби. Проби, не от къде да е, а от космите на задника. Щото докато сте се бърсали един косъм-издайник от задника ви се е залепил за омазаните хартишки, които (както вече и **Врагът** разбра) са суперсекретен документ. Просто вас ще ви разкрият по космите на задника ви – а в тях, както знаете, се съдържа повечето генетична информация на човека.

Така или иначе ще ви хванат – хубаво е да дадете проби от космите си на задника след като цялото поделение вече е дало. Не за друго, а защото **Армията** ви е направила философ и тъжен регистратор на живота. А да регистрирате такова нещо си струва – четиристотин епруветки с четиристотин криви мъжки косъма в тях. Косми от задника.

Сега вече се досещате защо **Докторът** на **Поделението** е такъв идиот.

9.

Вече сме приятели, май а?! Оправи строя! Всяко **Поделение**,

момчета, си има свой **Царски път** – там откъдето се бяга. Защо бягат войниците?! Докторът на **Поделието** пак има свое решение на този въпрос – щото им е скучно. Скуката, такава, каквато ще я изпитате, болзената, взривяващата скука, в която няма какво да правиш. Или всичко, което ти се прави е забранено. От такава скука човек се подува, става идиот, започва да фъфли и да не си уцелва устата с лъжицата. Войникът бяга, защото му е гот да си открадне часове свобода – да си я заслужи, да не го хванат и да измами системата, самата **Армия**. Когато войникът започне да бяга и вече не го хващат (често) – той вече може да се уволнява – повече от това в точно тази **Армия** той няма какво да научи.

Бяга се най-често до близкото село за Алкохол. Той е причина **Старите** да те признаят за пич и да престанат да се ебават с тебе. Който от бомбетата донесе една мешка с алкохол от селото без да го хванат – печели правото на бухалясване – ритуал, в който бухалчето става стар бухал, стар бик – въобще **Стар!** Ритуалът представлява да минеш през шпалира на **Старите** и всеки да те съсипе от бой с квото е хванал в ръце – с възглавници примерно, но и с лопати, кубинки, дръжки на брадви и прочие твърди предмети.

Бяга се защото гаджето ти се е наебало с друг. Това е най-неуважителната причина за едно бягство. За такова нещо аз пращам в затвора. Разбира се, че ще се наебе с друг. И при нея да си, тя пак ще си намери да се наебе с друг.

Бяга се също, защото в близост до всяко **Поделение** има по една ПеСеКа (Приснодева Селска Курва – обикновено се казва Дишка), с която половината от наличния състав осъществява сексуални контакти, а другата половина още не, защото не знае за нея. И тази Дишка е единственият начин да станеш близък със **Старите** и особено с Ефрейторите, ако изключим възможността да се сбиеш с тях. (по-добре дъщеря – манекенка, отколкото син – ефрейтор).

Бяга се, защото не се издържа на простотията на себеподобните. В **Армията**, ако някой иска да те пита дали си имаш приятелка, той се изразява по армейски. А по армейски въпросът звучи така: „Имаш ли си пупка?!“

Бяга се защото затворения човек има цел. И тя е да избяга. Нищо че ще го хванат. Бяга се за спорт, просто заради един дъх **Цивилизация**. Най-честите бягства са само на няколко метра от оградата – самият факт, че си извън **Армията** и **Поделието** вече те прави друг човек.

10.

Изправи се гора от стомана
насочете се бойни дула
насочете се в гневна закана
към *Врага*, който носи *Война*...

Никой да не мърда! И всички по спалните помещения!

Никой не иска **Армия**. Никой не иска **Война**. Обаче **Война** има. Не може без **Война**, както не може без жени, ебане, алкохол и американско кино. А **Войната** не може без **Армия**. Не може да си представите какво щастие е за всички ни, че имаме една отвратителна **Армия**, която не ни се налага да използваме в една чудесна **Война**.

И който се скатава от **Войната** и от **Армията** – той става жертва на себе си. Знаем, че няма да го разберете сега, но един ден ще го усетите – онова нещо, което те кара да пееш в мирновременна обстановка – такова нещо откриваш, когато пееш заедно със още сто човека. А със сто човека ти се удава да пееш единствено в **Поделението**. Нито един от вас не може да пее добре, обаче понеже сте много, понеже се стараете и сте уверени, понеже краката ви отиват някъде и ви правят ритъм – песента, пичове, се получава. И от песента усещаш онази животинска гордост, че не си сам, че няма да се дадеш лесно и ако се наложи може да убиваш понеже... Понеже така се налага – както при всяка **Война**. Защото **Армията** е вашият малък, нужен, тренировъчен, имитиран Апокалипсис. Апокалипсис сега, като малка тренировка, в която си губите времето, за да може като дойде истинския Апокалипсис, като дойде отново времето за мъже – да сте мъже в оня смисъл, в който малко мъже го могат. В **Армията** ставаш мъж не защото вече си готов да посрещнеш Апокалипсиса утре, а защото по най-безопасния начин разбираш как изглежда той. Който не е минал оттам не само, че не е мъж, ами като му дадеш автомат започва да си играе на войници. Което винаги е едно взривоопасно упражнение за всяко едно Общество.

Понякога Апокалипсиса не идва с години и с поколения – той се появява в някъкъв неведом цикъл – молете се да не се появи докато сте живи. Налага се да се молите.

Налага се да мразите и да пиете кръв от циците на Самотата, да се справяте и да се напъвате, да се страхувате и да плашите, да слушате Възхвала на простотията и да треперите от безсилие и ярост, от врява и

безумство. Никога не сте си мислели с тийнейджърския си мозък, че има място, където всичко свързано с мисленето трябва да бъде предоставено на други. Трябва се да се подчините. Малко по късно, сред хилядите случай на подчинение и компромиси в твоя живот разбираш, че единствено първия път си е заслужавало да се подчиняваш. Пък и няма как.

Има, верно е – има неподозирани глупости, има ужас и загуба на време която никой не може да прости – обаче си заслужава. Понякога си заслужава материално, морално, физически и психически да паднеш толкова ниско, колкото не си и предполагал, че можеш – просто защото това е Светът, това е лайнния ви Живот, това е Война и това е Армия все пак. В тези четири неща няма победители. Има само оцелели.

36. Германия, гнусна приказка

Увод на Ред:

Годината е 1944. Блед интелектуалец слиза на мюнхенската жп-гара с малко куваче и много надежди. Това е Германия – разцъфнала, подредена като селска къща за гости. Страна, която пъшка под властта на тираничните братя Грим (както малко по-късно героят ще открие, те са нарисувани на банкнотата от хиляда марки). Бледият мъж среща най-различни интересни персони като поляци, работодатели и пълзящи самолети, както и загадъчния десперадо Хасковлията, с когото скоро се оказва рамо до рамо на лехата за корнишони.

мартин карбовски играе бледият мъж-гастарбайтер, гражданин на съюзническа страна, попаднал под безсърдечния ботеш на капиталиста Фриденбергер. Ще оцелее ли карбовски в този ад от предателства, зловни козни и ставане по тъмно? Ще успее ли да спести някоя друга марка, за да се върне в отечеството сред свои, подкарал мерцедес на старо? Една гастарбайтерска история за силата на духа и славянската жилавост във враждебната тевтонска среда.

Ден 1.

Началото на лятото е. Слизам в някъкъв град, който се казва Остерхофен (Великденски дворове). Във влака за пореден път човек

установява, че това е Германия. Ако решиш да пръднеш в купето – веднага ще нарушиш новия световен ред и космическата хигиена на тая страна. В прозореца на влака се редуват ниви. Обаче никак не приличат на нашите ниви. На нашите ниви ъгълчетата и краищата са им стъпкани и обезобразени. Тука до последния клас нивите са като подстригани, краищата им са като по конец, ъгълчетата им са филигранно прави и образуват форми. Гледката от самолет сигурно прилича на гоблен плетен от немска девица, която цял живот си е останала такава, защото се е занимавала с гоблени.

Някаква дърта германка притеснено и любезно ме черпи с люта немска ракия. Имала внук. Това явно е повод да напие цялото влакче – четири вагона – трима пътника. Сблъсквам се неприятно с немската ракия, която се прави от черен пипер. Немците явно ползват гроздето и сливите си за ядене.

Пристигам. Слизам. Няма никой. Всички са на работа. Трябва да стигна до назначението си – село Шнелдорф (Бързо село). Няма такова село. Ходя с часове из чистите им улици. Къде са отишли всички немци? Някъкъв поляк ме упътва. Хората без работа в Германия се наричат „поляци“. Излизам от населеното място. Ходя с часове между две царевични ниви разделени от идеален асфалтов път. Явно в тази страна никой не идва и никой не си отива. Усещам отчаяние от самотата. Ужасът от мисълта, че съм се загубил в най-подредената страна на света ме карат да се стегна. Смях напушва балканското ми сърце. Сигурен съм, че ще се справя.

Това е просто Германия, провинция Байерн (Бавария). Това е Страната на Опънатите Нишки.

Ден 2.

Шефът ми се казва Фриденбергер (Мирен хълм). Жена му не е ясно как се казва, штого говори на немско-сиукски диалект. Наричам я Шефин, тя ме гледа подозрително. Фриденбергерови имат три деца, една баба, един дакел, един Мерцедес 200D. Има също така малка къща, стопански двор с огромни халета, селскостопанска техника (колкото за цяла Старозагорска област), собствена дизелова помпа. Всичко, което е на Фриденбергер, е дизелово. И жена му е дизел, и децата му са дизел. И гастарбайтерите му са дизел – икономични, евтини и адски замърсяват околната среда. Четиринадесет поляка и двама българи (аз и

Хасковлията). Всички сме на около 23 години. После стана ясно, че Фриденбергер не взимал възрастни гастарбайтери, щото много крадяли.

Шефин е като немска учителка от руски филм. Тя е руса и мощна като дойчмарката. Сини очи, телени рамки, руса коса, немска сланина. Шефин е типична немска „матушка“, която работи по цял ден и е родила три деца – руси коси, сини очи. Но са момченца. Около Шефин има аура от нацизъм. За разлика от нея Фриденбергер прилича на пияница от село Бракъовци, Софийско. Изпит, слаб, брадясал, рошав – липсва му само една гугла и може да продава кисело мляко на пътя Видин-Кулата. Имам леки подозрения, че Фриденбергер е евреин. Почудих се как така една толкова дебела жена може да има толкова слаб мъж. Предположих че Фриденбергер пие тайно и много. Не беше така. Просто Фриденбергер ставаше два часа преди гастарбайтерите си и си лягаше три часа след тях. Махнете Фриденбергер и дойчмарката на световните пазари леко ще падне. Никой не го видя да яде, да пие и да седи. Никой не го видя да се излегне или да дреме по баварските ливади. Сигурно защото в Бавария ливади няма. Има само краставични ниви. И всичките трябва да бъдат обрани от Фриденбергер и гастарбайтерите му. Аз съм един от тях.

Ден 3

Работата е ад. Още първата вечер разбирам, че краставиците се берат с Flugzeug (самолет). Никой не можа да ми обясни какъв е този самолет, с който се берат краставици. Хасковлията първо се зарадва, че вече си има дружка, после престана да обяснява. „Ще го видиш самолета. Ко да ти кажа – немца го е измислил...“.

В първия момент като видиш самолета на Фриденбергер и се оглеждаш за гората с краставиците. Настина това нещо е конструирано като двуплощник. Само че не лети. Направено е да пълзи. Това е просто един стар камион Мерцедес, на който са заварени криле. Крилете покриват осем реда краставици от едната страна и осем от другата. Гастарбайтерите лягат върху тези криле. По корем. Ръцете им са пуснати надолу и берат корнишоните със страшна сила. Хвърлят ги на едни малки улеи пред себе си. В улеите има лента и тя извозва корнишоните назад към ремаркетото на самолета. А самият самолет пълпи из краставичните полета на Бавария и нищо не може да го спре. От време на време Фриденбергер пуска самолета на автопилот и отива назад да рови из краставиците.

Проверява дали не сме оставили някоя краставица. Ако намери краставица – мърмори. Ако намери втора краставица в твоя ред – уволнява. И обижда – каза на един поляк, че е мързелив. Полякът не се обиди – тръгна си. Беше весел, защото знаеше, че от Германия все нещо щеше успее да открадне. Не може да се върне ей така с празни ръце, нали.

Ден 8

Работата е ад. Първите дни кръвта влиза в наведената ти глава. И не може да излезе. Очите ти пулсират и падат долу между краставиците. Ти си ги събираш и ги връщаш насила в очните си кухни. Всички ходим като надрусани. Миналата година Фриденбергер е садил по тези полета лавандула. Тук-там земята просто е пропита с мириса на лавандула и на човек съвсем му става лошо. След първата седмица на гърдите на всички излизат страхотни гнойни пъпки – това е от спарения дюшек, върху който лежим от 05.30 до 23.30 часа средноевропейско време. Имаме половин час почивка на обед. Никой не се къпе, никой не яде много. Няма време за това. Спим в легла на два етажа в халето, където Фриденбергер си паркира трактора. Събуждали ли сте се в пет сутринта от рев на трактор шведско производство?! Ужасът от внезапния шум се заменя с бягство навън от отровните газове. На някого (поляк) му рухва кръв от носа. Жегата, лавандулата, механичните движения в раменете, бодящите ластари на краставиците, прахта – всичко това влиза в отворствията на човешкото тяло и прави коричка. А от тази коричка – поетите знаят – и душата закоравява. След десетия ден всички искат да си ходят в къщи.

Към това се добавя и спречкването ми с Поляка Янош. Има такива поляци – кокалести, руси. Ама поляците са руси като руснаци, а не като немци. Полякът Янош твърди, че е великополяк. Великополяците са с претенция, че са едва ли не немци. Полякът Янош ми казва в прав текст на немски (заяждане) : „Съдейки по твоите очила, не всички българи са цигани...“

В такива моменти необяснимо защо ми става тъжно. Ако има нещо което ме натъжава и обърква истински – това е ненужното лошо отношение на човек към човека. Какво да му кажеш на такъв човек? Казах му: „Съдейки по твоите зъби обаче, всички поляци са абсолютни коне...“

От превода шегата и обидата сега се губят. Ако ние се обиждаме на

„говедо“, поляците се обиждат на „кон“. Лошото в случая беше, че Полякът Янош в зъбите съвсем не беше ариец, а направо си му бяха конски зъбите...

Хасковлията и няколко не толкова честолюбиви поляци ни помириха. Тежко е да си гастробайтер – всички те мразят. Най-тежко е да си гастарбайтер обаче, когато дори и поляците те мразят.

Аха-аха да си тръгна.

Ден 15

След втората седмица един прашасал не-великополяк ми казва нещо, което ме накара да се разсмея. Това беше полския еквивалент на българската пословица „Човек и на хуй да го въртиш – все някога ще свикне“. Пляскаме си ръцете с поляка. И правим това, което са правили подтиснатите и унижените от капитализма по цял свят – обединяваме се на интернационалния принцип. И престава да ни пука. Вече никой не може да ни изгони от полетата на Фриденбергер – защото сме стари гастарбайтерски кучета и започваме да се учим на хитрини. За да е по лек живота върху крилото на самолета си говорим за жени. Разговорът се води на английски, немски и руски. Най-вече на полски и български. Фриденбергер усеща кой прави раздора на борда на неговия самолет – българите. Непрекъснато повтаря – „Булгарише нур бла-бла-бла!“ (Българите само дрън-дрън). Обаче не може да ни гепи в издънка. Ние с Хасковлията бачкаме по-добре от всички. И винаги искаме допълнителна работа. Когато сме в почивка Фриденбергер все нещо мъкне, разтоварва, откача и закача. Помагаме му само ние – българите. Сигурно защото у поляците няма толкова засилен магарешки синдром. С Хасковлията имаме само едно общо нещо – щом има работа, тя трябва да се свърши. Пък и се оказва, че от цялата компания моят отвратителен немски е най-разбираемият баварски език по тия места. И Фриденбергер ме ползва за преводач. Лидерът на групата е обаче Хасковлията. С балканската си фамилиарност и чаровното си безсилие (от липсата на език) той печели сърцата на всички. Печели и по някоя друга марка от басове, замени, чейндж марки-злоти и т.н. Икономически самороден гений е Хасковлията. Сложи го на кенеф, той ще ти отвори лавка. В началото го кръстих господин „Ко-каза-тоя?“. Постепенно образуваме комбина. Той носи вродена житейска решителност. Аз имам моята добита нефункционална интелигентност. Заедно, това ни прави адаптивни и способни във всяка

ситуация. Видях го, че гепи от дребните пари на поляците – бърка им по джобовете. Нищо не казах. Ко да му кажа.

Ден 26

Градушка! Огромни ледени парчета накъсаха сенника на самолета и ни накараха да бягаме из калта като от бомбандировка. Краставиците на Фриденбергер просто станаха на каша за минути. Сам Господ Бог като я гледа тая подредена страна и сигурно се дразни. Нивите станаха на мазало, всички гастарбайтери притихнахме под навеса и разбрахме че бачкането май беше до тук. Хубави пари се печелят в Германия. 7.50 DM на час. Какво ще правим сега, като ги няма най-мразените неща на този свят – баварските краставици.

Фриденбергер за пореден път показва, че няма нищо общо с българския селянин. И че немската градушка няма нищо общо с Градушката на Яворов. На същия ден дойдоха едни очилати, плешиви, слабовати костюмари и му връчиха застраховката. Той не я взе, а поиска нещо друго от тях и те се навиха. Застрахователите за половин ден организираха доставката на тонове краставичен разсад и с машини го набучиха на мястото на старите насаждения. За още половин ден новите краставичени растения се прихванаха, раззелениха се и градушката на Господ-Бог се обезсмисли. Фриденбергер ми каза да преведа на останалите: „Седмица почивка, за да се надуют краставиците“. Аз преведох и му казах: „Отивам да се разходя из Германия“. Той опули очи и се опита да ме разубеди. В спора си с него разбрах нещо ужасно. Фриденбергер и жена му никога не са ходили на море. Фриденбергер и жена му не са ходили по далеч от Мюнхен. И то по работа. Фриденбергер и жена му и зиме и лете стоят в Шнелдорф (Бързо село) и крепят немската икономика. И последно : Фриденбергер и жена му не са богати немци. Те твърдят, че работят само за прехраната си. Нямах причина да не им вярвам. Но техният начин не ме интересува. Това което ме интересува е концерта на Pink Floyd в Мюнхен.

Ден 35

Върнах се. Спах по гари и комуни, стопът вървеше чудесно, за десет дни навъртях 4000 км. Нито един път не ме спря полиция. Можех и

да не се върна при Фриденбергер, но бях обещал. Ако бях емигрирал, полицията щеше да създаде много проблеми на Фриденбергер. Аз изпълних обещанието си. В замяна имаше отново цели просторни полета с корнишони, които чакаха. Чакаха нас и Фриденбергер.

Ден 36.

Работата е ад.

Ден 37

Работата е ад.

Ден 40

Работата продължава да е ад.

Ден 50

Аз съм негър. А работата е ад.

Ден 52

Изобретих блуса. Хасковлията подава някъкъв напев и поляците го подемаг. Това есперанто блус. Дори Фриденбергер е впечатлен. Работата е да си ебе майката към ад.

Ден 56

Бихме Германия на световното по футбол. Дори Фриденбергер е впечатлен. „Работата е там, каза той, че вие имате играчи. А Германия има отбор...“

Ден 60

Почивен ден. Никой не се впечатлява от почивен ден. Никой не го е искал. С Хасковлията отиваме до Дегендорф (село Кинжал). Зяпаме немска стока и си правим тънки сметки. Забелязвам, че Хасковлията ме ползва като „завеса“. Праща ме при продавачките да ги питам нещо, а докато те ми обясняват той гепи от щандовете разни неща. Много краде това момче! Аферим, всички ни излъга! В KARSTADT обаче го загубих. Намерих го след пет часа седнал на входа на огромния търговски център.

„Кво правиш, бе Аскьой?!“

„Ми фанаха ме, софиянец...“

„Какво те фанаха бе, Аскьой?!“

„Ми да крада портфейли от щанда за кожени изделия...“

„Как така бе, нали досега не можах да те хванат?“

„Ми вътре в потрфейла немца е натикал едно малко нещо, като глава на топлийка. И като стигнах на ексаватора и всичко наоколо почна да пиши...“

„И кво ти направиха?“

„Ми първо искаха да викат полиция, обаче като видяха че не знам езика ме снимаха, дадох ми това листче и ме съпроводиха до изхода...“

На листчето пишеше, че лицето Хасковлията не може три години да посещава търговска верига KARSTADT. В противен случай подлежи на краткосрочно съдебно дирене, повдигане на доказано обвинение и глоба и затвор. Немца го е измислил, наистина.

Ден 60 следобед

Откраднах писалка „Пеликан“. Не можах да се сдържа. Желанието да крадеш го има във всеки човек. В мене то не може да се развие. Никога не бих посегнал към нещо, просто защото не желая да изпитвам отрицателни емоции. Страх, срам и смут. Трябва да оставя тази работа в ръцете на други, по достойни за това. Хасковлията има вече две чанти с плячка – чадъри, портфейли, чорапи, кърпи, кожено сако (!), автомобилна помпа, килограм картофи, люти чушки (от саксиите с цветя на баба Фриденбергер), диктофон, канцеларски материали и прочие кинкалерия и пасмантерия. Подозирам че той има пръст и в изчезването на дакела. Дакела на бабата много го лаеше. Скарахме се с него. Казах му или да

престане да краде. Или да делим плячката, щом ме ползва като завеса. Побесня. Той се бил трудил толкова много. И рискувал много, а аз искам наготово. Казах му че ако го бяха гепили, щяха да ме гепят и мене, че баламосвам продавачките. Можеше поне да ме осведоми за това. Виджали ли сте честен крадец? Хасковлията ми даде диктофончето. С мъка ми го даде, като преди това се опита да ми го продаде. Решихме, че сме квит.

Ден 61

Доиде трети българин. Но това не е важно. Хасковлията си купи кола. Щях да се хвана на бас, че я е откраднал, но сам му уредих документите. Форд Ескорт за 1100 DM. Сега си помислих, че ще престане да гепи от магазините, щото вече има имущество и има какво да губи. Глупости – същия ден в почивката някой ми свирна от близката царевична нива. Хасковлията гепил колело с „24 скорости моунтоун-байк“ от Дегендорф. Помоли ме да му помогна да го разглобим и да го натоварим в багажника на Форда. Разглобявали ли сте колело в царевична нива?! Обясних му, че кражбите за мен са свързани с много повече усилие и нерви, отколкото негърската честна работа. Мисля, че ме разбра. Но все пак му помогнах за колелото.

Ден 70

Работата намалява. Полякът Янош е враг на българите. През ноща хърка като „недоебана полякиня“ (Хасковлията). Опитвах се да го разбудя. Да се еба в инициативната глава. Полякът Янош изрева, скочи в кревата си и размаха нож към мене. Този капут е опасен дори насън. Омразата ни е спонтанна и искрена. Не е на интернационална основа. Явно не мога да търпя великополяци.

Ден 88

Хасковлията ни организира свободен ден. Баламоса Фриденбергер, че имаме религиозен празник. Хасковлията е пич. Когато Фриденбергер кихне, той му вика „Датибамайка!“ с най-учтив тон. Наложих се веднъж да превода, че това означава Gesundheit (наздраве). Въобще не се

учудих, че един ден когато аз се разкихах, най-малкото Фриденбергерче ми пожела учтиво „Дати бамайка! Та?!...“

А в почивния ден отидохме на Октоберфест. Така каза Хасковлията. Обяснявах му, че Октоберфест не може да има в края на август, но той успя да убеди поляците, че и те имат религиозен празник.

Отидохме в онези огромни задушни палатки, в който мирише вкусно, лее се бира и се пие пот. Почнахме неубедително, щото поляците много бира не харесват, а на нас ни се струваше скъпа. Обаче по едно време като почнахме да поръчваме едни големи 1.5 литрови халби, като се пуснахме на едни вурстове и шашлици. Не се разбра кой плати. Май никой. Цялата група на религиозния си празник му изпусна края, както и всякъкъв транспорт до Шнелдорф. Някои свиха велосипеди, други халби, трети просто оставена мотопедна каска, за да не се минат. Групата гастарбайтери си беше атракция както и да я погледнеш. Сякаш на всяка цена българи и поляци искаха да покажат колко по-широка душевност имат от скабаните шваби. Шовинизмът и алкохола са свързани правопрпорционално.

Вървим пеша към Фриденбергерови през онова ти баварско поле. Поезия. Всеки нещо крещи на собствения си език. Ние сме с нова националност, и с нея се гордеем. Просто в паспорта ми до визата трябва да пише: „националност: гастарбайтер. не му се разрешава да бъде немец“

Хасковлията вика „да пейм“. Пита ме коя песен могат да знаят и поляци и българи. Не мислих много дълго. Това е за мене поезията. Тъпи поляци, мръсни българи, немска бира в сърцето на Германия. В тая ситуация има само една песен:

Расцветали яблони и груши
поплыли туманы над рекой
Виходила на берег Катюша
на високий берег на крутой

Виходила песню заводила
про степного сизого орла
про того-о, которого любила
про того чий писма берегла...

Това е поезия, нали. Такава нощ се помни като Курската дъга, битката при Яш, Драва и Соболч, като Збигнев Бониек и като Мерцедес Бенц. На сутринта Фриденбергер освободи двама поляци. Докато всички се правехме, че берем краставици, тези двамата повръщаха в лехите

си, без да имат сили да зарият повърнатото.

Не знам как успяват, но немците винаги си връщат за всяка победа над тях.

Ден 96

Работата почти привършва. Поляците един по един отлитат. Полякът Янош също си тръгва. Половин час преди да тръгне към полско-немската граница той изпишява, че някой му е откраднал парите. Парите, които той с кръв и пот е заработил заедно с нас за три месеца. Ние с Хасковлията тъкмо се връщахме от Дунава. И нищо не знаехме. Поляците се събраха и нарочиха третия българин. Момчето преди време се беше опитало да си отчупи тайно от шоколада на Поляка Янош. Тогава мина без бой. Сега вече миришеше на полиция и затвор. Става дума за около 3500 DM, нали.

Фриденбергер беше като застрелян. Той наистина много ни харесваше. Не можеше да повярва, че някой от нас е извършил това пъклено дело. Шефин фучеше, гледаше към мене и повтаряше думата полиция. Първо щеше да извика полиция веднага. После заплаши, че ако не си признаем, ще извика полиция след 5 (фюнф) минутен. После минутите станаха 15 (фюнфцеен). После тя реши да ни даде още един час, постави по средата на спалното помещение една кутия и ни караше да влизаме и да излизаме един по един. Та който ги е взел да ги остави. Никой не остави никакви пари в тъпата ѝ кутия. Когато попитах Шефин защо гледа в мене, тя ми каза че се надявала да преведа много точно думите ѝ на всички останали.

Шефин каза, че имало и друго решение – всички да отделим от заплатите си по 150 марки и да възстановим сумата на Поляка Янош. Тогава Хасковлията каза нещо на немски, което ме потресе. Потресох се, защото първо, беше много смело и второ че въобще Хасковлията накрая проговори немски. Той каза хладно:

Besser polizei ! (по-добре да дойде полиция!)

Така си легнахме без полиция, без заплатата на Янош и с лекото усещане, че от утре аз и Хасковлията ще започнем да въртим далавери в един добре подреден немски затвор.

Ден 96 (от една друга гледна точка)

Не се срамувам да си призная. Парите ги гепи Хасковлията с безценната моя помощ. Първо забелязах, че Поляка Янош си е оставил пликчето с марките на леглото. Всички бяха навън и леко се припичаха, докато Фриденбергер нещо мъкнеше, оправяше и завинтваше. Казах на Хасковлията, че кинтите на Янош са там. Той се стресна и ме попита укорително защо не съм ги взел. Аз му казах, че това е кражба и само го осведомявам колко хубаво би било ако някой съсипе Поляка Янош по този гнусен начин. Хасковлията каза само да му правя завеса.

Адреналина на едно такова начинание е по-силен от алкохол. Качих се без колебание във Форда и дадох газ назад. Бутнах простора с прането на поляците. Фриденбергер се изправи и почна да крещи, че съм луд. Аз му казах, че само съм пиян и щастлив. Направих три кръгчета из стопанския двор със свистене на гуми и засилване към дизеловата помпа. След мене вече всички крещяха и псуваха. Сгазих една от играчките на най-малкото Фриденбергерче. На разбора съжалявах доста за тази играчка. От спалното към мене хукна Хасковлията и ми се скара строго, че правя глупости с колата му и съм й одраскал бронята. Качи се до мене и както ми говореше, аз дадох газ към Дунава и многобройните красиви крайречни алеи.

Хасковлията каза, че ги е взел. Въобще не обърна внимание на репликата ми, че не е трябвало да ги взима всичките. Каза ми, че това е най-идеалната завеса в живота му. Само дето не ме разцелува. Наистина по нататък никой не свърза моето неестествено държане със случката. Когато си гастарбайтер поне по два пъти на ден се случва някой от колегите ти да полудее, да почне да кудкудяка, да побеснее или поне да започне да плаче.

Върнахме се в стопанския двор – а там суматоха. Всички изправени до стената биваха пребърквани от Поляка Янош. В суматохата успяхме да хвърлим парите в единствената коприва, която расте като плевел в Германия. Копривата под първия трактор на Фриденбергерови.

Ден 97

Нямаше полиция. Фриденбергер намери работа на всички и каза че още една седмица ще работим, за да може Поляка Янош да заработи нещо. Явно документите на неговите гастарбайтери много не бяха наред и

за това той и Шефин предпочетоха да оправят работата без полиция. Всеки е малко мошеник, дори и Фриденбергер.

Ден 105

Лично закарахме Поляка Янош до немско-полската граница. Той беше убеден, че третият българин му е свил кинтите и дори ни се извини, че с нас се е държал лошо, а не бил видял що за човек е третият българин. Ние му се усмигнахме. На връщане спряхме да една бензиностанция и развалихме големите банкноти от по 1000 марки. Хасковлията не оспори моята идея да разделим на три парите. Третият българин се зарадва много на дела си и хич, ама хич не ни се сърдеше.

Същата нощ Хасковлията даде банкет. Пихме уиски с не-великополяците и празнувахме лошотията. Собствената, ирационалната. Също така световната и интернационалната. Мисля, че беше 9 септември.

Ден 111

Тръгвам си. Хасковлията ще ме откара до Нюрнберг. Като видях колата обаче щях да полудея. Тази кола беше пълна със крадени неща. Разпознах комплект ключове и въдици от килера на Фриденбергер. Разпознах неща, които аз дори не бих преместил от едно място на друго, а той се опитваше да ги гепи. Хасковлията беше взел дори антената от телевизора, който Фриденбергер беше домъкнал, за да гледаме късните мачове на световното. Накарах го да я върне. Послуша ме. Върна се с антената десетина крачки, после се обърна и ми каза:

„Не мога да я върна. Някои хора имат само един начин на живот. Ти си щастлив, защото да свиеш писалка за тебе е развлечение. Просто нищо не разбираш.“

И взе антената от телевизора на Фриденбергер, който той ни донесе за да видим как като никога България би Германия на футбол.

Продължавам да го обичам това момче Хасковлията. Мисля си, че хора като него са енергийния потенциал на нацията.

Ден след това.

Пътувам към България. Никога повече не видях никого от

Баварската сага. Винаги когато вече официално влизам в Добре Подредения Свят на обединена Европа си мисля, че не съм варварин. Винаги когато излизам през китните им гранични пунктове си мисля, че човек е такъв, какъвто го приемат. Гастарбайтерът е икономическо животно, което няма да оцелее, ако не отхапва парчета жива плът от гостоприемника си. Ако не му носи болести като Обществена краста и недоволство. Германия е гнусна приказка за всеки, който не е немец или поне турист.

Гастарбайтерите са лошите в нея. А без лошите не може да съществува нито една уважаваща себе си приказка.

37. Ленд ъф дъ фрий (ислямският великден)

СОФИЯ-център

Слушал съм много за хората, на които не им трябват големи и важни причини, за да правят една война. Аз се страхувам от тези хора. Психологическият профил на тези хора е обрязаният penis, лошият поглед и желание да заколиш много неверници, за да отидеш в рая. Аз си мисля, че тези хора нямат проблеми с мен. Обаче дали те мислят по този начин не е ясно.

Ние сме модерният свят. Ние си бием холестерола венозно, ние не можем да се събудим без оловните си съединения, ние обичаме пластмасовите си неща. Ние обаче не сме сами. В реалните граници на тази страна живеят едни други хора по един друг начин. Те са мюсюлмани и на външен вид адски много приличат на косовски албанци. Техните модни предпочитания и тяхната архитектура са ми изключително чужди. Отидох при тях, за да разбера дали наистина тяхната мода е заплаха за мен. Единственото нещо, от което ми остана да се страхувам след като се върнах беше това как да представя нещата. И досега не знам как. Започвам да си мисля че всъщност светът и хората са такива, каквито са, а журналистите се опитват да ги измучат от пръстите си.

СОФИЯ-област

Точно по Великден, най-интересното място на Балканите е джамията. Тръгнах към това място – джамията, за да дефинирам моя страх от

не-модерния свят, от исляма и от една война, която ми се струва нелогична, но изключително вероятна. Тръгнах и с пожеланието на Ина Грогоровна – по онези места да съм се пазел да не ми преформатират задника.

Тръгнах от София и от една велика бургаска дефиниция: „Там където няма море е провинция...“. Аз имам друг принцип : „Там, където няма дрога, е село...“. Трябва да разбере къде свършва модерния свят и къде започва другото. На излизане от София се разбира, че първата фаза на модерния свят свършва там, където не знаят за Дони и Момчил. Оказа се някъде при Ихтиман. Втората фаза е там, където думата „трева“ има значение само за „сено“ и „паша“. Това е някъде след Асеновград. Третата фаза е Къци Вапцаров – към Доспат. Последната фаза, там където разбираш че си на ръба на модерния свят – това е едно място, за което ще разберете по надолу.

Пътувайки към Пловдив си мислех как ли щеше да изглежда планетата, ако съществуваше не Макдоналдс, а верига от друг тип крайпътни заведения за бързо хранене. Примерно сръбски.

ПЛОВДИВ

Пловдив е базов лагер на авантюристите в тази страна. Не говоря за хората, които чукат без презерватив момичетата от Главната. Става дума за това, че ако искаш да отидеш където и да е, трябва да минеш през Пловдив. В Пловдив се запасих с отличителните белези на християнина – червени и зелени яйца, сланина, бензин, цигари и една бутилка „Ранни времена“.

Християнско настроение се поддържа най-лесно като в колата си пуснеш саунд-трака на „Черна котка – бял котарак.“ Всеки друговец би се уплашил от вида на 27 годишен „Фолксваген“ костенурка от който се разнася на сръбски „Питбул – териер“ и го кара брадясал софиянец. През цялото време се утешавах с мисълта, че срещам хора, от които съм малко по едър. Целунах колата си и както се пее в саунднтрака:

„Вземи си четката за зъби скъпа
време е за пътуване, време е да тръгнем“.

МОМЧИЛОВЦИ

В търсене на другия свят ми беше казано, че има едно село Момчиловци, където има само помаци и параклиси. Запътних се занатам. Ако Керуак беше писал „По пътя“ в България, щеше да преболедува една остра форма на пътна параноя и няколко бъбречни кризи от дупките по пътя. Крайпътната гледка напомня за Бейрут в най-славните му години. Рекички и мостчета, приказна красота и природни картини. Българите са хора, които си изхвърлят боклуците в реката – във всеки един ручей на всеки сто метра има по една автомобилна гума.

На места природните забележителности се измерват единствено със стада крави, за които човек се пита как са стигнали тези крави до тази дива пустош. Видях и няколко камиона с крави, които явно ги разнасяха на определени места, за да се създава илюзията, че си адски далеч от центъра на София.

Пия вода от крайпътните чешми и непрекъснато оставам с впечатление че съм забравил нещо. Липсва ми спирането на кранчето, както в модерния свят.

Опитвам се да заговоря един овчар с шушляково яке. Оказва се че всъщност той пасе четири кози, обаче неговия пудел-пазач не дава да припаря в опиканата му територия, която явно е цялата планина. Отказвам се, като виждам че овчарят-козар води към мене още кучета със себе си.

Оставам в недоумение – козите са точно четири, а кучетата са пет-шест. Добивам впечатление, че овчарят пасе кучета, а козите го пазят.

Момчиловци се оказва туристическа измама. Няма нито един помак, затова пък местните ми предлагат стаи по 12 хиляди лева на вечер. За толкова можеш да спя и в Драгалевци и пак нямаше да срещна нито един помак.

Питам местните дали до Момчиловци няма друго село – примерно Дончиловци. Не ми разбират шегата. Казах ви, че отдавна съм прекосил първата граница на модерния свят.

Излизам от пътя за Смолян и се насочвам на Запад.

ДОСПАТ

Местното население ме притеснява. Ако в Хималаите човек чувства може би космополитизъм, то в Родопите се усеща родният махалетизъм.

Във всички махали те гледат подозрително, направо страшно. Срещали сте го този поглед – имаш усещането, че ей сега местния ще се развика, и от всички дувари ще изскочат лошо облечени хора, чиято единствена цел е да те замерят с камъни. Единственото ми успокоение е туристическият ми имунитет – няма нищо по налудничаво (и едновременно с това безобидно) от човек, тръгнал на екскурзия по тези места. На местните много бързо им хващам цаката – викам силно „добър ден“ и питам за пътя, въпреки че се ориентирам прекрасно. Това някак си ги успокоява – за тях явно единственото нормално нещо е някой да се загуби по тези места.

Това ги кара наистина да спрат да ме гледат по начин сякаш ме познават, но не ме обичат много.

Стигам до Доспат по тъмно. Хваща ме страх от шляещите се сенки на доспатските млади безделници. Тук някъде наистина е краят на света – познава се по това, че в центъра на този град има само една светната лампа и всички се събират под нея, за да упражняват лошия си поглед върху пришълците. Намирам единствения хотел и с чувство за провал и облекчение лягам да спя. Спя като къпан, без да съм се къпал въобще.

ШИРОКА ЛЪКА

На сутринта изчезвам като Дейвид Копърфийлд. В български град като Доспат могат само да те заколят, да те заровят и без никой да ги пита – да съобщят в полицията, че не са те виждали въобще. Пак природни картини – един много дълъг и красив язовир, за който ми казаха, че във случай на война ще му бъде взривена язовирната стена. Така вражеската армия щяла да газии във вода до коленете и щяло да й е кофти. Интересна военна доктрина, дано да не е верна.

Срещам първия интересен човек от турското робство насам – това е Лимонаденият старец. Хвали се, че през двехилядната година става на 80. Хвали се че цял живот е пасъл само овци. Хвали се, че в къщата си има лимонадена фабрика и откакто се помни пие само ракия с лимонада. Явно пристрастен юзър на лимонада. Преположих за него, че ако ми не на фанта и спрайт ще изпадне в абстиненция. Не ме разбра и продължи да се хвали. Единственото, с което го озадачих беше съобщението, че епохата на безфилтърните цигари е минала. Чудесен човек.

„Откъде сте вие?“ – пита ме Лимонадения старец.

„От София!“ – чудно е, но вече мога да се похваля с това нещо.

„А, – каза Лимонадения старец – вие там си гледате «Риск печели, риск губи» – и аз го гледам...“

Какво нещо е БНТ! Явно още не бях излязъл от цивилизацията.

Пътувам още на Запад. Попадам на колона чергари. Зад каруците се шматкаха деца с особени дървени колички. Колелцата им бяха направени от лагери. Тези циганета са предците на скейтърите – бяха само по добре облечени и по-чисти от софийските.

Стигам красиво българско село. Няма табела, няма добре дошъл. Това се оказва Широка лъка. Черквата е порутена, обаче в центъра откривам това което ми трябва – Найт кльб. Пред Найт кльба са седнали баби и дядовци и кльбират. Пия бира в найт кльба на Широка лъка. Чудя се дали да остана за през нощта. Между две парчета с маанета, едно дете-марципанче казва на бармана:

„Бате – дай онаа със спринцовките!“

„Разкарай се оттука!“ – казва бармана и ме гледа дали не се е изложил.

„Аре бе бате – дай онаа със спринцовките!“

Озадачените ми сетива за малко да ме накарат да мисля, че съм сбъркал пътя и отново съм попаднал в цивилизацията и спринцовките. Успокоих се много набързо обаче, когато бармана отстъпи на марципанчето и му пусна БТР:

„На-а-а-а раздя-яла ви целу-у-вам...“

Малкия марципан потанцува с огъване в кръста, като държеше ръката си на хевиметълски знак. После явно му омръзна и се загуби през вратата. А казват, че само циганите карали докрай.

В Широка лъка слушат БТР – не мога да спя на такова място. Оставих бабите да кльбират и продължих.

На края на Широка лъка попаднах на това, от което се нуждаех. Последната бензиностанция. Сайбърпънк танкен – това вече прилича на декор от „Лудия Макс“, където бензинът беше основната ценност. Оттук нататък няма какво да ме спре.

СЪРНИЦА

Ето я очакваната Земя на Ремонтираниите Джамии. Това е земята на многото деца по дворовете. Те са дружелюбни и по-услужливи от редовите българи, но са пак така притеснени. Пътувам за село Сърница по път, по който явно е стъпвала Годзила – това не са дупки, а частични

липси от пътя, които не можеш да осъзнаеш, защото колата ти попада цялата в тях.

В центъра на Сърница любезна мюсюлманска жена ми обясни, че в селото не живеят християни. Само даскалите са християни. Само те имат работа. Хората от Сърница се прехранват с картофи и дърводобив.

Спрях пред училището. Училището в мюсюлманското село Сърница се казва „Кирил и Методи“. Две мюсюлмански жени – едната руса, другата черна, боядисваха в синьо оградата на даскалото. Говоря си с тях любезно. Питам ги за Дони и Момчил. Споглеждат се и глупаво се усмихват. А за Къци Вапцаров? Нямам коментар. За Каналето дали са чували? Казват нещо, обаче явно не са наясно. Последна проба – попитах ги дали са чували за списание Егоист. „Тц!“ казаха те. Цивилизацията за мен свършва там, където не знаят за егоист. Показах им списанието. „Оу!“ казаха те. Питам ги дали може да ги снимам. „Оу, не, не, тц, тц!“

Жалко, че ще го разберете като реклама. На тези жени – аз не зная дали те могат да четат български – им стана по женски приятно да разгърнат с боядисаните си ръце корицата с модерната, слаба, къдрава секси пичка, която е тотален техен антипод. Чудесни момичета бяха тези жени мюсюлманки. Предполагам, че взети заедно, децата им са повече от 12 на брой. Но те наистина, стори ми се, търсеха нещо в списанието – може би кройка или гоблен, с който да си украсят къщата. Не смея да знам за какво, не те го харесаха и аз им го подарих. В замяна те ми позволиха да ги снимам.

От даскалото излезе нисък, дебел, плешив радушен човек. Християнският даскал. Каза че ремонтирали, щото имали годишнина. В училището се учили 750 деца. Много деца. Адски много деца. Дойде и другият християнин на селото – счетоводителят на училището. Този човек леко фъфлеше и заекваше едновременно. Тези двамата ме накараха да се чувствам като кореспондент на Работническо дело. Наговориха ми какви забележителности имало тяхното село. Единствената забележителност, която запомних, беше че в селото има 750 деца и всички те учат майчин език в училище „Кирил и Методий“. Разделих се с тях бързо и нескопосано. На калкана на училището имаше нецензуриран надпис на английски, който звучеше успокоително познато.

ЮН-ДОЛЛАР

Тук употребявам турското име на т.нар. курорт Юндола. Попадаш на едно голяма кръстовище с много български знамена, окачени по крайпътните бараки и стълбове. После разбрах, че в Юн-долар някакви мутри строят бензиностанция, взели са кръчмата и са решили да си играят на националисти. Всъщност, трябва да призная, че начинанието на мутрите ми хареса. Все пак – Великден е.

Влязох в смесеното магазинче на Юн-долар. По най-профанския начин попитах дали имат хляб и козунаци. Трима селяни ме гледат и викат че няма. Ами тогава, питам ги аз, как ще празнувате Великден?!

„Ние сме муслимани тука.“ отговориха ми те.

Сега ми се струва, че те отговориха леко извинително. Но тогава не знам защо аз самият им казах „О, извинявайте...“ и си излязох.

Много интелигентно от моя страна. Да търсиш помаци два дена и като ги срещнеш, да изискваш от тях да ти намерят козунак за Великден.

Намерих си място за спане и тръгнах да обикалям. Първото нещо, на което спрях, беше на един човек, който неистово ръкомахаше на пътя. Отворих вратата, а той ме попита:

„Министър Бонев познаваш ли?! А Лили Иванова?!... Ню Йорк, Париж, Лондон, София, Юндола, Истанбул и нататък! Къде дават така?!“

Оттам нататък ме заля с най-некачествената шизофренна логорея, която съм срещал. Това беше лудият на местността Юндолар. Кръстия го Чагърът Мунчо, щото непрекъснато се опитваше да контактува с мен. Беше си отворил Ардата отдолу – така както правят хората, когато не искат да ги молиш за цигара. Мунчо от Юндолар каза още:

„Български, руски, френски – няма тука такива неща! Свърши! А момите с прането и честността – те къде да отидат?! А?! А?!...“

Това запомних от свършеният му брътвеж. Има нещо в този монолог. Прилича на чат с много различни хора, голяма част от които са осъдени на доживотен затвор и на всяка цена искат да те задържат в мрежата си.

СВЕТА ПЕТКА

Света Петка е село, където фашън монитора показва само шалвари и забрадки. Много цвят и цветя в тъканите. В първата будка на селото

едно малко момиче със забрадка играеше тетрис – малко съсредоточено мюсюлманско дете, което дори не ме забеляза. В центъра на селото е позициониран лек битак – продават се тенджерки, дрехи, мед, посуда от Турция. Поминъка на селото е картофи и метли, както и стока от Турция, която тези хора се опитват да продадат един на друг. Това село е известно със хубавото си турско кафе. Питам за кафе. Човекът, който ми отговаря не е тукашен – местните са руси, светли хора, а този е търговец, едра чернилка с кръвясали очи. Не престана да ме гледа лошо, въпреки че купих половината от турските му боклуци. Насочи ме надолу по улицата. Обикновена стара къща – кафето не работи, обаче баба Емине ме покани и ми каза, че за мене имало. Струва 100 /сто/ лева. Идва човек с лилаво сако. Това е синът ѝ Рамадан. Той вече е дядо на 4 деца. Той още е на 42 години. С кривото на християнското си око забелязвам младомомиче със забрадка – прави кафе с чайник. Става разговор. Малката се казва Ниврие и учи икономика в София. Айде стига бе! Неврие се усмихва както се усмихват 18 годишните девойки без разлика на вероизповедание и казва:

„Аз в София не ходя така – обаче тука има традиции...“ Говорим си и прием нещо, което има един пръст каймак и един пръст утайка. Това е първото кафе на този свят, от което не ми става лошо. Питам ги за Косово. Дигат рамене.

„Защото – казвам аз – ние в София седим и много ни е страх...“

Рамадан мисли, гледа ме и вика, че и него го е „много страх“. И на двама ни е ясно, че всъщност ни е страх от едно и също нещо. Това нещо се нарича „един от друг“. Обаче Рамадан е любезен. Говори много и интересно. На стената виси плакат с надписи на арабски и малко момиче със шамия. Питам какво пише – пише че аллах е велик и Мохамед е негов пророк. Баба Емине е на 65 години обаче изглежда млада. Едно време е била отличничка в ТКЗС и е обиколила света с екскурзии. Има десет ВЕФ-а и няколко руски часовника. Тя ми носи билки – риган и жълт кантарион. Чувствам се страшно добре. Питам ги дали ще ме пуснат в джамията. Няма проблем, казва Рамадан. Махаме си на довиждане. Стоте метра до джамията ги вървя като човек, който абсолютно не иска да влезе в джамията. Мамка му, всички ме гледат и откъде толкоз хора на едно място в това село.

Влизам в джамията с финт и се ослушвам дали някой не вика след мене. Забравам за притеснението, защото попадам на място, което много прилича на мъжката съблекалня на ЦСКА в малък град. Голямо корито на пода, стари стелажки и дървени скари като в казармата. Аха, това е

предверието за миене на крака. Отворям друга врата и попадам на съсухрен селянин с таке и шест момиченца със забрадки.

Явно вече съм вътре в джамията защото притесненият съсухрен селянин (имамът Мохамед) ме моли до плач да се събуя. Явно притеснението е взаимно, но за разлика от мен той въобще не се опитва да го скрие. Събувам се с самоуверени възгласи „Ама разбира се, извинявайте!“ И влизам.

Килими, килими, килими. Чисто е и няма никакви картинки. От незнание какво да кажа викам на Мохамед „как сте?! кво правите!“

А той влезе кротко в театъра, който му предложих и вика „ми добре сме, учиме децата на коран...“

„е хубаво!“ – викам аз, без да знам дали това наистина е хубаво. Тавана е с особена резба, има печка, дантели навсякъде и тънки бели линии ластик по земята – явно за да указват къде да се коленичи. Олтарът (така ли се казва?!) е вдлъбнатина в стената с нарисуван златен полумесяц. Децата са ме наобиколили като извънземен и шушукат.

Питам ги първото нещо за което се сещам и си признавам че беше тъпо:

„Как сте деца?! Вие познавате ли Камен Воденичаров?“

Шушукането се усили, децата се гледат дяволито и нищо не казват. Деца, какво да ги правиш. Ако някой ми каже какъв разговор е трябвало да водя в джамията точно с тези момиченца и с имама Мохамед – евала му правя. Аз наистина се бях шашардисал толкова много, че само това можах да измисля.

Усещането, че говоря тъпотии в джамия – нещо, което не правя редовно – ме направи активен. Накарах ги да се наредят и ги снимах. Питам ги дали могат да четат на арабски и как учат Корана. Те викат – „ние го учим наизуст“. А така.

Тръгвам си поляка. На излизане виждам табло с картинки – упътване как трябва да се измием преди молитва. Първо очите, после ушите, после носа,, врата, краката и така нататък. Упътването прилича на старите пионерски картинки за това как трябва да се държим в обществото.

На излизане се сбъсквам с едно малко събуто момченце, облечено в дънково костюмче, много модерно дете. Въобще не ме погледна – отиде и седна до имама Мохамед.

Обух се като несръчен идиот, точно както се чувствах. Навън ужасът върху мене вече се стовари изведнъж. Всички ме гледат и мълчат. Мога да се хвана на бас, че ако бях побегнал, щяха да хукнат да ме голят. Само че аз спокойно, пак със финт влязох в колата.

Единственото, което си помислих беше, че колата няма да запали. Помислих си също че мога да разчитам на бай Рамадан, у когото пих кафе.

Колата обаче е правена от християни, запали веднага, но за мой още по-голям ужас касетофона включи силно Уикеда и „...ние с Боби двамата прием кафе-е-е-е-е!“

Не знам защо ме беше толкова страх, обаче си ме беше страх и това си е. По пътя извън Света Петка си помислих, че ако някъде някога възникне проблем на верска основа, това означава, че някакви хора не са си говорили достатъчно и не са пили кафе.

ВЕЛИНГРАД

Свечери се и след още един тежък разговор с Чатърът Мунчо от Юндола ми се прииска да отида на църква. Все пак е Великден. Истината е, че ми стана неприятно от всичко това. Ако мюсюлманите бяха оmeshани при нас в София и заедно се виждахме по кръчмите може би наистина щях да съм уверен, че няма проблем.

Към 23 часа отидох до Велинград, купих си козунак и пих една ракия. В църквата православните скотове се бутяха твърде повече отколкото аз мога да ги понеса. Бутяха се и псуваха. Точно сега ли трябваше да стана свидетел на това?! Като излезе попа да обикаля, всички се източиха след него и аз останах почти сам. Гледах картинките по стените и си помислих, че Исус е красив.

ПАШОВО

Истината е, че параклисите и църквите навсякъде у нас имат стойност само като атракция. Действащата институция в Родопите е джамията. Мюизинът пее всеки ден по няколко пъти. Той, като имама Мохамед винаги е блед, брадясал, изпит и притеснен. Помислих си за православните попове – никога не съм виждал слаб и изпит поп.

Село Пашово го няма на картата. Това е турско село. Споменах ли, че любезният Рамадан се самоделинира не като помак, а като турчин. Явно помаци ги наричаме само ние.

Пашово е малко село с единствен разбит път, който свършва в центъра пред джамията. Не посмях да сляза в Пашово. На сляпата стена на

ремонтираната джамия имаше около двадесет-тридесет мъже седнали гъсто един до друг на една дълга пейка. Когато толкова много лошо облечени мъже те гледат втрещено, единственото, за което се сещаш е как да обърнеш и бавно да излезеш от селото. Предполагам това усещане е просто атавистичния страх от много непознати хора на едно място. Предполагам че всички в Пашово са готини пичове. Обаче аз реших да не слизам от колата. Разбирайте го както искате.

ЯКОРУДА

Трети ден обикалях турските села в района. Видях много неща, много неща ми казаха. Нови джамии и много деца. Много джамии и нови деца. В Якоруда обаче си купих сладолед. Докато пътувах насам, си мислех, че основателят на това село е викал на съоснователите „пичове, скийте колко много руда има тука! Много яко!“ Сладоледаджийката беше българка. Каза ми следното:

- българите тук са малко
- кметът е помак, добър човек
- понякога като се напият, помаците говорят за автономия

Не знам как да приема това. Не я разпитвах повече за автономията. Автономията не мен ми звучи страшно, звучи ми като на война. Карам и си мисля: ето го карбовски. Мисли ли той за войната?

Него май го е страх като куче от една война. Предполагам, че е обучен да се страхува от една война. Вероятно – за да може от страх да води много войни. Обучен е от армията да не може да диша враговете на народната република. Обучен е да задържа първа турска армия докато за 48 часа дойде на помощ Одеският ни военен окръг. Обучен е да разглобява автомат Калашников за 18 сек. Късоглед е доста, но казва че стреля добре. Може да изтрае точно три минути в атака с химическо оръжие – после предполагам, че ще получи гърчове.

Това е карбовски. Вижте го на какво прилича: той е толкова модерен и беззащитен човек, че ще бъде последният, който ще вземе оръжието и ще защити страната си, ако се налага. На него му трябват едни наистина големи и важни причини, за да застане на страната на която и да е война.

Преди да се махна от Якоруда, по обяд срещнах двама българи – пияни като Мирко и Морко от приказката. Единият беше рошав, с бяла коса беззъб и висок. Другият – дебел, с каскет и с лоша кожа.

Тези хора ми казаха много неща нещата от живота, за Якоруда и Косово, но аз нищо не разбрах и запомних само най-повтаряното послание на пианите български Мирко и Морко:

„Вън американците от Виетнам – само Левски и поп Йордан!...“

Останах с впечатление, че повечето българи на това място са изключително успешни, завършени алко-кибер създания застинали в 70-ти, в чиито съзнание Смисълът е лоша идея.

Думата Автономия продължава да звънти в опразнената ми от мисли глава.

БЕЛОВО

Тръгвам си оттук. Природните картини съчетани с ислямска мода и архитектура не са най-въодушевяващото нещо за моето леко унижено християнско съзнание. По пътя към цивилизационният избор срещам няколко млади жени и деца, които са напалили огън край пътя. Шамии, шалвари, шушляк – продават картофи на минаващи коли. Понеже предположих че оттук рядко минават коли, аз купих малко от техните картофи. В замяна ги почерпих с Великденски яйца. Децата се зарадваха както аз се радвах едно време на Кока-кола в кутийка. Казват се Хава и Файтуша. Обясниха ми, че гледат само турски сателит и не знаят кой е Слави Трифонов. И това някъде в дебрите на каскада Белмекен! Казах им, че ако знаеха кой е Слави, щяха по-малко да гледат турски сателит. Има си някакво мое, лично послание за разбирателство, което излъчват снимките – помашките деца Хава и Файтуша позират с християнско-езичните боядисани яйца.

Пътувайки огладнях. Спрях като абориген, напалих си огън и лекох сланина. Последната християнска провокация в този не-исусизиран свят. Допих „Ранните времена“ и се спуснах надолу. Минах покрай една бетонна стена с огромно отвърствие и си помислих че това ще да е задника на света, а ние живеем на километри от него.

Накрая се обърках се по-тези малки и и мирзливи пътища, които не ме водят до къщи. Спрях и питах една българка, типична баба дали оттука натам пътят към модерния свят е добър и мога ли да продължа. Стори ми се че думите й имаха двоен смисъл, тя каза:

„...о-о, оттука, сине, нататъка няма къде да отидеш...“

СОФИЯ-околовръстното

Ожаднях от желание за сплутата цивилизация, в която живея. Веднага от магистралата хлътнах в МЕТРО. Искам да съм човек, който си бие холестерола венозно и който не може да се събуди без оловните си съединения. Чудесно е в МЕТРО! Гора от стелажи с потребни неща, реки от пластмаса, хълмове от трикотаж, баири от консерви, с побелели от бяла техника върхове, езера от пепси и кока кола, сняг и скреж върху тоновете замръзнали пържени картофи, и много, много неучтивост и блъсканица. Обичам го този град – вече дори като пазаруваш, се налага да спираш на светофар. Аз съм модерен човек и отдавна мечтая да си загубя колата на паркинга. И наистина я загубих. Обичам го този град – в него никога не е нужно да кладеш огън, за да си изпечеш сланината.

Бих предложил всичко това на хората, които живеят в Земята на Ремонтните Джамии. Ако го имат под носа си и работят за съмнителните консум-удоволствия, които предлага МЕТРО – тогава мога да се хвана на бас, че няма да имат желание да учат Корана наизуст.

Срещнах Ина Григорова с любимия ѝ музикант под мишница – красотата на двама млади с комбат-панталони, безполовите Спартакус момчо-момичешки същества, красиви, гладко-обраснати, хладни като ВОГ – те пазаруваха, губеха се и се намираха в пазарната джунгла, за да се натискат щастливи. Щастието, от пренаселения консум-свят, в който живеем.

Чувствам се по-добре в него.

Лошото е, че чувствам и друго. Аз наистина имам какво да губя.

Прочетох го в очите на Рамадан, който никога не е чувал за Метро.

софия 10–18 04 1999

38. На море, черно 99 (Последното лято на ХХ век или Мъртвите кучета на Атракцията)

Морето е вагина.

Едно топло място пълно с живот. Една особена хладка влага, която

те кара да се въртиш в нея. Да влизаш и да излизаш. Да пиеш от нея. Да плюеш в нея. Да скачаш от високо в нея и винаги да я уцелваш.

Когато си там, в хладката влага, част от теб винаги трябва да се подава навън, за да не бъдеш погълнат. Затова е хубаво да усещаш дъното. На дъното гъмжи от животински видове. Повечето – мъртви. А по ръба – гъмжи от хора. Повечето – бедни. Ръбът е мястото, където хората се събират, сякаш, за да изядат морето. Като огромна чиния, пълна с тайни. Като екзотичен пенлив коктейл, пълен с мъртви рибки. Морето те пуска да влезеш в него, след това те пуска да излезеш. То си остава да лежи на същото място и леко да помръдва, а ти отиваш да вземеш един душ. Нали ви казах, че Морето е вагина.

Морето е клоака.

Погледнете картата. Ако континентът е живо същество, то дебелото му черво се нарича Дунав. Не е нужно дори да сте чували, че живее в слабините на Европа. Дебелото черво минава през половината континент, всеки изхвърля в него тоалетната си вода, докато тихият бял Дунав престане да се вълнува, изкафеее и спокойно тържествено стигне до делтата си. Морето е ректумът на континента. Всичката континентална тоалетна вода се изсипва на една тясно място, което отдавна вече няма време да се самопочисти. Морето е едно от най-замърсените места на планетата. Толкова мръсно, че дори да започнем от утре да го почистваме, то никога няма да бъде чисто отново. В това Море има всичко друго, но не и кислород за рибите, живот за рапаните и онези неприятни за мидите песъчинки, от които те образуват бисери. Това, че Морето е мръсно, не бива да се съобщава на хората. Така както на гладния човек не бива да се съобщава, че току що от супата си, е погълнал хлебарка. Няма смисъл.

Ако морето беше чисто, човек можеше да се изпикае в него и да си каже:... морето е толкова голямо... то ще разреди урината ми до степен клоняща към нула... така че защо да не се изпикая и аз в това Море...

Обаче Морето е мръсно. И когато човек се изпикае в него си казва: ...урината тук е толкова много... тя е разредила Морето до степен равна на нула... така че, мамка му, защо и аз да не се изпикая в това Море...

Нали ви казах – Морето е клоака.

180799

Винаги съм ходил на море с приятели. Винаги съм ходил на море с ясни сексуални цели и за да ми се случи нещо хубаво. Нещо, което може да ми се случи навсякъде другаде, но няма да мирише по същия начин. Всеки нормален човек между 14 и 35 години отива на море, защото тайно и профански мечтае да изчука всички пички на плажа. Жените ходят на море заради същото, само че го наричат „тен“. Или: „много готско си прикарахми на муриенциту“. Това са общо взето двата вида жени по морето. Това е моето последното лято за ХХ век. Не мога да го пропусна. Този път тръгвам сам. Просто приятелите ми са женени вече и още не са разведени.

Пътят до Black sea coast е в ремонт. Държавата е в ремонт, хората са в ремонт, отношенията са в ремонт. Колата ми се разпадна на няколко пъти от асфалта, нарязан на три нива. Асфалтът нарязан, а асфалтаджиите като тайнствено местно племе се търкалят в храстите и лениво мастурбират. Вилкомен ин Булгариен! Добре дошли на магистралата до морето! Носете си джип ! Или нещо, което се задвижва с вериги.

Две неща ме удариха по главата, докато пътувах към Варна. Първо беше една хипер красива циганка. Слаба жена, с дълга бяла рокля, венецуелско лице и лешникови очи. Най-красивата циганка наистина – търсете я по провадийските села. Тя ми махна, аз спрях и я попитах дали работи. Тя отвърна притеснено: „Какво?! За ебани ли?!“ Викам: „Да, за ебани...“ Тя вика – двайсе лева пълна програма. Брей, много хубава циганка, наистина. И говори съвсем срамежливо за секс – не познавах такава досега. Като я поогледах, разбрах кое я притеснява – всичките ѝ предни зъби бяха счупени. И долните, и горните. Такова чене човек може да види само на анимационен филм, когато Том и Джери се преследват веселяшката. Питам я – какво е станало със зъбите... Тя каза, че са ѝ така от бременността. Искам да я снимам. Не дава. Дадох ѝ пет лева. Снимах я. Тя вика – да ни ма пуснеш по някой филм... Няма! – викам. Казах ѝ да се усмихне. Тя вика – дай още пет лева. Засмях се и ѝ поисках разходен документ. Адски красиво момиче, на не повече от 16 години. На рамото ѝ, с индиговия цвят на затворническите татуировки с големи букви една под друга пишеше следното:

Г
О
Ш

О

Никога повече не я видях. Иначе ако човек е сексуален маниак или обича да убива проститутки – мястото му е на магистралата. Ще си отживее.

Второто нещо по пътя беше табелата за душевно-болните хора. Пътен знак, който се грижи за тях. Едно мило начинание. И отвратително.

190799

Варна е чудесно място, където ако си женен или вдовец, ще си прекараш незабравимо. Особено ако имаш сергия и продаваш нещо на тъпите туристи. Скуката е пълна, въпреки че всички по крайбрежието се отнасяха към туристите като към сексуални обекти. Хората по крайбрежието в края на юли се оказват толкова малко, че за всеки турист важи фразата – „куцо, къораво, сагато – давай, бройката е злато“. Кръчмите в града (освен Harry Bar & Grill) седят пусти докато от тях се носи тъжна източна музика.

Как ми се прииска Варна да е град на разврата, където по крайбрежната алея туристите да бъдат причаквани от леко облечени вакханки, поставени там нарочно от общината. Вместо това Варна е неприятна пуста градска идилия, символ на нашите курорти за аутсайдери. Идилитята изглежда простичко: Семейство немски старци гледат с умиление и захлас синия циганин, който пее, че жена му го е напуснала и не го обича вече. Атракция! Циганинът с радио микрофона, пеейки, отива при тях и се опитва да ги вкара в заведението, а те със знаци и подскоци му показват, че днес им е полов ден и бързат да се приберат в хотела. В бързината си обаче се подхлъзват и падат в лапите на друг циганин – таксиджия. Той ги откарва в неизвестна посока, което им струва много – към 2000 лева на километър.

Пробвам се да контактувам с рехаво срещаните варненски момичета, който се движат разголени и по двойки. Нищо не се получава. Няма да ебем тази вечер, карбовски.

200799

Втората вечер във Варна подхождам стратегически. Нова тактика, бели дрехи, бръснене, обиколка на кръчмите. Попадам на две

близначки. От Шумен. Харесват Хулио Иглесиас и Рики Мартин. Водят ме в заведение на брега на морето. Там пее циганинът Ранду. Целувката на Ана и прочие, червено вино. Обаче никой не пие червено вино, а близначките и аз се отворихме на водка Финландия и сафрид с лимон. По едно време Ранду престана да пее и пуснаха Павароти. По грозната близначка почна да спори с мене, че това не е касетофон, а пеел Ранду. Аз и се отворих, че Ранду едва ли може да пее толкова верно колкото този касетофон. Мамка му – нито аз, нито тя познахме. Пееше един млад красив българин от клиентите. След казионния Павароти, изпя „Травиата“ (според мене цялата) и вдигна на крака нашето и съседните заведения. Клиентът се оказа българин, работещ във Виена. Пя 45 минути и напълни заведението. Ранду като видя как се променя репертоарната схема, хвана микрофона и започна с руски романси. Българинът от Виена не го остави да диша и изпя нещо на цигански руски език. Няма ло купон на морето. Това е началото на края на източната музика, мога да се хвана на бас.

Но животът често опровергава хората. Близначките решиха, че „таз музика ни им хариесва“. Купонът вече не им беше интересен и пожелаха да ходим в някакво заведение до гарата. Във Варна има заведения Чака-рака 1, Чака-рака 2 и Чака-рака 3. Не можех да повярвам – докато циганина пя, те ми говориха за един негър-моряк, който бил от Филаделфия и се оженил за тяхна приятелка. Сега когато купона започва, те стърчиха срамните си устни и пожелаха да отплуват във физиологичния разтвор на чалгата. Пуснах ги да си ходят сами. Демонстративно се разделих с тях пред микс клуба „Оскар Уайлд“ и хлътнах вътре. Напих се с бира и разбрах, че задниците на софийските травестити са къде-къде по приятни от тези на варненските травестити. Стана ми мъчно за Урсула и Жулиета. Особено за Жулиета.

210799

Когато човек е на море, първите пет дни нищо не му се случва, за да може спокойно да си похарчи парите и да прекара добре в някоя комуна по южното черноморие. Стратегически реших, че докато имам пари ще се направя на баровец и заминах за Златните. Изчаках ноца и пристигнах в Златната ивица на морето. Там има 500 метра, който наистина са красиви и омагьосани. Единственото, което липсва обаче, са красиво пияни и stoned надрусани богати туристи. За какво говорим – на

Златните има само десет девствени рускини и двама германци току-що пенсионирани насила от мините в Рур. Най-интересната атракция беше един селинджър, който водеше катър и магаре след себе си. Той явно предлагаше возене с национални символи, защото рекламното му изречение беше:

„... еврибари на магари!... еврибари на магари!... еврибари на магари!...“

Когато поисках да се повозя на магарето, бизнес-дъртакът ми каза нещо, което наистина ме обиди. Той каза: „Че кво, ти дусига не си ли са возил на магари!...“

Към 01 часа попадам в едно претъпкано с пички заведение, което носеше оригиналното име „Диско клуб“. Вътре имаше само рускини – всякъкъв калибър. Добрах се до три четири от по-наивните и ги срутих по най-непрофесионалния начин. Казах им че съм „журналист из вълдающий молодэжнь магазин...“. Кръстих ги веднага „веселите рускини“ защото те ми казаха, че у тях (в Украйна) също имало молодэжние магазини и най-известния от тях се казвал „Колобок“. Станахме много близки като им казаха, че като малък съм бил абониран за „Колобок“ и че вътре е имало „очень интересние музикальние пластинки“... Неочаквано получих мъжка подкрепа. Дойде Хелмут Обаче-не-Кол . Така се представи тоя немски богатир. Работи за Опел, петдесет годишен ерген, и през цялото време повтаряше на английски, че не е престъпник . Първото нещо, което му каза рускичето беше : „Гитлер – капут!“ . Хелмут Обаче-не-Кол се съгласи и повтори, че не е престъпник. Аз минах в настъпление и попитах рускичето дали е девствена. Тя ахна, обаче явно й хареса балканската смелост и седнахме по настрани да си бърбим сексуалитетно. Тя ми обясни, че у тях, в Украйна, нещата не ставали толкова лесно. Първо момчето носело „цветь“, после „конфеть“, после си говорили романтични неща и чак тогава тя давала на „мальчика“ да я целуне. Попитах я колко време продължава всичко това. Тя казва – ну, два месеца и больше... Аз й казах, че тия два месеца трябва да бъдат сведени до максимум половин час. Тя вика, как така. Мене ме хвана вдъхновение и й накъсах здравец от алейта, купих й един сникерс и я замъкнах на тъмното на пясъка. Казах й: Тъ звездъ видиш?! . Тя казва : Да, вижу!. Ну, викам аз, – у тебѣ цветъ и конфеть уже есть. Сейчас надо немножко романтика... Реших да й подаря звездите. Обаче не мога да се сетя с пияната си глава как е „подарък“ на руски и й казвам: – Ну, все звездъ сейчас будут твои. Это для тебѣ ...сюрприз? Нет, это гешенк, гифт,

армаган... Тя ме гледа учудено и вика: Подарки?! Точно така – подарки.

Даде ми да я целуна и ме накара да се чувствам като татко Махно и капитан Врунгел едновременно. Каза ми, че не е девствена и дори си има приятел в Украйна. Отидохме отново на външния бар, където Хелмут Обаче-не-Кол черпеше рускините като военнопленник хазайките си. Нашошорихме се като немски казаци, пяхме одата на радостта всеки на своя си език. Знаех, че рускичето няма да ме покани в хотела си тази нощ, обаче имах брилянтен план за утре. Казах ѝ какво смятам да правя утре с нея, или по-точно как смятам да започна. Тя се засмя като Екатерина II и ми каза че утре в 12 часов уезжае. Ебати късмета. Тъкмо си помислих, че ще ми се случи нещо в стил рококо, пък то да вземе да дойде цар Освободител. Стопих се в ноща, без да си взема досвидания с нея. Дори не запомних как се казваше.

Така стоят нещата. Понякога човек тръгва на лов за диви прасета, но му стига и песента на чучулигата.

220799

Цял ден ме боля глава.

230799

Кранево е село с късмет. Можеше да е близо до София и никога да не им построят такъв Плейбой бар. Навсякъде продават варена царевича. Но никъде не пише „варена царевича“. Пише „теплой кукуруз“. Продават и захарен памук. Пише „сладкая вата“. Или „zucker watta“. Захарния памук на Златната ивица струваше 3 марки, обаче беше оформен като гълъбче или чайка, птица някаква. На едно капанче на витрината пишеше „здесь кормим хорошо“. Влязох вътре и си поръчах специалитет морски дарове. Донесоха ми риба перла, миди, майонеза и кръгчета лук. Казах им, че няма да го ям. Вървя си така и виждам – правят чеверме. Снимам чевермето. Отзад един сервитьор се шегува с мене. Снимай, вика, като не можеме друго, че снимаме... Огледах се. Улицата пълна с хора, а в кръчмите масите – празни. Гледам – седем часът вечерта. Пред всяко заведение седи по един човек с бяла риза и се старае да покани минавачите да му седнат в заведението. Имаше някаква тъга, неудобство и носталгия в очите на тези „поканвачи“. Със сигурност бяха бивши

инженери от МЕИ.

Последното лято на ХХ век явно си отива безславно за туристически бизнес. Леко софийско злорадство се зароди в мен. Така им се пада на морските кождери. Който има пари за море ходи в Гърция. Който няма си седи в София. За десет лета само аз съм оставил по крайбрежието пари колкото за една Волга и половина. Нищо не се е променило оттогава.

Голям проблем е и музиката на морето. Всяко капанче е надуло собствените си музикални виждания и на мен по едно време ми се прииска да има само чалга и нищо друго. Това не беше какофония, това беше турско мъчение със славянски мотиви. За музиката по крайбрежието има само едно кардинално решение : с радио-точка да се озвучават целите комплекси. И да се пускат само Скънк Ананси и Секс Пистълс.

Прекарах ноша като гледах отдалече високите витрини на Плейбой бар. Красиво похабени момичета се въртяха без старание на кола. Малко дават от себе си. Сигурно защото вътре нямаше абсолютно никой. За това пък навън руски туристи седяха по пейките и обсъждаха достойнствата на момичетата, сякаш бяха сериозна партия игра на шашки.

240799

Отидох до Каварна. Там срещнах Митко. Той е човек, който винаги е мечтаел да бъде барман. Три пъти си прави заведение, три пъти го обират. Сега учи английски – ще ходи по корабите.

Ходихме на конната база в Българево. Чудесни коне, чудесни хора, истински жокеи, обаче много лошо облечени. Отново ми стана неудобно, че съм българин. От едно малко автобусче с климатик се изсипаха под строй 13 френски граждани. Трябваше да видите въсъчните им физиономии и широко отворените им очи. Бяха изпаднали в дистрес. Екскурзоводката ми обясни, че вчера групата е пристигнала на Албена и много е харесала нашия туристически оазис. Обаче днес излизат за пръв път навън от комплекса, минали през няколко села и всички в един глас попитали: „Мадмоазел, тези къщи от войната ли са пострадали?“ Мадмоазел-екскурзовод обяснила, че тези къщи просто така си изглеждат, а по тези места война не е имало от 620 години, когато за Карвуна са воювали куманите и генуезците на Амадей Савойски.

Едно французче се осмели и яхна понито, специално отглеждано в

конната база за разходки с деца. Стар и лошо облечен гражданин на България поведе понито за юлара, за да направят едно кръгче из тревя-салия разграден двор на старите обори, наречени „конна база“. Това е най-тъжната атракция на света. Явно беше предназначена само за французи, нещо като отмъщение за тяхното отношение към българщината.

Митко ме води на едно диво място по крайбрежието. Попадам в 12 век. В една изоставена съборетина шест жени чистят миди. Стайката няма врата. За да не влизат мухите, някой е поставил рибарска мрежа. Манифактура, грозна капиталистическа манифактура. Смърди на експлоатация и лайна на мухи, изсрани върху миди. Зад бараката – гробище на мидени черупки. Планина от скелети на миди, върху които облаците зелени мухи месарки танцуват преди ядене. Малко по надолу към морето някой е заколил стадо крави и не е заровил кожата, рогата и копитата. Това е обратната страна на лятото. Хайде да се връщаме.

250799

По крайбрежието трябва да има зони оградени с телени огради. Зони, в които кракът на чужденец не трябва да стъпва. Да се стреля на месо само при появата на неорганизиран чужди туристи. Такава е промишлената зона по пътя към Девня. На път за Централното черноморие след Аспаруховия мост колата ми и аз се объркваме по естакадите – там няма нито една табела. Забивам в съвсем грешна посока към Езерово или Пичковци – едно от двете. Псувам целия веселенски туризъм – българин в собствената си страна не може да намери пътя за Бургас. Ами ако бях чужденец.

Ако бях чужденец щях да замръзна при вида на хиросимените сгради и нагазаковите пътища, които ми се представиха в целия си антиблясък и прах. Човек се чувства безпомощен странник, който обича тази страна, но по-добре да я остави да се развива самостоятелно. Последното, нещо което не трябва да виждат чужденците е една голяма група цигани, които на километри от морето се къпеха в калната промишлена вада, пълна с релси, пластмасови отпадъци, гуми и менструални парцали. Като видяха че ги снимам, наизлязоха от водата, за да ме привестват със традиционните гюбеци и подсвирквания. Както може и да се предположи – те винаги са живяли в тоалетна и отдавна са престанали да забелязват кафявия цвят.

260799

Пътувам надолу по картата. Спирам на Камчия, Бяла и Обзор. Ако се почисти, тази страна може да бъде номер едно в туристическите класации. Навсякъде хората обаче липсват. Няма 18 – 20 – 22 годишни хора. Тук таме семейни българи с дете. Компания от две семейства се весели около жертвена диня и си пуска шеги, които всеки е чувал. Старци немци си кимат със старци руснаци. Сигурно се познават от Втората световна още. В село Баня има събор. На мегдана – веселба. Църн циганин с йоника и дебела певица пеят „Назад, назад моме Калино“ Никой не ги слуша. Аз обаче не мога да не уважа певицата – предствям си какво има тя между краката си. По добре да не си представям. Запознавам се с другаря Желтонов. Старец с много петна по лицето си. Твърди че бил кръстик на Слънчев бряг. Че държал всички паркинги по крайбрежието. Купувам му захарно петле на клечка, направено в стил черноморски наивизъм. Желтонов твърди, че той е дал идеята за тези захарни петлета.

Атракция продължават да бъдат стрелбищата, джагите, сергиите със семки, водни пистолети, слънчеви очила за 500 лева. Във всичко това има някъкъв чар. Но освен този чар нищо друго не съществува.

В Слънчев бряг отивам в „Дулсинея“ и се запознавам с едно момиче. Първата и последната стопаджийка на това море.

280799

Вече не съм сам. Пристигам привечер в Несебър. Посрещат ме старец-гайдар и грозно момиче с красив питон на ръце. Този град винаги е бил „май фейвърит плейс“. До мен се вози и усмихва Момичето с най-красивите цици по Централното черноморие. И тя като мен не отива никъде. Ние просто сме на море. Обикаляме Несебър. Аткакцията в Несебър е Слави Трифонов, който обяснява с ръкомахане нещо на охраната си и забива в една кръчма. Ние, с първата и последната стопаджийка на това море, забиваме в друга кръчма, защото „човекът-поканвач“ на прага ни обещава отстъпка 15 процента от цените. Хубава кръчма. Вечеряме с бяло вино и гледаме залеза. До нас главния готвач пече на шиш три пилета и явно му е лошо. Трима дебел германци стават прави с видеокамерите си и снимат слънцето. Кадърът от слънцето минава на дебелите им жени, който кудкудякат, после с лек фарт отива на печашите

се пилета, които цвърчат и после пак на Слънцето. Не знам какъв филм ще стане от това, но операторската процедура се повтори три пъти – от пилетата, на слънцето, на немкините, отново слънцето, пилетата и пак така.

На масата идват двама музиканти, които са излезли току що от продукция на Кустурица. Тези хора ме направиха щастлив. Извириха ми съмър тайм на акордеон и зурна. Толкова добре се почувствах. Ако можех да ви пусна това изпълнение, щяхте да ме разберете. Извадих диктофона си и го поставих на масата. Веднага музикантите забравиха за мен и продължиха партитурата си върху микрофончето на уреда. Една пиеса за диктофон, акордеон, зурна и оркестър от сливенски старци.

Водих момичето с мен на Атракцион! Атракционът в Несебър е весело и тъпо място. Едно от най-тъжните места на света. Зад gondola rigate, зад блъскащите се автомобилчета и виенското колело (взето от филм на ужаса) има един автобус „Чавдар“, който е ограден с мушамы и найлони, и е приспособен за зоопарк. Зове се „Парк Серенгети“. В себе си носи една луда мечка, рахитичен вълк, тъжен лъв, умрели варани и много философски настороени маймуни. Специална атракция за всеки, който иска да се самоубие на морския бряг.

Бялото вино свърши работа. Доста пил подкарах към Равда и забих в тъмната горичка близо до студентските лагери. Карах по черния път към стръмния бряг и спрях, когато коловозът пред мен свърши. Там цяла нощ спях с колата си и това момиче. Момичето с най-красивите цици по Централното черноморие.

Събудих се пръв. До нас имаше нещо като албански бункер с психеделични надписи. Леко дръпнах колата назад. Бях паркирал почти на ръба на високия бряг, а някълко чайки ме гледаха осъдително.

290799

Студентските лагери! Няма такова място! Тук през лятото се мести половината Студентски град. Това е моят ловен район, където старата пушка престава да мисли за философския си ревматизъм и петлето й почва да чатка. Това е мястото във Вселената, където месеците юли и август се провеждат неофициалните празници на Човешкото семе. Секс, секс, секс. Плаж, стол, диско и пак секс, секс, секс. Не говоря за онова тъпо търкане на морфологични полови белези един в друг. Става дума

за най-приятното прекарване на Земята. Малки капанчета, нощни къпаня, неудобно чукане във водата, пясък в уретрата, сърбеж подмишниците. Поезия.

Тук, на това място, 1991 година, аз и моите приятели сцепихме мрака на две и на три, а от него изскочиха жълто-зелените проблясъци на житейския смисъл. Добро място за всеки от нас.

Разказвам вехти истории на Момичето с най-красивите цици по Централното черноморие. Тя се диви и твърди, че ѝ е интересно. Чудесно момиче, чудесно място, чудесно време от живота на човек. В такова време хората решават да плуват до хоризонта и обратно, но винаги се намира някой да ги спре.

О, и не забравяйте – ако ходите на Студентските лагери – никога не лягайте да спите в тревата. Ще настинете, защото това е най-мократа от пикня трева – в класациите на опиканите треви по планетата.

300799

Още съм в Студентския лагер. Тук летуват сирачета от Силистра. Купих им сладолед от командировъчните си. Парите свършват. Момичето с най-красивите цици по Централното черноморие нещо се разсърди и си отиде.

010899

Созопол. Квартирите са по два лева?! И стоят празни?! Злорадството ми на потребител расте и никога няма да остарее. Да го духат бабите хазайки.

020899

Ахтопол е чуден град. Попадам в адовото свърталище, наречено „актьорско гето“. Ако в рая има „чистилище“, този морски лагер трябва да бъде наречен „мръсницище“. Тук летуват актьори от Пловдив, които ме приютяват в едно екзистенциално бунгало. Няма вода, кенефът е общ, обаче празненството не спира. Къпането става с две бидончета от минерална вода, оставени да се сгреят на слънце. Бащата-майка на лагера е бай Тосков. Петьо Тосков от Пловдив – актьор, казановист, рибар, и

луд човек. Води ме за риба, храни ме и се грижеше за всички по млади от него. Актьорското гето е раят на гардеробиерките, пазачите на театър и раздавачките на театрални програми. В общия кенеф има големи сини надписи: „чистотата е вашето здраве“. В женския пише: „дами! докажете за пореден път чистотата у българката!“

Мислех си, че явно хората актьори са последната дупка на тоалетната на това общество. Обаче в дълбините на обществото дори още по надолу живеят хора. Кой чисти кенефите на аутсайдерите? Семейството на циганина Мурад. Той има две деца и седем татуировки. Едната от тях представлява нарисувана котва, върху която пише с думи „котва“. А на ръката му пише „химен“. Мурад чисти дупките от актьорски говна за 150 лева на месец. Пуснал е силно музиката. В песента се пее: „елате в България, върнете се българи...“

Кучето на Мурад е дива мастия. И то има големи цици. Живее в една от кабинките на WC-то. Там си има леговище с кученца. Искам тези кадри който виждам тук и сега да се излъчат по CNN. И да дойде световното ХЕИ и да ни закрие.

030899

„Ах,топъл“ е град на любовта. Направих анкета сред младите хора. Те са тук от десет дни, но нищо не са ебали досега. Лошо. Искяха да ме водят на дискотека, обаче аз се загубих по пътя и прекарах цялата нощ в пазарлък с една проститутка. Тя била току що женена за войник и не можела да го направи с мен, обаче сестрата на мъжа ѝ била свободна тази вечер. Сестрата на мъжа ѝ изглеждаше зле, нищо че беше руса. Продължих да убеждавам женената за войник циганка, обаче тя не се нави. По-добре – на сутринта се оказа, че съм бил без никакви пари.

040899

Надписите по пътя. Видях механа „Диди“, „хотел Свобода“, и „хотел Сладолед“, „комплексна пералня романтика“, един Вартбург, който вместо табела taxi имаше табела WC. Видях упътване за употреба на водно колело, последната точка гласеше: „Извършването на други дейности с водното колело като упортеба на алкохол, секс и п.р. (се заплащат допълнителни 50%)“. Стига бе!

Най-хубавият надпис беше от един морски кенеф на Ахтопол – „омръзна ми от увиснали цици, спортувайте бе момичета“

050899

В тази страна няма тоалетни! В най-готиното капанче на Ахтопол пия сам поредна бира и получавам позиви. Не бързам. Обаче направо ми се досира. Питам за кенеф. Отварят ми луксозна врата, но вместо да вляза вътре, попадам навън в някъкъв плячкосан селски двор. Кенефът има чиния, ура! Бинтовам чинията с тоалетна хартия, за да може, като сядам, да не си допра кожата на задника до нея. Кой казва, че едно сране е половин ебане. В условията на българското черноморие едно сране е много повече. Ставам, бърша се, пускам водата. О-о, вода няма. Как да си отмия гадното софийско лайно. А не съм такъв човек, че да оставя нещата да изглеждат кофти след мен. Забелязвам грижовно пълната вехта кофа с вода отвън. Излизам смутен, взимам кофата и я лисвам внимателно, за да отмия стореното. Всичко това ме прави тъжен.

Е, другари, не бих ви занимавал с личната си чревна институция, обаче това не може да се търпи. Хората по крайбрежието заслужават да бъдат саботирани, дъмпингирани и направо бити, докато един ден не построят свестни кенефи с течаща вода и любезна руса пичка с големи цици, която да ти подава салфетката и да те пита любезно: „как вървят нещата при теб?!“. Другото е свинщина и унижение много по-големи отколкото аз ви ги описвам.

Честно, бях над средната класа турист, но единствения кенеф с тоалетна чиния беше този в Ахтопол. Посетете го. По надолу по нашето черноморие други атракции няма.

О, има. Видях как на пътя едно куче ядеше от червата на прегазения си събрат. Куче яде куче. Има такава група.

060899

Трябва да тръгвам на север, където ще намеря пари назаем. И заради затъмнението. Нещо не мога да тръгна. Мъртвите кучета на атракцията ме преследват.

070899

Два хуя на морето си говорили за пички. По едно време единият се изправил. Абе както си така, казал другия, както си станал... защо не донесеш по една бира, а? Този виц ми го разказа Магърдич.

080899

Магърдич е арменец. Той пази пловдивския театър през ноща. Когато го попитам какво прави на това море, той помисли и каза бавно: „Дори не мастурбирам...“

090899

Тръгвам на север. Сега разбирам кое ме задържа толкова дълго в актьорското гето. През цялото време там от едно бунгало звучеше Джон Маклафлин.

100899

Вече съм на Камен бряг. Отново срещнах Момичето с най-красивите цици по Централното черноморие. То ми каза, че ние с нея сме били хора без местоживееене и затова нищо няма да се получи между нас.

Разбрах по-късно какво има в предвид. Ние наистина си нямаме МЕСТОЖИВЕЕНЕ. Обаче не като географско понятие или адрес, а като еквивалент на место-мисленето, место-държането и местосъществуването. В тази страна, през последното лято на ХХ век, всички сме се родили и ще умрем туристи. Дошли сме наоколо, за да се опитаме да си прекараме добре. Едва ли ще си прекараме добре, но дори и да не се получи, ще разказваме интересни небивалици. Ние и сега ги разказваме, сякаш не сме оттука. Сякаш сме дошли да се забавляваме и да приемем Атракцията такава, каквато е. С мъртвите й кучета, със захарния памук, омотан като спяпа чайка. С питоните на клечка, захаросаните слънчогледови семки, пресъхналите тоалетни водопади, пържената бира и горчивата цаца. С надписа с блажна боя върху картон, подпрян с буркан на пътя:

„България тел 315 свободни легла супер цени!!!“

Най-голямата атракция, след кучето хранешо се със куче на шосето, беше реакцията на Европеидите. Хората от друга планета, които не разбираха – ние така ли живеем и се забавляваме, или специално сме организирани за тях един малко и мръсно влакче на туристическите ужаси.

Пука ми за Европеидите. Утре е затъмнението. Не бива да пия много. Един ден пак ще има море, пак ще има лято, пак ще има затъмнение и аз пак ще спра да пия към полунощ. За да го видя. Ще живея упорито и ще го видя!

110899 – 14.12 h

Кой каза!? За! Тъм! Не! Ни! Eeeeeeeee!

P. S. В двете минути тъмнина, докато разтреперан правих снимки на Слънчевата корона, един възрастен плешив човек лежеше на скалите на Камен бряг завит с кашони и спеше. Ритнах го по петите и му казах: „Хей, господине, изпуснахте затъмнението!“

Няма да повярвате. Той ми каза само едно. Каза ми: „Да става каквото ще...“

И прикри очите с парче кашон от бира загорка голд, за да не му пречи изгряващото Слънце.

Така завърши по тези места последното лято за ХХ век.

софия-морето-софия

разказ

ЕПИДЕРМИС

Седя сега тук и си се люспя. Не ни дават да се къпем, така е в Изолатора, казаха. Аз цял живот съм стоял някъде и съм се люспил. Тонове генетичен материал, люспи от мене, ДНК от ушна кал, пърхот, мазоли, нокти, лимфа и слюнка, фекалности и косми, косми... Коса се хаби най-много. И епидермис. Аз, предполагам защото съм едър, и имам голяма обща площ сигурно съм излющил за 40 години живот поне към 40 килограма епидермис. На улицата, пич, има цели 40 къгъ от мене и те могат да кажат много неща за мене, да ме оправдаят за всичко дето съм го вършил... Но никой не ебава да се интересува от мене... Камо ли да събере похабеният ми епидермис и да разбере колко неща са ми се случили...

Там, на улицата в прахоляка някой да тръгне да търси следи от моя епидермис...

На човек не бива да му пука къде точно седи и се люспи, къде се изронва, къде се изтрива се и се хаби, докато на клетките им писне да се размножават. Размножават се, писне им, и си ебават майката от чукане в мозъка ти, докато Доктора ти каже – пич имаш тумор, ше го оправим... Така или иначе някой ден клетките си ебават майката и престават да се размножават. И преставаш да се люспиш... Съвсем преставаш. И като не можеш да се люспиш, се изтриваш. Явно хората първо от вътре се изтриват.

Когато не бях в Изолатора... какво се случваше когато не бях в Изолатора...

Сутрин можеш са станеш и като видиш мъглата на улицата като кошешко напикаване, ти се иска да се върнеш рязко да си досънуваш възприятията... Но ставаш... цялото ти тяло крещи, че трябва да умреш днеска, а ти се опитваш да убедиш ръцете си да ти измият зъбите... Кое-то не е толкова нужно щото като помисли човек зъбите се лющат побързо като търкаш, предполагам... Сутрин човек губи много епидермис, щото иска да изглежда като нов, неупотребяван от снощи и от досега в живота си. Мие си лицето... И се бръсне. Дори се къпе. Бори се с люспите, слага гел, крем, говна, парфюми, за да не личи и да не избива люспата...

И върви човек сутрин по улицата и се изронва тихо от допира си със света... Обувките са измислени за това – да не се изтриват ходилата...

Някой път в Изолатора сънувам как вървя по улицата, тя като от шкурка – много неравна. И искам да стигна до където и да е... Но не става, щото се изтриват ходилата ми първо, после пищялите, после колената... и краката ми стават хипер къси... Сънувам как ходя с чуканчетата като моливни гуми, които продължават да се трият със скоростта на светлината... От силите на триене ми се изтриват целите крака и почвам да се търкалям към място дето искам да стигна, но от търкалянето направо се изронвам и оставям големи парчета от себе си по дупките на улицата... Почти стигам до моето си място, човече, и за да спра – опирам длани и ръце и лакти в асфалта... Докато и те се изтрият от силите на триене и от скоростта, дето съм я набрал... Изтриват се до раменете, копеле... Само главата ми остава да се трие в асфалта и сякаш чувам спирачките... С облекчение... Спрял съм.

Спрял съм и се оглеждам – всичко от мен е изтъркано от петите до горната ми челюст... Всичко се е изтрило от мене – само горните зъби, носа ми, очите ми, главата и шапката стоят на асфалта... ще ми се да кажа нещо, да се оплача някому, да попитам, ей, пичове и вие ли толкоз бързо се изтривате като тръгнете нанякъде... Обаче нямам долна челюст, изтрита е... Гледам нагоре да видя къде съм стигнал... Шапката ми пречи да видя... Въртя очи като асфалтова гъба и чета, че съм стигнал до гара... Пише: „ГАРА“ и има часовник... Коловози и влакове... тръгват на всички страни... Стоя там, до бордюра, идеално изтрит до небцето си, въртя очи и се опитвам да заговоря хората, обаче... нямам долна челюст... и се опитвам да видя нещо, обаче шапката ми пречи и се събуждам... В Изолатора съм, и съм си цял и чувам как дебелите санитарни тропат с пръчките си по външната решетка като деца... Такива неща сънувам...

...Преди да заспивах в Изолатора, заспивах с жени. Жени до мене и аз заспивах до тях. Жените въобще не си държат на епидермиса... А и не успях да им обясня, че докато седят така епидермиса им се напуква, набръчква се и се лющи... Жените толкоз много търкат епидермиса си в чужди епидермиси, че на мен даже гадно ми става вече... И й го казах на една жена...„слушай, търкаш си епидермиса само, а нищо интересно не ти се случва, дори си почнала да се смаляваш... Виж всичките си кожички по ноктите, можеш да си ги събереш, да ги завъртиш на топче между пръстите си... и да се клонираш...“

Така й казах , а тя ...

Тя ми каза че съм луд и си фръцна гъза, който така или иначе ставаше само за ебане и за сране... Не, пич, жените не стават... направени са от Господа само за да ти свалят поне още един слой кожа... Мъжете си дават и света и душата, само и само да се отъркат у жена... И жената знае това и похабява мъжа нарочно.

И алкохола ме похаби нарочно... В Изолатора не дават пиене, и не дават да се къпем... Преди Изолатора пиех много копеле, и никога не съм пил хапчета като сега... Стигаш до бар, бистро или просто място за пиене без име... Сядаш и почваш да търкаш бара, пич... Търкаш си го с години и дрехите ти се изтриват... И кожата ти се изтрива, и костта на лакътя... Защо пич, хората седят и търкат баровете...? Ми това е най-тихия, и безболезнен, и неполезен начин да се изтриеш от света – седиш, пиеш си, тъпанчетата ти се изтриват от силната музика, краката от стола и ръцете от хващане на чаши, които неизтриваемият проклет барман ти подава, ако го замеряш с банкноти...

Не си ли влизал пич по баровете и не си ли виждал – повечето хора на бара нямат дясна ръка... щото повечето хора са десняци и си търкат дясната ръка... Забелязал съм и друго – плотовете на бара са вечни – никога не се изтъркват, пич... Сякаш ги правят от Дървото на Живота.

И друго съм виждал... веднъж в най-крайпътния бар на света видях на гардероба да стоят патерици... Хиляди патерици на гардероба в най-обикновена долнопробна кръчма... Сядам вътре, пия... аз пия много... видях, пич, нещо което няма да забравя никога, което дори тука в Изолатора не можеш да видиш... Всички в тоя бар бяха се изтъркали до кръста.. До кръста! Нямаха крака, а също така им липсваха и задниците на повечето... Предполагам, че са се изтъркали от седене на бара... Разбираш ме... И все едно, че нищо им няма – ползваха високите столове от бара, за да се приберат в къщи... Връзваха високият стол от бара за кръста си с ремъци, взимаха си патериците и като инвалиди – напред с патериците, после напред със стола, напред с патериците, напред със стола... Просто си променяха центъра на тежестта пичовете и така си живееха добре – торс до торс, седнали и пиещи на високите си барови столове... Без да се притесняват от изтъркването ... чакаха го...

Аз не карам автомобил... Не обичам. На таксиметровия шофьор примерно му се люцат и ръцете и краката едновременно... Един такъв ме вози, епидермисът му жълт, неолющен и много мъртъв... и ме гледа... Гледа ме, защото сигурно аз му се бях облещил и се канех да го попитам... Попитах го как така не го е страх да не се загуби на тясната си

смадлива седалка като ръцете му са хванали мазоли от геврека, краката му не стигат вече педалите и не е ли забелязал, че пръстите на краката му ги няма отдавна вече... От търкане...

Бакшишът пък ме попита дали и защо не съм си ебал майката... което ме ядоса. Пребих го... Кървавият бакшиш така и не иска да разбере единствения ми въпрос към него – не го ли е страх, тъпото му копеле, не го ли е страх да не се излющи съвсем ... И когато се събраха многото таксита и когато ме биха с манивелите... Биха ме с жълтите си като таксита манивели... И тях ги питах... Крещях им... „пичове, не ви ли е страх да не се изтъркате, да не се изроните или похабите докато правите каквото и да е...“

...Изолаторът е един свят, свободен от таксита... Няма таксита, няма жени и пиене също няма ... Има меки стени, които не хаят много от кожния слой при отъркване в тях... Има музика, ама отдалече... има потракване на пръчките на санитарите по външната решетка...

Има малки буболечки, различни видове в Изолатора... Всяко място носи освен миризмата си ... носи и миниатюрния си живот... уникален, малък, неизтриваем живот на всеки десет квадратни метра... В Изолатора има хлебарки... Кафяви, свръхреални, незабележими живини, от които не можеш да се изолираш...

Те лазят... пролазват... първо бързо и несигурно, после спокойно и изучаващо... Виждам със собствените си полуизтрити очи как парченца, миниатюрни парченца от кожата ми се ронят под краката на буболечките и падат с трясъци по мекия под... Когато облазват и докосват, хлебарките похабяват по-малко от хората... забелязал съм го... Хората в Изолатора с усърдие са решили да ми изтрият китките... и глезените... и кръста... И затова са ги хванали с мъхнати кожени каиши, чиито краища влизат в стените и стигат до там, дето някой по цял ден си прави труда да ги опъва... Хората в Изолатора се смеят на моите страхове да не се изтъркам докато съм жив... Но и те се страхуват и ме разбират... Вързаха ме така, че да не докосвам пода... и не настояваха да ми сложат онези извънредно груби изчегъртващи дрехи препоръчани от Изолатора...

Хлебарките похабяват по малко от хората... Аз изчислих, че в живота си човек среща по-малко хора, отколкото хлебарки... Изчислих, че ако по Пътеката на Хлебарките под Вратата, която минава през капачката на коляното ми, минат милиард и половина кафяви живини, кракът ми няма да се изтрие и наполовина...

Но ако през капачката на моето коляно мине и един единствен

Човек... ако го пусна да мине през капачката на моето коляно...

Ако само се отърка, докосне, допре, попипа, или, бога ми, стисне капачката на моето коляно... Тя ще се разпадне... На прах.

Ще се разпадне на прах.

Епидермисът няма да успее да задържи вътрешността и всичко ще се изсипе на пода... Каишите ще се обтегнат и там на Пътя на Хлебарките към Ъгъла, които минава през десния ми бицепс и вече е похабен изцяло, аз ще се скъсам... Ще се скъсам, ще се ударя в пода и ще се разсипя съвсем...

Няколко десетки къгъ епидермис, тонове генетичен материал, люспи от мене, ДНК от ушна кал, пърхот, мазоли, нокти, лимфа и слюнка, фекалности и косми, косми...

Коса се хаби най-много. И епидермис... те могат да кажат много неща за мене, да ме оправдаят за всичко, дето съм го вършил... Но никой не ебава да се интересува от мене... Камо ли да събере похабеният ми епидермис и да разбере колко неща са ми се случили...

231197

КРАЙ

© 1999 Мартин Карбовски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8340>]